

העולם הזה

בן 8 הוברח מהארץ לגרמניה
כדי להציל את המיליונים
שירש מאביו ההרוג

הארדי גולדמן

שערורית הילד המיליונר

הנערים: | המשטרה:
חופשי! | **חשישי!**

שבעה בנים ובת אחת
של משפחות צמרת עזבו את
הבתים כדי להקים
"קומונה" בצפון תל-אביב

קובץ ירי

המושבה הישראלית הגדולה בארצות-הברית — אותו קיבוץ של רבבות יורדים מישראל, ורבבות אחרים, השהים שם לצרכי לימודים, שליחות לאומית או עסקים — נוהגת לשמור על הקשר החי עם ישראל באמצעות עיתונים המגיעים מן הארץ. בתחום זה ממלא העולם הזה תפקיד מרכזי.

מלבד מנויי העולם הזה בארצות-הברית, המקבלים מדי שבוע את העיתון בדואר-אחרי, נמכר העולם הזה באמצעות מפיץ אמריקאי בדוכני-עיתונים רבים בערים הראשיות של ארצות-הברית. לישראלים בארצות-הברית זהו תענוג די יקר. הוא עולה להם בין דולר וחצי לשני דולר הגליון, בהתאם למקום המכירה. זוהי אחת הסיבות לכך שגליון בודד של העולם הזה עשוי לעבור ידיים רבות, להתגלגל דרך עשרות משפחות, או לשרת רובע שלם המאוכלס בישראלים.

לא מכבר ניצלה הסוכנות היהודית את תפוצתו של העולם הזה בקרב הישראלים בארצות-הברית. היא הצליחה לצרף, בדרך הידועה רק לאנשיה, לגליונות העולם הזה המיועדים לאמריקה, גליונות הסברה לישראלים השהים שם, על מנת לשכנעם לחזור לארץ, תוך פירוט כל ההקלות המצפות להם. משום כך לא היתה זו הפתעה עבורנו, כשרשימה בודדת אחת, שפורסמה בעיתון לפני חודש (העולם הזה 1748), עוררה גל של תגובות מאנשי המושבה הישראלית בארצות-הברית.

★ „לא צדיק אך לא דמות נאלחת!“

הכוונה היא לרשימה לדפוס את אמריקה, שכתב משה רוטמן, ישראלי-לשעבר המתגורר בלוס-אנג'לס, בה פירט בלשון ציורית והומוריסטית את האפשרויות הפתוחות בפני כל ישראלי באמריקה — וכמובן בפני כל אורת אמריקאי או יורד ממדינה אחרת — לחיות חיים קלים באמצעות עקיפת החוק.

ישראלים רבים, שקראו את הרשימה, ראו את עצמם נפגעים. קיבלנו ערימה של מכתב-תגובה על אותה רשימה. אצטט כאן רק אחד מהם, המאפיין את הנוסח והסיגנון של רובם. כותב המכתב הוא ישראלי הלומד באוניברסיטת קליפורניה, המבקש להישאר עלום-שם: „ברצוני להתייחס למאמרו של משה רוטמן, על הישראלים באמריקה. אינני בא לבשר או להכחיש עובדות המובאות במאמר הנ"ל. יתכן כי המחבר כתב מניסיונו האישי, או מניסיון חבריו. אולם כאשר הוא מתיימר לספר על נסיונם של אלפי (!) ישראלים, אוראו הופך סיפורו להשמעה בה"א הידיעה.

„המאמר אומנם דן, לכאורה, ביורדים בלבד, אולם מילה זו מוזכרת רק פעם אחת, בכותרת המאמר. בגוף המאמר מדובר על ישראלים בכלל. אני ישראלי, הנמצא בקליפורניה זו השנה השישית לצרכי לימודים והשתלמויות. במשך תקופה זו הכרתי מקרוב כ-250 ישראלים ובני משפחותיהם. חלקם כבר חזרו לארץ, חלקם נמצא עדיין כאן, וחלקם, קרוב לוודאי, לא יחזרו לארץ בעתיד הנראה לעין. חלקם הצליחו במשימתם, חלקם לא. חלקם רכשו חברים ועשו שם טוב לעצמם ולישראל, חלקם לא.

„לכמה מהם היתה האפשרות הכספית לחיות ביד רחבה. רובם עבדו ועובדים קשה למחייתם. הם לא מיסכנים -- אבל גם לא טפילים.

„לא אנסה לתאר את הישראלי הממוצע כמלאך. אולם בין צדיק תמים לבין הדמות הנאלחת, המתוארת במאמר, משתרע שטח עצום של אנשים חיים, בשר ודם, על כל מעלותיהם ומיגרעותיהם. כאדם המשתייך לקבוצה זו, נפגעת קשה, שלא לדבר על משפחתי בארץ, שעקב חוסר-הידיעה וחוסר-המגע האישי הבלתי-אמצעי, נפגעה עוד יותר קשה ממני.“

★ דמות דמיונית

אין לי ספק שהקורא הזה, וכמוהו קוראים רבים אחרים של העולם הזה בארצות-הברית, שהגיבו בדרך דומה, התייחסו לרשימתו של רוטמן בקצת יותר מדי רצינות.

אם כתב רוטמן על שיטת הנשואין הפיקטיביים, כדרך לקבלת האזרחות האמריקאית, אין פירוש הדבר כי כל ישראלי שני באמריקה משיג אזרחות בדרך זו. אם הצביע על הדרך בה אפשר לאכול ארוחה בסופרמרקט בלי לשלם, אין צורך להבין מכך שמרבית הישראלים חיים בדרך זו בארצות-הברית. רוטמן נטל כמה שיטות נפוצות, התבונן עליהן דרך זכוכית מגדלת, וריכוז את כולן סביב דמות דמיונית אחת, לצורך הכתיבה. כמובן, הדמות שהתקבלה, זו של „הישראלי המכוער“ בארצות-הברית, היא, כמובן, דמיונית והומוריסטית, ואין ללמוד ממנה על כלל הישראלים השהים שם.

משה רוטמן עצמו הוא בעל חנות בגדים בלוס-אנג'לס. כקוראים רבים אחרים של העולם הזה בנכר, הוא רואה את עצמו לא רק כקורא העיתון, אלא גם ככותב חופשי שלו. זהו סוג קוראים, שאין אולי אף לעיתון אחד בעולם. הם רואים את עצמם ככתבים מתנדבים של העיתון, מצפים אותו ברשימות, ידיעות, קטעי-עיתונים ואינפורמציה אחרת, שהיו רוצים שתסייע לנו. מבחינה זו אולי יש להעולם הזה רשת-הכתבים הגדולה ביותר בעולם. השבוע, למשל, מצא אותו משה רוטמן לנכון לדחל לנו, בדרך מקורית, על ההפשרה שחלה ביחסים בין ישראלים וערבים, גם בארצות-הברית.

★ מילואים באמריקה

כתב רוטמן: „נדמה לי שאני הישראלי היחיד העושה מילואים גם בארצות-הברית. כשישראלים מבקרים אותי בחנות-הבגדים שלי, הם שואלים אותי לפעמים: איפה קובע-הפלדה שלך?“

מול חנות נמצאת חנות של יינות של משפחה ערבית. יריות אין, אבל האצבע האמצעית יורה. כל בוקר וערב היו משתוללים פה קרבות עזים. האחיזה בינינו שיקפה בדיוק את המתרחש בתעלה. כשהחברה הישראלית היו מגיעים לכאן, היו הקללות והצעקות בינינו מושכות לכאן הרבה קונים. „כשאני מסתכל בה, זה מעורר אותי, ואני מרגיש מצויין. אני יודע שזה באמת מה שהוא רוצה. עייפנו כבר מלצעוק ומלקלל זה את זה. כשיש שלום, זה טוב לשנינו. האחרונה מצויינת, והעזרה ההדדית לא תאמן. אני רק מקווה שההתפתחות החברתית, שנוצרה כאן בינינו, תשתקף גם בתעלת-הסואץ עצמה.“

אל תרע

...לעולם לא נפרד

כי הונדה בטוח!
הונדה חזק!
הונדה חסכוני!
הונדה יעיל ויפה
הונדה הטוב מכולם

HONDA

האופנוע הנפוץ ביותר בעולם

סוכנות ראשית לגוש דן:

ס. ג. חב' להשקעות בע"מ, רח' השרון 10, טל. 35367
סוכנויות משנה: „קל נע“, תל-אביב, רח' נחמני 64, טל. 612310 • רמת-גן: דרך ז'בוטינסקי 48, טל. 727341 • חולון: ב"ס נהיגה שמואל, רח' המעפילים 102, טל. 840328 • חיפה והצפון: קפלן משה, רח' הרצל 74, טל. 64803; „אופק“, ש. קרביץ, רח' הרצל 82, טל. 64885.

זה רעיון!

אבל עם פנטסיה זה פנטסטי!

פנטסיה התחנות המהפכני לשמוש חרפתי

- פנטסיה הוא התחנות שאת לובשת ומשליכה
- פנטסיה אידיאלי לשמוש יום-יומי, נסיעות, חופשות ותקופה חרשית
- פנטסיה מיוצר מחמר מהפכני המורכב מ-20% אקריליק ו-80% ויסקו-ריין בעיבוד דנטל ופלא. בשלל צבעים מקסימים
- פנטסיה הגייני, רך ונעים למגע, סופג, יפה וחמים בחורף.

פנטסיה לנשים בשתי מידות - בקני ותחתון שלם.
פנטסיה לילדים.
פנטסיה לגברים - בקרוב.
נמכר בסט של 5 יחידות.

להשיג בבחי מרקחת, סופרמרקטים, בתי כל-בו וצרכניות.

דרקס תעשיות בע"מ תל-אביב, ת.ד. 6165, טל. 820059

געתון של לטרואוס

רזה ושמנה

געתון שמנה עם התווית הכחולה

געתון רזה עם התווית הירוקה

165

קלוריות ל-100 גרם

95

קלוריות ל-100 גרם

לא לה שאינם
שומרים על דיאטה
ואוהבים
גבינה טובה

לא לה השומרים
על גזרתם אך
אינם מוכנים לוותר
על גבינה טובה

מחיר 54 אג'י

מחיר 47 אג'י

צינור הנפט המצרי עדיין בספק

למרות הידיעות שהתפרסמו השבוע על השלמת הקמת חברת-הגז הבינלאומית להקמת צינור הנפט היבשתי המצרי, בין סואץ לאלכסנדריה, ועל ההכנות לתחילת העבודות בהנחת הצינור, יש להתייחס בספקנות רבה לגבי סיכויי השלמתו של המפעל, שנועד להתחרות בצינור הנפט הישראלי מאילת לאשקלון ולפצות את ה"מצרים" על סגירת תעלת-סואץ.

מצריים הצליחה אומנם לגייס את ההון הדרוש להקמת המפעל, בהשתתפות חברות בריטיות, גרמניות, איטלקיות, צרפתיות ואמריקאיות, אולם קשיים בלתי צפויים, שלא שוערו מראש, עלולים לעכב את העבודות.

הסתבר, שבשעה שתוכנן תוואי הצינור, לא נלקחה בחשבון העובדה, שבכל מיפרץ

קיבלו בשעתו טיפול כמה מהידועים שבאשי העולם שי הגיעו לגיל שיבה. בשעתו שהה באותו מכון גם נשיא הקונגרס היהודי העולמי, הד"ר נחום גולדמן.

בעיקבות ביקורו של נשיא המדינה במכון זה, העניקו לו שומרי ראשו כינוי חיבה, בו הם משתמשים רק בינם לבין עצמם: "טרוץ".

המצרים שינו את קו התעמולה שלהם בתעלה

שלטונות מצריים החליטו על שינוי קו התעמולה שלהם בשידורים העבריים שהם משדרים ברמקולים ב"איזור תעלת-סואץ לעבר חיילי צה"ל המוצבים במעוזים בקו התעלה.

עד לפני תקופה קצרה היה סיגנון השידורים סיגנון של אינדיבידואליזם והפחדה. לאחרונה החלו המצרים לטעון באוזני חיילי צה"ל בתעלה כי בעוד שמצריים רוצה בשלום ומוכנה לשלום, הרי מנהיגי ישראל הם ה"דוחים כל אפשרות לשלום ומונעים את שיבת החיילים לבתיהם.

או תאנט שיחרר את השבוי

הסמל יאיר דורי, השבוי הפצוע, ששוחרר השבוע

בהורדת כמה מהנוסעים, שנרדמו במטוס אחרי שלקחו בדרך גלילות שינה וארגנה.

דרכו האחרונה של גדעון רפאל

סיורו של מנכ"ל משרד החוץ, גדעון רפאל, ברחבי אסיה ואפריקה, הוא שירתו הכבד שלו.

זה מכבר נוהגים במשרד-החוץ לסדר סיורים כאלה כפרס-תנחומים, למי שעומד לסיים את תפקידו במשרד. עדיין לא ברור מי יירש אותו.

המועמד שעליו דובר — אישיות בכירה במנגנון הממשלתי — אינו מסיים את תפקידו הנוכחי, וגם הובא בחשבון כשגריר ישראל בווייטנאם, שם הוא כבר בנה לי עצמו קשרים נרחבים בפנטאגון ובמשרד החוץ. הוא גם נהנה מאמונה המלא של גולדה.

רביז נשאר בתפקידו

בכל זאת ברור כי יצחק רביז יישאר בתפקידו. רק במקרה שאישיות בכירה אחרת, הי ממוינת גם היא בתפקידה הנוכחי, תובא בחשבון להחנות שר (במקרה שתיכנסנה בחירות מוקדמות), יפסיק גם רביז את

כך מתכונן הרב גורן לפתור את בעיית המזרים

ברקובסקי. שחי כיהודי במשך 40 שנה וההופך לגוי בגלל ההצעה. קיבל הבטחה מידי הרב גורן: תוך זמן קצר ביותר הוא התחייב לגייר את אברהם ברקובסקי שוב, ולהחזירו על-ידי כך למצב הקודם.

הרב ניסים עושה עתה מאמצים להרכיב בית-דין מיוחד, שיקבל את חוות-דעתו של הרב גורן. הוא נתקל בקשיים בגלל סירובם של רבנים-דיינים לפסוק בהצעתו של גורן. למרות נסיון הטיטוש של גורן, מתכוננים כמה רבנים לפנות לבג"ץ. הם טוענים כי גורן פוגע במעשהו ברגשות האזרחים הדתיים. חוגים דתיים גם הקימו ועד ציבורי, המתכונן להאשים את הרב גורן בכך שהוא משימץ יהודי, אשר התגייר לפי ההלכה.

כדי לפתור את פרשת המזרים, יוכרז הגר אברהם ברקובסקי זמנית כגוי.

בניו של הגר אברהם ברקובסקי נפגשו בשבוע שעבר עם הרב-האלוף שלמה גורן, והודיעו לו כי הם מסכימים לכל הסדר, שיאפשר ביטול ממזרותם של חנוך ומרים לנגר, ילדיה של חווה לנגר, שהיתה נשואה בזמנו לברקובסקי. לאחר הפגישה עם הרב גורן, הודיעו בניו של ברקובסקי, יצחק ויהודה, גם לרב הראשי יצחק רחמים ניסים, כי אביהם מסכים לכל הסדר כזה.

הפיתרון שהציע הרב גורן: הגייר שנעשה בפולין, לפני 40 שנה לאברהם ברקובסקי, לא תופס. הנשואין של חווה לבעלה השני, תופסים. מכאן, שחנוך ומרים אינם ממזרים.

כחונתו ויבוא ארצה, כדי להיכנס כשר ל"ממשלה.

בין השניים קיימת התחרות מסוימת, מה גם ששנייהם שייכים לאגף המתון, שבראשו עומד פינחס ספיר.

נציג ישראלי בכיר לשעבר מתחרה בשיווק פרי הדר

נציג הבכיר של המועצה לשיווק פרי הדר באירופה, משה לוי, שפרש באחרונה מתפקידו בעיקבות סיכסוך עם מנכ"ל המועצה רב-אלוף (מיל.) מרדכי מקלף, חזר למכור פרי הדר ישראלי לאחר שרכש סוכנות שיווק גדולה.

במקביל מייצג לוי את חברת השיווק האמריקאית של פרי הדר ומייצג למדינות המשווקות פרי הדר והמתחרות בפרי הישראלי.

סערה בהנהגת הקיבוץ הארצי

עלון מחתרת בשם עד העצם, המופץ בקרב חברי הקיבוצים של השומר הצעיר, עורר סערה בהנהגת הקיבוץ הארצי.

הסערה נגמרה לאחר שהתברר להנהגת הקיבוץ הארצי כי הביקורת שנמתחה בו עלון, מצאה אוזן קשבת במשקים.

תמורת קצין מצרי, הוחזר בעיקבות התערבותו של מר-כיר האו"ם או תאנט.

זהו רקע הפגישה של אבא אבן עם מזכיר האו"ם בעת ביקורו האחרון באמריקה.

פאניקה בטיסת "אל-על" מלוד לניו-יורק

תקלה קלה שאיבחנה בעוד מועד במטוס "אל-על" שהיה בטיסה מלוד לניו-יורק, גרמה לפני שבוע להתרגשות ובהלה בקרב נוסעי המטוס, שנאלץ לנחות נחיתת-חירום ברומא.

הדבר אירע ביום השלישי בשבוע שעבר. בהיות ה"מטוס בדרכו מרומא ללונדון, חשד קברניט המטוס כי משהו אינו כשורה בפעילות מנועיו. לדברי הנוסעים ב"מטוס הם שמעו התפוצצות שבשקבותיה החל המטוס לאבד גובה בפתאומיות. הנוסעים, שחששו פן אירעה חבלה במטוס, או נסיון חטיפה, פרצו בזעקות.

כפי שהסתבר אחר-כך, לא אירעה כל התפוצצות ב"מטוס. אחרי שהבחין הקברניט בתקלה, הוריק את מיטען הדלק שלו וחזר לנחות ברומא.

את סיפורי הנוסעים, כאילו נפסקה אספקת החמצן בתא-הנוסעים בשעת התקלה, הגדירו אנשי החברה כ"שטויות". כאשר נחת המטוס ברומא, היו כמה מהנוסעים במצב של הלם, סירבו להמשיך ולהמריא באותו מטוס, כאשר תוקן כעבור מספר שעות.

בסופו של דבר הגיע המטוס לניו-יורק באיחור של 15 שעות, שם היה צריך לעזור

סואץ אין אפילו מקום מעגן כשר אחד ל"מיכליות שתפוסתן מעל ל-150 טון. המדף היבשתי של חופי מיפרץ סואץ — כלומר, עומק קרקעית המים בקרבת החוף — אינו מאפשר כלל עגינת מיכליות ענק. ללא שימוש במיכליות כאלה, עלולה הובלת הנפט דרך הצינור להתייקר בשיעור שי יהפוך אותו לבלתי רנטבילי. הכשרת מעגן מתאים למיכליות הענק, עשויה להימשך שנים רבות ולהעלות את סכומי ההשקעה במיפעל בסכומים ניכרים.

על רקע זה יש לצפות להתפתחויות סנסציוניות ב"חברה הבינלאומית, שנטלה על עצמה להקים את הצינור המצרי.

טיפול לחידוש העלומים ניתן לנשיא שו"ר

הסוד מאחורי שהייתו הארוכה של נשיא המדינה, זלמן שו"ר, בשווייץ, בדרכו חזרה לארץ מסיוור בארצות-הברית, נתגלה רק השבוע. בהורעות הרשמיות נמסר בשעתו כי הנשיא מבקר בשווייץ "לצורכי טיפול רפואי." עתה מסתבר כי הטיפול הרפואי שניתן לנשיא בן ה-82 הוא טיפול הורמוני נאלי, "לחידוש העלומים", בו התמחה אחד המכונים הרפואיים המפורסמים בשווייץ.

במכון זה, ששמו יצא לתהילה בכל רחבי העולם,

יחיד ומיוחד
קורעוז
מקרר שנות ה-70

אחת
בפרסום

3 דגמים סופר אוטומטיים:

קורעוז 11 • קורעוז 14 • קורעוז 16
אשר כל אחד מהם - יחיד ומיוחד.

מיוחד בעיצובו ובתכונותיו

- הקפאה עמוקה -18°C (free zone)
- 2 דלתות סנפיות - הפערה אוטומטית מלאה.
- עיצוב דינמי חדש ותכנון פונקציונלי.
- מרפס חצויים ונעים הסוככים לפי הצורך.
- פתיחה שמאלית או ימנית של דלתות המקרר.
- פריזר אלומיניום לחסכון בחשמל.

וכמובן שרות קורעוז הנאמן

סוכנויות ברחבי הארץ. כתובות: **ידעון** מל, 25 24 25
שיווק ותצוגה מתמדת: "מפיצים" בע"מ, רח' אלנבי 95 מל, 613713

קורעוז

הפלייה

בישראל

שטחים שנכבשו על ידינו במלחמת-ששת הימים.

חבל שאינכם טורחים לקרוא את יומנו של הקולונל מינצהאגן המזרח הקרוב 56-1917. ביומנו זה חזרה הקולונל בדיקנות מפתיעה את המאורעות הפוליטיים מדיניים שקרו, קורים ויקרו באזורנו.

הקולונל טוען כי לדעתו חייב להיות ה-גבול בין ישראל ומצרים בקו רפיח — העיר סואץ. הגבול ירדן-ישראל חייב להיות ממזרח לירדן. הגבול עם לבנון — צפונה לליסני.

לדעתו חייבת ישראל לכבוש ולהחזיק את כל השטחים שחיוניים לביטחונה. אם היא לא תעשה כן יתפשטו הרוסים (כי עזרת הערבים, כמוכר) על כל העולם. רוי סיה מנצלת את שינאת ישראל עליידי הערבים כדי להתפשט על כל העולם.

אסור להאמין לערבים כיוון ששאיפתם היסודית היא להשמיד את ישראל, ולכן על ישראל לבטוח רק בעצמה, ולא בשום גורם אחר.

אמיר זוסמן, ירושלים

ימי

המשיח

סוף-סוף מצאתי סתירה בעיתונכם. כמה וכמה פעמים קראתי אצלכם על כך שה-יחסים בין ראש-הממשלה גולדה מאיר ו-בין שריהביטחון משה דיין, לא כל כך שפירים.

והנה באה התמונה בגיליונכם האחרון

דיין וגולדה

(1751) ומראה כי הגיעו ימי המשיח: גול-דה ודיין מסתובבים באולם המליאה של הכנסת, שלובי זרוע, כאילו שהם זוג נאהבים.

מה יש לכם לומר על כך?

רוני בלקין, רחובות

● העולם הזה מצטער לאכזב את ה-קורא רוני בלקין: ימי המשיח לא הגיעו. גולדה ודיין אינם הולכים שלובי זרוע. דיין פשוט הולך מעט אחרי גולדה ומסור-חח איתה. לכן נראה כאילו השניים הולכים שלובי זרוע. גולדה ודיין באולם המליאה — ראה תמונה.

ניוון

רוחני

יש אנשים שבוכים על השחתת המראה החיצוני של ירושלים. אני כבר לא נמנה עליהם. אני אפילו כמעט צחקתי כשראיתי השבוע מה שהיהודים הדתיים עשו לבית הכנסת הגדול בתל-אביב: לקחו בניין היס-טורי יפה ומעורר רגש והפכוהו לקוביה גולמית ענקית ומכוערת הנראית כמו בית-חרושת באיזור תעשייה.

ההשחתה החיצונית הזאת רק מעידה על הניוון הרוחני הסנימי. אם לא מוזן הייתי עדיין מויל דמעה של צער על כך — הרי היום אני פשוט מרחם על העם המוקיוני הזה, המנסה בספר התנ"ך בגאווה כזאת כי (המשך בעמוד 8)

עקרי

מאז לא נזכרו בשום עיתון ובשום תוכנית רדיו, ושום אמצעים לא ננקטו להצלחתם.

האם, נוכח עובדה זו, אין יוצאי עדות המיורח צודקים בטענתם כי קיימת הפלייה בישראל?

שמעון עקרי, אור-יהודה

הניתוח

והמסקנה

למי דעתי אתם צריכים לפרסם במלואו את הראיון שנתנה גולדה מאיר לשבועון האמריקאי ניוזוויק בתוספת ניתוח על חלק גדול מתשובותיה ובעיקר תשובותיה ל-בעייה הפלסטינית.

המסקנה שתתקבל אחרי ניתוח זה: ל-גולדה אין מקום בממשלה הסוענת שפויה לשלום-אמת במרחב.

משה רפאלי, קופנהגן, דנמרק

התלבושת

האחידה

ל, כתלמיד תיכון, נראה עניין התלבושת האחידה כעניין לא כל-כך חמור. צודק אותו מורה, מרכזי מילר, שאומר כי תלבושת אחידה תמנע פער סוציאלי (העולם הזה 1751).

עלי רק להוסיף לכל אלה שטוענים שזה לא נכון ובית-הספר לא ייהפך למסלול תצו-גה: מי מאתנו לא אוהב ללבוש את ה-אופנה האחרונה?

ואלה שיבואו לבית-הספר בתלבושת רגי-לה, וראי יסבלו מפיצול מסויים ויתושו שי-ברצונם גם כן להתהדר.

בני ציטריק, תל-אביב

רעיונות דחור

הכנסות דחור

בקשר לקטע על ספרי "שדר מהבית הלבן" (העולם הזה 1751): לא נעים להודות, אבל נכון שלא כל ה-הערכות (אני מקווה: הנכונות) בספרי הן סרי רוחי. הרבה שמעתי מאחרים. אבל אין בכונתי להתחלק בהכנסות המגיעות לי מן ה-ספר עם איש.

רעיונות ודעות ל-חור, והכנסות ל-חור.

דן מרגלית, ירושלים

עני ישראל

לכסות בעצמה

כידוע תומכת תנועת העולם הזה — כוח חדש בשלום תמורת החזרת רוב ה-

נבטרתי חנשיות שערות וקשקשים

הודות לשמוש
בתכשיר —
הפלא
המדעי
תוצרת
הולנד:

ינמס הורמון

יעיל:

לנשים, גברים וילדים.

תכשיר ופרוספקטים להשיג:

בכל בתי המרקחת בארץ.

JOCHEM'S HORMONE
PREPARAAT, HOLLAND

... כיצד הושמד הצי האמריקני בפרל-הרבר?

... כיצד טבעה ה"טיטאניק"?

... הקרב על סטאלינגרד;

... הזוג רוזנברג מוצא להורג;

— כל אלה ועוד 25 מאורעות מסעירים ומועזים

תמצאו בספרו החדש של א. פוירשטיין, שערי

ראיה, שנחכו בשעת מעשה, מספרים עליהם —

כאן עצר העולם נשימתו

הספר מלווה תצלומים

להשיג בחנויות ובהוצאה, תמורת צ'ק על סך — 11 ל"י, והספר יישלח לביתך,

הוצאת ספרים אחיאסף בע"מ, תל-אביב

רח' יוסף הנשיא 13, ת.ד. 4810

דף מספר 6

עיתון הנוער של תנועת העולם ה-זה — כוח חדש, עומד לצאת בי-קרב.

אם אתה מפוגל לחשוב — הטח בבקשה את הפועל "כתב".

הצעות לנושאים:

האם נחוצה צנוורה?

הקשר בין החשיש לתיאטר-רון.

תלבושת אחידה — טוב או רע?

* ניתן שוב להשיג בכל בתי המרקחת

המשחה הבלתי נראית
לטיפול בפצעי בגרות
ודלקת עור

אקנכס

אנו מצטערים על ההפסקה
באספקת תכשירנו הנ"ל
כתוצאה מהפרעה
באספקת שמפורות

מעבדות רפא בע"מ, ירושלים.

זרע מושביץ נשיא התאחדות בעלי התעשייה, בי-אחרונה, בטכס ברית-המילה של נכדו עופר מאיר (במרכז), שנע-רך בבית-החולים „אסותא“ בהשתתפות כ-70 קרובי משפחה. מי-ימין: האבי-הבן דני מושביץ, מנהל שרותי הפירסום של „עלית“, „צד“, „ליבר“, במכנסי קורדורוי וחולצה ספורטיבית. משמאל: אם התינוק, גבריאלה מושביץ. לזוג יש כבר בת בשם שרון.

פס שהתנהל בפני השופט רב-לוי, בו נאשמה קבוצת צעיר-רים בנסיון לפרוץ מכונת, פרץ-הקהל שנכח באולם בצחוק. למה? מפני שמד אחרי שק-רא בשמות העדים, יוסף ו-רחל פוקר, העיר אחד מעורכיהוין שנכח במקום: עכשיו רק חסר שההגנה תביא-כעדים את בני משפחת ר.מ.

כתב ידיעות אחרונות **יחזקאל אדירם** מאושר מאוד בשבועיים האחרונים. „אדם שקיבל את חייו במתנה, חייב להביע את שביעות רצו-נו במצב-רוח טוב“, כפי ש-הסביר. איך ניצלו חייו של-אדירם? מעשה שהיה כך היה: ביום בו נרה למות נגיב-מופיק עברו-חייו בבית-המשפט, איחר אדירם, שהוא כתב פלילי, להגיע לבית-המשפט. הוא נכנס לאולם הי-משפטים ואז התברר לו כי המקום הקבוע בו הוא נוהג לשבת, על ספסל עורכי-הדין, תפוס כבר על-ידי הנאשם ב-משפט. בלי-ברירה התישב על ספסל סמוך. הכדורים שגורו-פגעו בדיוק במקום הקבוע של-אדירם. „מול שאשתי לא הצ-ליחה להעיר אותי בונמ“, סי-פר השבוע הכתב את סיבת-איחורו באותו יום גורלי.

למשפחות המומרות ער-מדת להצטרף משפחה נוספת: משפחת ירקוני. האם, יפה-ירקוני, אומנם מפורסמת כבר כזמרת. אבל שלוש בנותיה-עסקו עד כה בשטחים אחרים. עכשיו מתכוננות האם והבנות-להוציא תקליט-פופ שהולחן על-ידי הזמר צביקה פיק וש-מילותיו נכתבו על-ידי אהוד-מנור.

אחת מלהקות הקצב הי-מפורסמות בעולם, כחול מזועזע, עומדת לבוא לשורת הופעות בארץ ביום-העצמאות. את הלה-קה, שמנהלה הוא המלחין ר-כי ואן לאוון, מיליונר הי-עומד עתה לפני המיליון הש-ני שלו, מביא לארץ האמרגן-חיים סאבן. „זאת להקה ש-כבר כמעט שנה ואינה מופיעה. היא עוסקת בעיקר בהוצאת תקליטים. היה קשה מאוד לשכ-נע אותם לבוא ולהופיע בא-רץ. אבל הצלחתי“, סיפר סא-בן. איך? „הבטחתי להם הופ-עה בירושלים עיר הקודש. זה-שיכנע אותם.“

מה עושה גבר בודד כי-שהוא נקלע לחברת 70 נשים? העיתונאי הבאר-שבעי יצחק-שתי, פשוט ברח. היה זה-בביתה של לידי שרון, אש-תו של האלוף אריק שרון, שם נערכה הדגמת סידור סר-חים. 70 נשים רכשו כרטיסים במחירים גבוהים כדי לחזות ב-סידור הפרחים. הכסף נועד כי-תרומה לארגון לעזרת ילדים-חרשים-אילמים מיוחד. גם יצחק-שתי הגיע למקום, כדי לכסות את המאורע. הוא נכנס פנימה, התיישב, הסתכל סביבו, לא-ראה גבר אחד לרפואה, קם, התנצל — וברח על נפשו.

היו"ר לשעבר של ועדת-החוק והביטחון של הכנסת, דויד חכמן, החליט להזכיר-לעם היושב בציון את החלו-

הנסיכה מרגרט אחות המלכה הבריטית, בי-מה שנקרא „חיקוי-לאם הסבתא“ — פיאה לפי סיג-נון תקופת הי-מלכה ויקטוריה

מתי צריכים להיות גמיר-שים? לפי שרידותות זרח-ורהפטיג, כשיש סיקור-נפשו. את דעתו זו הביע השבוע ורהפ-טיג בראיון למעריב: „אני-נמצא בין אלה הסוברים ש-מאחר שלגבי יהודה ושומרון יש לנו לא רק פרימאט ביטחוני-אלא גם פרימאט היסטורי, זה-מחייב אותנו לשאוף שיהודה-ושומרון ישארו בידינו, אבל-לא בכל מחיר, אלא במידה-שהעמידה על הישירותם בידי-נו לא תפגע בפי-קור-נפשו-המדינה. כשם שבפיקוח-נפש של יחיד יש דברים ש-עליהם אומרים, יעבור ולא ייה-רג, כך גם בפיקוח-נפש של-המדינה וביטחונה צריך להיות-גמישים“, הכריז שרידותות.

כאשר עורר ח"כ של-מה לורנץ האגודאי בכנסת את פרשת רכב-השבת במצ-דה, קם סגן-ראש הממשלה-יגאל אלון להשיב. מדוע-דווקא הוא? — שאל אחד הי-ח"כים. מפני שמצדה היא „גן-לאומי“, ועל הגנים הלאומיים-אחרית ראש-הממשלה. „אחה“, השיב הח"כ, „תמיד אמרו ש-גולדה מאיר היא הגננת הי-לאומית.“

את דעתו על משרד-הפנים, גילה השבוע ראש עיר-ריית גבעתיים קובה קרייז-מן: „בנושא הזה התגלה משר-רד-הפנים כמשרד מפגר-במחשבתו ובתנופת מעשיו, כי-שיקוליו אינם רק מוניציפליים.“

בריג'יט בארדו (למעלה ולמטה), היא בע-לת ארון מלא פיאות, יצירות-ספרה האישי, ז'אק דהסנל.

ורושקה פון-לינדוף (מ-נית הצמרת הגרמנית, בפי-את פסים המאימה לעור הי-נמר של המיניכנס הצר שלה.

ג'ין פונדה עם בתה, אומרת: „השערות חשובות כמו זוג-שדיים יפים“, היא חובבת-פיאות נוכריות באופן קבוע.

סד, נשא דווקא איש ממוסד-מאוד: שגריר ישראל בצרפת ל-שעבר ולטר איתן. זה לא מצא-כלי-כח בעיניו של נמרוד, בנו בן השנה וחצי של הצעיר, לכן הוא הפריע בצרחות ובכי-לנאמו של איתן.

שון סונרי (מימין ו-למטה), עם ובלי פיאה, חובש פיאות-בסרטי הגיימס בונד, אינו-מופיע כמעט בשעריו הטבעי.

אל שורת הישראלים הי-עושים חיים והון בגרמניה, בי-ניהם שמעון עדן בענף מור-עדוני היללה ורפי רוט בשטח-קבלנות הבניין, הצטרף לאחר-זה ישראלי נוסף: מיכאל-„מישי“ פוס, תושב רמת-גן-לשעבר, רכש באחרונה חברה-גדולה להפצת סיגריות ומתכוון-לרכוש כמה חברות נוספות בי-שטח זה, ושהבטיח השבוע לה-זור לארץ כ„איל סיגריות.“

כשקרא סקיד העזר בי-בית-משפט השלום בתל-אביב-בשם של עדי התביעה במש-

מכתבים

לא מן הראוי שכתבים עם "תסביך" גטו" מיצני ההומניזם ומגיני זכויות האדם יעבדו עבוד אונסקו ויוניצף?
אנשי הליגה להגנה יהודית הגיעו לי- מסקנות, אליהן הגיעו יהודים אחרי אלפי שנות גלות בתקופת לח"י, ושאליהן מגיעים עתה אנשי המחברות היהודיות ברוסיה - וסוף-סוף הגיעו גם למוחם של יהודי אמ- ריקה. ואתם מלמדים עליהם קטגוריה. למה לא תסעו לסין ורוסיה הסובייטית? אני בטוח ששם הכל יהיה לסעמכם.
ג'ורא דותן, יוסטון, טקסס

למה הצביעות?

כאשר שומר בית-המשפט אמר בטלוחי זה את המילה "ערבים" תיקן אותו הכתב "מיעוטים", ואת בני הקטן בבית-ספר מלמד להגיד "אפריקאים" במקום "כו- רים".
למה הצביעות?
ערבי לא יעלב כשיגידו לו "ערבי", אבל אם יזכירו לו כל הזמן כי הוא במיעוט פה במדינה הוא לא ירגיש טוב.
ולבני הקטן הסברתי שאפריקאי לא חייב להיות כושי, גם ערבי מצפון-אפריקה ו- לבן מדרום-אפריקה הם אפריקאים, וכושי הוא כושי כמו שיהודי הוא יהודי וזאת לא הדרך לחנך בבתי-ספר ובטלחיות.
ג. שג, טבריה

תחרות הצילומים

התמונה המצורפת בגן החיות בתל-אביב.

(המשך מעמוד 6)
אלו באמת הוא מתייחס לתוכנו בשמץ של רצינות.
חנן גולדגרם, חולון
אותה הגברת בשינוי האדרת

במקום לשבת ולחנן כיצד לייעל את שירותי הדואר, יש בו אלה שצריכים היו לשבת, ותיכנו איזה שם חדש לתת למשרד הדואר. משרד הדואר או משרד התיקשות, זוהי אותה הגברת בשינוי האדרת כל זמן שמכתב מתל- אביב לתל-אביב, ילך בדואר שבוע ימים, לא איכפת לי אם האחראי לביוון זה יהיה שר הדואר או שר התיקשות. השם במיקרה זה לא משנה.
יעקב טימברג, תל-אביב

טימברג

משרד הפירסומות

על לוחות המודעות בחיפה הודבקו לפני זמן קצר כרזות המודיעות על גאוס שיא השר שמעון פרס. בתחתית הכרזה, באותיות קטנות, היה כתוב: כניסה למוזמנים בלבד. נשאלת השאלה, אם הציבור לא מיומן

לאירופה הפלגה שכולה חוויה באנית הפאר לינדרוס

הגדולה ביותר הפועלת בקו ישראל-איטליה 18 אלף טון.

קו דו-שבועי מחיפה לאיטליה

ההפלגות הבאות: 9.5, 23.4, 11.4

אפשרות סיור בנמלי הים התיכון

ליחסול-כמגוסטה-רודוס-כרתים-כיראוס-קורפו-דוברובניק-ברנדזי-אנקונה.

- * בריכת שחיה
- * אולמות בידור מרווחים
- * קולנוע
- * תזמורת, ריקודים
- * מטבח אירופאי וים תיכוני מעולה

DRIVE IN DRIVE OFF
במכוניתך נסיעה הלך ושוב לאיטליה החל מ-1000 ל"י כולל כל המסים.

כרטיסים אצל כל סוכני הנסיעות או אצל הסוכנים הכלליים לישראל:

ויקינג, חברה ימית בע"מ.

חיפה דרך העצמאות 104, טל. 524295

תל-אביב רח' אלנבי 300, טל. 625864, 625994

ירושלים רח' אגרון 28, טל. 25771

שנת הבניה 1954. דרגת טיוח בטיחותית שניתנה ע"י אנף הספנות והנמלים במשרד התחבורה י"י.

PIRAEUS

תמונת השבוע

ככורת אני מציע: Make love not war (עשו אהבה, לא מלחמה).

אלי נאור, חיפה

● הקורא אלי נאור משרדות רוטשילד 61 א/ חיפה, זוכה בפרס המדור בסך 10 ל"י.

חיילי

סדיר וקבע

לפני זמן מה הוזמנתי מטעם הצבא, נח"ל, להצגה מיוחדת לחיילים בקולנוע שבית בחיפה. על ההזמנה נכתב בפירוש: מוזמנים בשרות סדיר תלבוש חורף.
ואכן, כמעט כל אנשי הקבע באו ב- בגדים אורחים בזמן שהסדירים באו ב- מדים.
לדעתי רצוי שבצה"ל הליברלי יפסיקו להשפיל את החיילים בצורה כזו.
חייל, צה"ל

התלם

נסתם

ארבעים אלף בנינים מהמשמרת הצעירה של מפלגת העבודה לא הולכים בתלם. הם הכריזו שבארץ-ישראל ההיסטורית משני עברי הירדן, יש מקום לשתי מדינות, יהודי- דית וערבית וכו' (ידיעות אחרונות 21.3.71).
ברצוני להודיע למזכיר המשמרת, החבר יחיאל לקט הצעיר, שלא רק המשמרת ה- צעירה מאסה בתלם. גם לאורחים זקנים נמאס התלם עם כל אלו שצמודים אליו.
טוב צעיר אחד בעל הגיון ומחשבה, מעשרה זקנים יושבי תלם.
מאיר כדומורג, ראשון-לציון

עניין

שז מעם

לכותב המאמר "פלוגות הסער באות ל- ישראל" (העולם הזה 1746):

קוראים השוחרים מכתבים מתכשפים לנפח אותם בקצרה. עריפות תינתן למצופים תמיד נות למכתביהם.

**אתה מתיז מעט
על פניך
אתה חש זאת
בכל אבריך**

ה"אפטרשייב" הקריר והרענן, המשחרר אותך מן המחנק של בקר חם. התז מעט על פניך ורוווש, אתה נכנס ל"סלאווס", בספיד של חמשים לשעה... אתה חש צמרמורת, הרעננות מציפה אותך... אתה מתיז מעט על פניך וזה תופש אותך עד קצה הבוהן... אתה נעור, אתה קם לתחייה, נכון לפגוש את היום ולהתמודד אתו... זהו דבר עצום היכול לקרות רק לגבר! תן לו לקרות אצלך, בכל יום, עם — אייס-בלו-אקוה-ולוה.

ICE BLUE
AQUA VELVA

אייס-בלו-אקוה-ולוה, מי הגילוח מתוצרת ויליאמס.

פרס או קי. צילום יואל. 1/74

לאוס

סוף הבזיון —

ומה הלאה?

ארבעים וארבעה יום לאחר שהחלה נסתיימה השבוע פלישת כוחות דרום-יבאטי נאם ללאוס. פירטי מנוסתם המבוהלת של הדרום-יבאטי נאמים מפני התקפת-הנגד של חיילי צפון-יבאטי נאם — שתנופתה נמשכה אף מעבר לגבול לאוס — זכו לכיסוי מפורט בכל אמצעי התקשורת העולמיים. למרות זאת, הכריז הנשיא ניקסון כי "אין אפשר לומר על המיבצע כי נכשל".

פחות מגוון היה שריהגנה שלו, מלחין ליירד. זה הודה כי הפלישה הופסקה, "בין היתר", בגלל התקפת-הנגד המוחצת-להדהים של הצפוניים. יחד עם זאת, הכריז ליירד, התנהגותם של הדרומיים בעת הפלישה השביעה בהחלט את רצונו. לדבריו, הם עמדו במבחן, ייאפשרו בכך את המשכחה של הוואטינאמיזציה — דהיינו, פינוי כוחות ארצות-הברית מוואטינאם והעברת נטל הלחימה לידי הדרום-יבאטינאמים עצמם.

זאת נסיגה זאת? קשה להאמין שיימצאו אמריקאים רבים, אפילו מבין הרוב השקט, שיקנו תיאוריה זו. כפי ש- עיתוני ארצות-הברית הודו להצביע, היה זה הנשיא ניקסון עצמו שהכריז, בפרוץ הפלישה, כי היא תימשך עד סוף אפריל או תחילת מאי — שאז מתחילים גשמי המונסון, המוציאים את גתיב הירימין מכלל פעולה עד תום עונת המונסון. הכחש- תו של הנשיא, ביום השני שעבר בשידורו לאומה בטלוויזיה — כי סיום הפלישה חודש לפני המועד, אין פירושה נסיגה — לא התקבלה על דעתו של איש. "הכחשה זו הועלה רק לדבר אחד", כתב הניו-יורק טיימס בתגובה, "להגדלת פער האמינות בין הנשיא לציבור".

נסיגה היא ניצחון. אלא ששאלת פער האמינות, עם כל חשיבותה, היתה משנית. מרכזית הרבה יותר היתה השאלה: מה עכשיו? עתה, כשכוחות דרום ויבאטינאם הוכיחו את עצמם כפי שהוכיחו — מה יעשה ניקסון? הייכנע לחץ דעת-הקהל בארצו, ימשיך את תהליך פינוי הכוחות האמריקאיים, בנסיון להציל לעצמו את ה- בחירות הבאות — או יישאר בויבאטינאם, בנסיון לחסום את התקדמות הקומוניזם, ויבאבד את סיכויי להישאר בבית הלבן אחרי נובמבר 1972?

שוודיה

יארנינג

נחטף ונרצח

פרשת מלכת האמבטיה במהדורה שחידת מסעירה בימים אלה את דעת-הקהל בארץ הצפון הרחוקה: מחזה שהעז לנגוע בציפורי- נפש לאומית — הוסר מעל קרשי התיאטר- רון. היו רק שני הבדלים בין הפרשה היש- ראלית לשחידת.

חיים או שליחות. הראשון היה ה- נושא: ציפורי-הנפש של השחידים איננה חללי המלחמה ושאלת השלום — אלא מאמצי ה- תיווך והנייטרליות המקודשת של גונאר יארנינג.

כתבה-יד של מחזאי שחדי בשם טורה צטרהולם התקבל להצגה בתיאטרון של הלסינגבורג — אך מועצת התיאטרון הטילה וטו על בחירת מנהל התיאטרון. הסיבה: ה- מחזה עוסק במתחך שחדי (יארנינג, כמוכן), שנחטף במידבר בגבול ישראל ומדינה ער- בית. חוטפי המתחך השחדי אינם מגלים את זהותם הלאומית עד לסיומו — רצח ה- מתחך.

ציר העלילה: מהי דעתו האישית של המתחך לגבי הסיכסוך? בהתאם לתשובתו, יחליטו חוטפיו אם לשחררו או לרצחו. מאחר ואינו יודע לאיזה צד שייכים החוטפים, ניצב המתחך בפני דילמה: להציל את חייו — או את שליחותו.

ידיך המטופחות. באחד הקטעים ה- דרמטיים במחזה אומר אחד החוטפים ל- מתחך: "מה זכותך לשפוט אותנו? מה הם הכישורים שלך לשמש מתחך? אינך אלא דיפלומאט הרגיל לטרקלינים. מה לך כאן במידבר הזה? אתה האיש השבע והלבוש, הבא מארץ רחוקה ועשירה, אשר ידיך ה- מטופחות מעולם לא החזיקו רובה או מעדר..."

(המשך בעמוד 12)

מס. 1
הטבק, האיכות
והתערוכות, הארומה
והמעט, עשו אותה
לסיגריה הנבחרת
והמכרת ביותר*

דובי
דאבל
פילטר

20 סיגריות כיף המלך

* באישור נחונים רשמיים
 ומשאל "המוצג הנבחר" 1971

יש תצלום ישן, מלפני 60 שנה, שצויר לם בתל-אביב, בשדרות רוטשילד ליד רחוב נחלת-בנימין. רואים בו את האוניות העוברות בים.

עוד מעט לא תראה את הים גם כאשר תעמוד ברחוב הירקון. הים יהיה רחוק ממך, כאילו עמדת בי עיירה יהודית בלב אוקראינה.

כי עתה מתבשלת מזימה לנתק את העיר מן הים כליל וסופית.

★ ★ ★
הרעיון הוא להקים חומת-ענק בין ה"עיר ובין הים.

חומה זו תהיה מורכבת משורת מלונות ענק וכבישים, שיחצו בין העיר לבין הים. רוחות-הים, המספקות לעיר את מיזוג-האוויר הטבעי שלה, ייתקן לו בחומת הבטון וייעצרו.

הנוף הימי ייעלם מעיני בני-העיר. מ"חלונות דירותיהם לא יראו עוד את המים הכחולים. יפו העתיקה — האתר היפה היחידי בנוף העיר כולה — תיעלם מן העין. **בעלי התוכנית כאילו לוקחים זוג של מיספריי-ענק, חותכים את העיר מן הנוף הטבעי שלה, ומעי-בירים אותה לשפלה הפנימית, אי שם בין לוד ורמלה.**

★ ★ ★
כוד מישוהו לטעון שזה לא יהיה נורא כל-כך, מפני שממילא לא הייתה תל-אביב מעולם עיר ימית, עיר שפניה אל הים.

יש בזה מידה של אמת. היסטוריון עירוני היה יכול לחבר מחקר מרתק על הנושא: היחס בין העיר והים. יחס שהיה תמיד דו-ערכי, שהתנדנד תמיד בין התעלמות ואף התנכרות, ובין השלמה בהצילב.

הסיבה נעוצה אולי בעובדה, ש-**תל-אביב לא נודדה ליד הים. בני-**

ונהנתה מרוחותיו, עלתה נחות מאשר דירה בגיגל האספלט של רחוב בלון שהשקיפה על דירת השכן (שלושה חדרים והול מואר), ושזרם האוויר לא הגיע אליה אלא במחלת. **הטיילת הפכה לפרבר מוזנה, מקום-ריכוז ליסודות חשודים.**

★ ★ ★
כ? אותו זמן לא שימש הים אלא למטרה אחת: הרחצה.

בשנות השלושים נהרו לשפת-הים של תל-אביב רבבות מכל קצות הארץ, וגם מן הארצות השכנות. בשבת נמכרו שם עיתוני קאהיר (זה בורס אזיפטיין), ובני-טובים מ"רמאללה יכלו להזין את עיניהם במראות שלא היו גלויים בעיר מולדתם.

העיר הזדווחה לזהם את הים, כדי לשים קץ להילולה זו. המונים הוסיפו לפקוד את שפת-הים בי שבתות הקיץ, אולם המתרחצים

חובבי גיאוגרפיה יאמרו, לעומת זאת, כי הסיבה נעוצה בטופוגרפיה המיוחדת של העיר. תל-אביב, בניגוד ליפו, ובניגוד מובהק עוד יותר לחיפה, אינה שוכנת ב"מיפרץ, והחוף שלה אינו עולה בהדרגה מן הים. בחוף הים של תל-אביב מתנשא צוק, שהוא גבוה יותר מרוב חלקי העיר. אתה יורד מרחוב הירקון לרחוב דיזינגוף, גם לולא הבתים, לא יכולת לראות את הים בעומדך בדיזנגוף-פרישמן.

ממילא לא ראו בני-עיר את הים אלא אם כן הלכו לשפתו. מכאן התודעה הכלתי-ימית שלהם.

(תודעה שמצאה את ביטוייה המפליא ב"יותר בעובדה ש-99% מבתי תל-אביב נבנו ללא התחשבות כלשהי בכיווני הרוח, ה"מקרתית את העיר ברוב שעות היום וה"לילה. הדירות דומות לחממות גם בשעה שנושבת ברזיה ימית נהדרת.)

רה בחשיבות הסיבה, כגורם מרכזי ה"מעצב את אופי האדם והציבור. **זוהי העת למתוח קו מתחת ל"פרק אחד בתולדות תל-אביב, ו"לפתוח בפרק חדש — להפנות את פני העיר אל הים, למפח את יופיה, לתקן את הניתן לתיקון.**

תחת זאת קורה המאשר את החשי-קורה דבר המאשר את המא-שות הקודרים ביותר של המא-מינים בכוח התאוצה של תהלי-כים — אף גם השלייים ביותר.

אם הפסיכולוגיה של עולי מיזרח-אירופה התנכרה לים — באים והופכים התנכרות זו לאדיאולוגיה. אם צוק נמוך, מעשה ידי הטבע, הפריד בין הים והעיר — באים עתה להקים צוק, בטון, מעשה ידי אדם, שינתק את העיר כליל.

הפנים אל הים

אם חישובים מיסחריים האסילו בעבר על כל שיקול של יופי וחדוות-חיים — באים עתה והופכים את השיקול המיסחרי של התירות לאליל טורף, שעל מיזבחו מוקר-בת טובתם של מאות אלפי תושבי גוש דן. **כך או כך — זה אסון.**

★ ★ ★
תפרסמו הרבה שירותים יפים, המראים את יופיה של תל-אביב, כפי שתיראה מחר, עם שפת-הים החדשה. על טעם וריח אין להתווכח. לא נתווכח, על כן, על יופיו של מראה זה.

נציין רק זאת: בני תל-אביב לא יראו מראה זה כלל. כי כל השירותים היפים מראים את העיר כפי שתיראה מן הים.

אולם מאות אלפי תושבי תל-אביב וכוונתיה לא יראו את ה"עיר מחלון ממוס הבא מרומא, ולא מעל סיפון של יאכטה ה"מפליגה בים.

הם יראו את המראה הזה מאחור. הם יחיו, כאילו, בחצר-אחורית גדולה ו"מכוערת של בית בעל חזית מרשימה.

יהיו אז שתי ערים: ערים תל-אביב של התיירים, לאורך שפת-הים, שתהיה כמעט מנותקת מן העיר הפנימית. ותל-אביב שלנו, של ה"תל-אביבים — מנותקת מן הים.

אוטוסטראדה רחבה תפריד בין השתיים, כמו חפיר של מיבצר ימירביניימי.

העיר שלנו תיחנק, פשוטו כמשמעו. **הצילו!**

חובבי התפיסה החמרנית יאמרו שהעיר נבנתה ברוב התקופות על-ידי ספרדים ו"סוחרים, שהיו זרים לעולם היופי וחדוות-החיים. לא הוקצו שטחים לגנים ציבוריים ולפארקים — וגם השטחים שהיו חוסלו ונמכרו לספרדים. (היכן הם היום, הגנים בהם עגבו זוגות בימים ההם — גן הדסה, וגן האהבה" של נצח-ישראל, ואחיהם?)

הבתים נבנו על-ידי קבלנים לשם מכירת דירות, ללא אהבה, כי אובייקט מיסחרי.

אחרי הבתים הנחמדים של הראשונים, שרבים מהם מלבבים ביומרוגות התמימה (רחוב נחלת-בנימין, אלנבי ליד הים, מאפר) והנהרסים עתה, קמו קוביות הבטון ה"מצופות שפרץ.

במקום רשת רחובות רחבים, היוצאים מן הים, כמו בעיר-חוף רבים, קם סבך הרחובות הצרים והעקומים, כמו בסיטו של מתכנני-ערים מטורף.

יכול להיות ויכוח על הסיבות, אך לא על התוצאה. תל-אביב

שלנו קמה תוך התעלמות מן ה"אוצר העיקרי שלה — עיר מכוני-רת, חסרת-סיגנון, בלתי-מאוזנת, צפופה, רועשת, חסרת ירק, מזו"חמת על הקרקע, ועתה גם באוויר.

★ ★ ★
השקורה עכשיו מנחת מכת-מחת על כל תקווה להציל את העיר. מותר היה לקוות כי מעתה והלאה ישתנו הדברים לטובה. קם דור חדש, שגדל בעיר משחר לדותו. נפוצה בשכבות רבות ההכ-

נדרו צפונה ודרומה.

קשר אחר עם הים לא נוצר. מעולם לא התפתח בתל-אביב ספורט ימי המוני. סי-רות האגודות הקטנות (זבולון, הפועלים ו"צופיים) יצאו מדי פעם מן הירקון (שעדיין לא הסריח) אל הים הפתוח. בראשית שנות הארבעים, אני זוכר (כנער בזבולון), ש"יכולנו להפליג במיפרשית במשך שעות מול תל-אביב, מבלי לפגוש בסירה שניה.

ב-1936 הכריחו הערבים את תל-אביב ל"הקים נמל משלה. גל של התלהבות הציף את הנוער של אז ("תכלת מלמטה ותכלת מעל / אנו בונים פה נמל, פה נמל!")

אבל הנמל לא השתלב מעולם בחיי העיר. בניגוד חותך לחיפה, לא הפכה תל-אביב לעיר-נמל, ומלחים לא בלטו ברחובותיה.

כאשר הועבר הנמל לאשדוד, ה"עיר כאילו נשמה לדרוונה.

★ ★ ★
הי הסיבה להתנכרות זו של העיר לים, שהוא הגורם המרכזי בנוף וב"אקלים שלה?

חובבי פסיכולוגיה יאמרו שהסיבה נעו-צה בעובדה שהעיר נבנתה על-ידי יוצאי מרחצאות-אירופה, שגדלו הרחק מכל ים, וש"חברותם היתה יבשתית מובהקת. פולין, בין שתי מלחמות-העולם, היתה מנותקת מן הים. בני מוסקבה וקייב, מינסק ופינסק לא ראו את המים הכחולים מעולם. ה"געפילטע פיש בא מן הנהר, לא מן הים.

תל-אביב, אולי יותר מכל עיר אחרת, משקפת את רוח בונייה, ללא השראה מדו"רות עברו. הבונים באו אל הים רק במיקרה.

כך קמה עיר בצד הים, אך לא מול הים.

זה למודעת ענק רצינית שהשתרעה על פני שישה עמודים. אך לקוראי הטיימס, היתה זו נחמה פורתה. "מה עושה בחורה טובה כמוך בחברה כזאת?" שאל הכותרת לפירסומה. על אותו משקל, שאלו הקוראים הנכבדים: "מה עושה בחורה כזאת בעיתון כזה?"

מין בתחתית. היתה זו שאלה טובה. הטיימס נותר אחד המיבצרים הלבושים מאחרונים באנגליה. בניגוד לדעה המקובלת, הרי אנגליה או לפחות לונדון, אינה נופת, מבחינת היחס המתייני למין, מארצות הברית או דנמארק. סירטי האלימות והמין הגלויים ביותר מוצגים שם ללא צנזורה, מלבד הגבלת גיל לבני 17 ומעלה. בחנויות הפרונט אפשר למצוא את כתביהעת הנוער זים ביותר, לצד עזרי-איומן מגזנים הנמכרים בגלוי. מינהרות הרכבת התחתית בלונדון מעוטרת תצלומי פירסומת לליבני נשים מן האירוטיים והנועזים בעולם.

(המשך מעמוד 16)

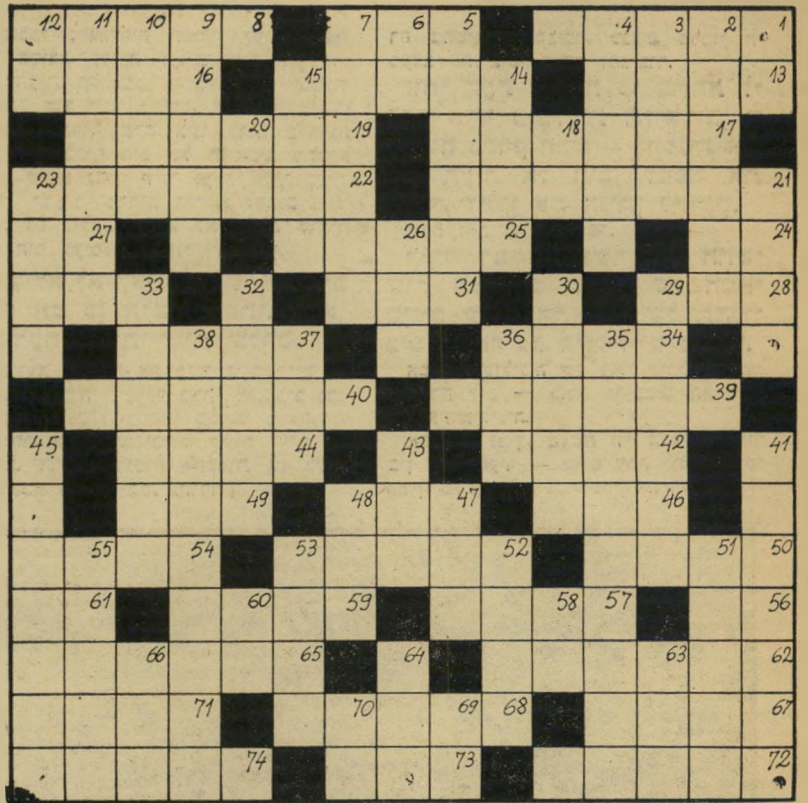
אומר מחבר הספר בן ה-55, שנוד שבו עות בישראל ובארצות ערב: "קיים כאן סיכסוך טראגי בו צדקים שני הצדדים. זהו קרב אכזרי בין שני אחים תאומים, הרוצים להרוג זה את זה."

ההבדל הקטן. ההבדל השני בין הפרשה הישראלית לשוודית: בניגוד לישראל, גרם הוטו על ההצגה לסערת רוחות רבתי בשוודיה, שאילצה את מועצת התאטרון לסגת בה, לקבל את המחנה.

אנגליה

סוף העולם

מתוך שני הסקופים שהתפוצצו לאחרונה בטיימס הלונדוני, המכובד בעיתוני העולם

את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת.ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: "תשבץ 1752". בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

מאונך:

(1) מגדולי במאי הקולנוע האיטלקיים; (5) במאי קולנוע אמריקאי; (8) סרט של אריק איינשטיין; (13) קבוצת איים, ממדינות ארצות הברית; (14) רוח רפאים; (16) שפע, ברכה; (17) מסרטי של אורי זוהר; (19) אזור חוף לנופש; (21) סרט ישראלי שהצנזורה קיצצה בו; (22) שחקן קולנוע צרפתי; (24) דוב ספי רותי נודע; (25) יוסיף שנים; (27) חס וחלילה לה (ר"ת); (28) ישנו במקום מסויים; (31) תרועת היד; (33) אבק הנותר אחרי השריפה; (34) נמצא הרחק; (37) שיר לאומי; (39) רודן דרום אמריקאי שהודח; (40) צוק ור מצר; (42) ייעשה טוב. ויחגו זיווגים; (46) ספינת מידבר; (47) מאן; (49) מין נחש; (50) רוצה מאור; (52) משפחת שחקני קולנוע אמריקאים; (54) רשיון, רשות; (56) מילת זירו; (57) מחול קלאסי; (59) תלמיד; (61) לא מהר; (62) נושאים אותם על הכתפיים בחג הביכורים; (65) זמר כושי מפורסם; (67) החשיכו; (68) אי אקוטי; (71) יועידו לתפ קיד; (72) כינוי חיבה ליעקב; (73) חפס ור אסוף; (74) בסוף.

מאונך:

(1) שחקן בריטי מפורסם (ש"מ); (2) כאן; (2) שחקן בריטי מפורסם (ש"מ);

תמונת העירום הראשונה ב"טיימס"

כל זה משתקף כמובן גם בעיתונות, ה מוצפת עירום בכל נושא, בכל קשר, ולי עיתים ללא כל קשר. נגד נחשול אדיר זה ניצבו, עד היום, רק שלושת הגדולים: הטיימס של לונדון, ה גרדיין והדילי סלגראף.

עירום — או מוות. את הטיימס הכי ריעו עובדות החיים הפשוטות: מאז נרכש העיתון לפני שנים מספר על ידי המיליונר הקנדי לורד תומפסון, הפסיד כ-33 מיליון ל"י, נסיונו לשמור על המסורת השמרנית תוך כדי הכנסת רוח חדשה — מודרנית, אך מאופקת — הוכח כבלתי יעיל. תפוצתו המשיכה לרדת, כשעיתונים אחרים נוגסים בה.

הקש ששבר את גב הגמל היה חיסול של הסקפ — עיתון עממי שניסה גם הוא לשמור על הצניעות. בעיקבות סגירו, תה, הסיקו מנהלי הטיימס את המסקנות, החליטו להפעיל את הנשק האחרון ב מלחמת-הקיום האכזרית.

— היה העיתון מחתר ברצון על אחד. אלא שלא היתה לו ברירה. הסקופ הראשון, ראיון המסות עם גולדה מאיר, היחד בכל העולם, זכה באנגליה עצמה לתשומת לב פושרת. חדשות פוליטיות בינלאומיות אינן מעניינות במיוחד את הקורא האנגלי.

הסקופ השני, מאידך, היחד באנגליה כ רעם-גונג של סוף הימים: לראשונה בלמעלה ממאה שנות קיומו, התפרסמה בעיתון תמונת עירום. ולא סתם, אלא על פני עמוד שלם.

מה הם עושים שם? לקוראי ה טיימס, — בני האצולה ואלי הממון, בכי רי המינהל, המשק והחברה — היה זה סוף העולם. גם לרובות אחרים היה זה סופה של תקופה. הצעירה הערומה, דוגמת נית הפודה בשם ויואן ניכס (24), הופר עה במועצת-פירסומת של חברת פ'סונס, אחת הייצרניות הגדולות בעולם כימיק לים ורפואות. גזה החטוב היוה עמוד פתי

חשבץ 1752

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק יש למצוא איזו סיפרה מייצג כל סמל של ריבוע.

את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לת.ד. 136, ת"א, ולציין על גבי הגלויה: "חשבץ 1752". הפיתרון צריך להכיל את כל התרגיל במספרים. המועד האחרון למשלוח הפיתרון — 7.4.71.

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס כספי של 20 ל"י ועוד 3 פרסי ספרים.

הנסיגה מהתעלה

הצעתו של ד"ר לסגת מהתעלה, כפי ש-
כבר נאמר בזמנו במדור זה, היתה אחד
הרעיונות המבריקים ביותר שהעלינו מאז
מלחמת ששת הימים.
זו הפעם הראשונה שישראל נטלה בידה
את היוזמה והפכה, או יותר נכון יכולה
היתה להפוך, את פתיחת התעלה לקלף
מיקוח בעל חשיבות ממדרגה ראשונה. עם
קלף זה אפשר היה לבוא לרוסים ולשאלו
כמה שווה להם פתיחת התעלה (בקילומטר
רמי, יהודים, רובלים ולחצים על מצריים),
ובעת ובעונה אחת לשאול את האמריקאים
כמה שווה להם המשך סגירתה של התעלה.
ההזדמנות ההיסטורית הזו בוזבזה. ממש-
לת ישראל לא קיבלה את הצעתו של ד"ר,
משום שהאמריקאים, אשר שמעו את פרי-
טיה מפיו של מר גד יעקבי, לא התלהבו

ממנה, התנגדותם היתה צפויה ומובנה מ-
אלה.
למה להם למסור לידיה של ישראל, את
קלף המיקוח שבו היא עצמה חשבה להשת-
מש במישחק הפוקר העולמי המתנהל סביב-
נו?
זו היתה ההנחה שלנו בשעה שדין העלה
את הצעתו, והשובו התאמתה ההנחה כא-
שר הסטייטס-דפוטמנט הציע שישראל תי-
סוג כ-40 ק"מ מהתעלה. הסדר-ביניים זה,
אשר ישמש מחוזה של רצון טוב מצידה
של ישראל עשוי, לדברי האמריקאים, לש-
מש שלב לקידום השלום באזור.
הרעיון הוא מצויין. עתה לא נשאר ל-
אמריקאים אלא לשכנע את ממשלת ישראל
שתקבל את הצעתו של ד"ר. וזה כבר
לא כל-כך שטו.

עוד על חסינות הח"כים

טענות משונות קראתי בעיתונות נגד
הצעתו של מר גדעון האוזנר להכניס תי-
קון בחוק חסינות חבריה הכנסת בעניין עב-
ירות תנועה (חנייה).
מר נתן לייזר טוען בהארץ משום
עוול אינו נגרם לציבור בשיחרור חברי-
הכנסת מתשלום קנסות-חנייה, משום שגם
אם הם ישלמו קנסות על עב-
ירות-תנועה, כמו כל אזרח אחר,
לא תיפטר בעיית ספקי-התנו-
עה, לא יובטחו חייהם של הול-
כריגל, לא יתחספו אפילו מקום
חנייה מוסדר אחד, ולא יוסר
שום מיסע ממיסעי התחבור-
ה.

בטענה משונה זו ניתן לשח-
ר את חברי-הכנסת מתשלום
מס-ההכנסה, מיסים עירוניים,
היסטריבטחון ועיגונים ושאר
המיסים, החלים על כל אזרח במדינה. ש-
הרי ברור שהגרעון בקופת המדינה לא יק-
טן אם חברי-הכנסת ישלמו מיסים כמו כל
אזרח אחר. המיליונים המבזבזים לא יחס-
כו, העריות לא יצליחו לאון את תקציבי-
הן, ושום עוול משמעותי לא ייגרם לציבור
אם 120 חברי-כנסת יושתרו מתשלום מי-
סים.

העוול הגדול, הנגרם לציבור, הוא בעצם
ההרגשה שחבריה הכנסת מעמידים את עצמם
מעל לחוק, שאותו הם מחוקקים עבורנו,
ובהגדלת המרחק הקיים בלאו הכי בין ה-
נבחרים לבוחריהם.
סיעון שני, עליו גם מבסס אורי אבנרי

לא היה יפה מצדו. זה באמת לא מתאים
לי, להגיד דבר כזה.
גסות רוח — בחיי!

נים העירו לי על חוסר-ההגינות שבמשפט
הזה, אני מכה על חטא, מתנצל, מבקש
את סליחתו של מר אלמוג ומודה שזה

תשובה לאורי אבנרי

גם לו עמדו לרשותי 40 העמודים של
שבועון זה, לא הייתי מצליח לדחוס לתו-
כם את כל מה שיש לי לומר על שטיפת-
המות של אמצ'ה-התיקשורת הממלכ-
תים, על העיתונות בכלל ו"מעריב"
ו"דעות" בפרט, על "העולם ה-
זה" ומר אורי אבנרי. על כל אחד
מהנושאים האלה אפשר לעשות
עבודת דוקטוראט.
דרכם של ויכוחים להסתעף ו-
להסתבך. אתה אומר למישהו מילה
ממילה כמו "חטא", ולפני שאתה
תופס מה קרה, אתה כבר נמצא
בסערת ויכוח והשמעות, שבה מעו-
רים כל בני המשפחה שלך, כל
מעשי המגוון מגיל שש, ואם
אינך עוצר בזמן, אתה עלול למ-
צוא את עצמך במלחמה של עלי-
החיים ועלי-המוות, שבה מופעלים
כל הטילים ופצצות-האטום שברשו-
תך.

כדי להימנע, איפוא, ממלחמת-
עולם שלישית, ומויכוח אינסופי
של "אתה אמרת שאני אמרתי ש-
אתה אמרת", אסתפק במספר הע-
רות קצרות, שעם כל רצוני הטוב, אינני
מוצא מיסלס מהם.

(א) קודם כל נחזור להתחלת הויכוח.
אמרתי ש"מעריב" הוא עיתון משעמם ו-
מנופח בימי שיש, ומר אבנרי לא ניסה
אפילו להוכיח את ההיפך.

(ב) מבחינת התוכן, אינני מתלהב מ-
שני העיתונים. התיכונת התחיל כאשר השו-
תי את הא"י, לא את המ"ה של שניהם.
אני מבכר את "דעות" אחרונות" על "מע-
ריב" משום שנוסף על היותו כתוב יותר
טוב, ופרוץ בצורה יותר פנימית, הוא גם
נותן את רשות-הדיבור לעיתונאים טובים,
שדעותיהם נוגדות את עמדת העיתון.

עיתון "בלתי תלוי" חייב לייצג קשת
רחבה ככל האפשר של דעות המהלכות
בציבור. גם מבחינה זו עולה "דעות" על
"מעריב". אני חושב, למשל, שתדמיתו של
"העולם הזה" כשכוען בלתי תלוי ללא-
מורא, ללא משוא-פנים וללא וכו', היתה
מתחזקת לו אפשר מר אבנרי לפובליציסט
ימני מוכשר להביע בו את דעותיו.

(ג) שטיפת-מות באמצעות כותרות ו-
עריכת דיעות מבוצעת לא רק בשני ה-
עיתונים הנ"ל. כל עיתון בארץ, כולל "ה-
עולם הזה", מנסה להשפיע על קוראיו על-
ידי הדגשת הידיעות המשרתות את השקפ-
תו הפוליטיות, והצנעת או אפילו העלמת
הידיעות המגודות להן. אפילו "הניו-יורק-
טיימס" מפרסם רק את הידיעות הראויות
(לדעתו) לפרסום.

הידיעה "נשיא מצריים מוכן לשלום תמ-
ר על נסיגה" במלחמה אם ישראל תס-
רב", שהיתה מופיעה בעיתוני-הערב שלנו
תחת הכותרת "נשיא מצריים מאיים במלח-
מה" היתה נוכח ודאי ב"העולם הזה" ל-
כותרת: "נשיא מצריים מוכן לשלום". זה
לגיטימי כימקס. קורא פרימיטיבי, המסתפק
בקריאת הכותרות, ראוי ללוקשים שהעני-
תונים מאכלים אותו.

בשם זה "העולם הזה" אינו גופל משום

עיתון אחר בארץ, ואינני מאשים אותו על
כך. בשטיפת-המוחות הכללית, הנערכת יום
יום במדינה, שום עיתון אינו יכול להרשות
לעצמו את הלוקסוס של אובייקטי-
ביות. גם העורך הליברלי ביותר
מביא לעיתון שלו את מוסכמותיו
התברורות והפוליטיות. רק עורך
מת יכול להיות עורך אובייקטיבי.
אני יכול להבין מאד דוגמאות
של כותרות מטעות או נכונות
בחלקן שהופיעו ב"העולם הזה"
(אני אעשה זאת, אם התיכוח הזה
יימשך), וזה בנוסף לאמצעי השטרי-
פה הסובסיליים בעזרת פירסום צי-
לומים סימפטיים ובלתי-סימפטיים,
בהם משתמש שבועון זה מדי שבוע.
נסינו של מר אבנרי להוציא את
עצמו ושבועונו מתוך המכבסה ה-
אוטומטית, בה נשטפים מדי יום
מוחותיהם הרופסים של הקוראים,
מחדש אותו באיזושר אינטלקטואלי.
איש לא מספק בזכותו להשת-
תף בשטיפה הכללית. זו חובתו. כל
מה שהציבור רשאי לדרוש מהעור-
כים הוא מעט התחשבות בחולשותיו.
הקורא העצל, בחתמו על עיתון, בהאניו
לרדיו ולטלוויזיה, רשאי להגיד "אני מוסר
את מוחי. עשו בו מה שאתם רוצים. אבל
אני מבקש מכם — בעדינות, ברכות ובלי
מברשות גסות. קראו למלאכה שלכם, אינ-
פורמציה, "תיקשורת" או עוד יותר טוב:
שאמפו". רק אל תתנו לי להרגיש שאהם
שוטפים את מוחי. חוסו על כבודי העצמי!
בנקודה זו מתחיל ההבדל בין מידת ה-
אובייקטיביות של העיתונים השונים. הא-
רץ שוטף את מוחות קוראיו באמצעים
עדינים, במיכחולים דקים, ומכסימום במבר-
שת-שיניים. ואילו גסיר-הרוח, הממויג על
עריכת עיתונים כ"מעריב" ו"דעות", עוב-
דים עם מיברשות-סיווד, מטאטי-כבישים ו-
טוריות.

אך בעצם אין לי טענות גם נגדם. בפי-
חות טוריה הם לא יצליחו לחזור לתוך
ראשי-האבן של קוראיהם. האובייקט מכ-
תיב את אמצעי וסניגור השטיפה. מי שיש
לו ראש ברונט, אינו ראוי לכביסה עדינה.
חשיבותם של בעלי-מדור כעמס קינן אי-
נה בהבעת דעותיהם הפוליטיות בלבד (מ-
בחינה זו שווים בעיני כל המטיפים וכל
נושאי הדרשות), אלא בחינוך הקהל לחשי-
בה עצמית. סימני השאלה שהם מציבים
ליד מוסכמות העיתון, ליגלוגם לכל דבר
מנופת, ודקירותיהם, אם לא שחיתותם, של
הפרות הקדושות והרעות בכרי-הדשא של
העיתון — תורמים רבות לפיתוח רגישו-
תו של הקורא, ולקביעת מערכת בקרה,
שבעזרתה יצליח לאט-לאט, ובמשך הזמן,
לעמוד על המעשים הממויגים המבזבזים
יומיום במוחו, הן על-ידי עיתונות הימין
והן על ידי עיתונות השמאל.

תפקידו של פובליציסט טוב (כתפקידו
של מורה מנוקד) הוא להביא את קוראיו
לידי חשיבה עצמית. זה הכל. וכאן טמונה
הסכנה הגדולה שבהעסקת אנשים כאלה על-
ידי עיתונים המבקשים להשתיק, לשאת דר-
שות ולשטוף מוחות.

(תשובתו של אורי אבנרי
תבוא בשבוע הבא).

זילזול בשר האוצר

אורחות-כבוד של עיריית עכו הוענקו
השבוע למר פנחס ספיר.
מעולם לא העליתי על דעתי שאנשי עכו
יעזו לבקר את שר-האוצר על תאחת
האכילה שלו, ועל אירוחותיו המפורסמות
במסעדות מפוארות. אבל עובדה! מדידות
שנתמסמו בעיתונות מסתבר ששר-האוצר
נתקבל בלחם ובמלח. ממזרים ממולחים!

מר ספיר לא תפס, כנראה, את הרמז
הדק, ובני לחייתו מכרו לו את הלוקש
שתשורה צנועה זו מקורה במינהג עתיק
יומין.
שמעתי, אגב, שמר פנחס ספיר הוא לא
כל-כך פופולארי אצל הסוחרים הערביים,
אף כי את אמצ שלו הם מוכירים לעיתים
קרובות מאוד.

עופר רותם

בני

„לא רוצים לשרת בצה"ל - רוצים לעשות חיים!" אומרים בניהם של קצינים בכירים בצה"ל שנעצרו

הסיפור הגדול שמאחורי הכותרת הקטנה

פר. „אנחנו רוצים לחיות את חיינו וליהנות כל זמן שאנחנו צעירים ויכולים. כל אחד מאיתנו עצמאי מבחינה כלכלית. כמעט כל אחד עובד במקום קבוע ומרחיק. ואלה שלא עובדים במקום קבוע — כש חסר כסף, הם הולכים לעבוד בסבלות בשוק.

**נעצרו 8 תלמידי תיכון
שהשתמשו בסמים בת"א**

„ת'הו וכוהו נוראי. בגדים, עיתונים ושמיות זורקים בכל חור על פני שלוש מארבעת חורי הדירה. המיטבה מלא ערימות כלים מלוכלכים. בן שיחי, בני חתך יפה תואר, מקבל את פני ליד שולחן המיטבה המלא שיירי אוכל מתאריכים לא מזוהים, אבל עתיקים למדי. שער הפרוע

מאורת חשיש ול.ס.ד. - או קומונה של אהבה

„אני למשל עובד כעורך במה אצל פשול בתאטרון העממי. עופר עובד כמתופף בלהקה. החבר של רינה עובד בעיר הנפט באבירודט. יש לנו חברות. אבל לא קבועות. אנחנו לא רוצים שום דבר קבוע וזה אמור גם לגבי המין. מלבד רינה והחבר שלה, שגרים בחדר נפרד. ניתוקם של דיירי הקומונה מהעולם הציני שלם. בדירה אין טליוויזיה. לא מק' לט רדיו, לא טרנזיסטור. „גם עיתונים אנחנו לא קוראים“ אומר בני. „מה שאת רואה כאן על הריצפה זה רק העיתונים מה שבוע, בהם חיפשנו את הפירסומים עלינו. לא איכפת לנו מהסובב אותנו ומהחברה. כל אחד חי את חייו.

„אנחנו מאוד אוהבים אחד את השני,

את חיייהם כרצונם? מספר בני: אני אוהב לעשות כל דבר לבד. לא רוצה עזרה. אני מעריך את העזרה שמושיטים לי הורק, אבל אני בכל זאת רוצה לבטא את האישיות שלי בדרך שלי. למדתי בתיכון עד השישית. לא יכולתי לסבול את האוטוריטה של המורים. בעיקר הפרושה לי התלבושת האחידה. אצלנו לבשו מדים בצבע תכלת, והקורות בבית הספר היו צבועים באפור. הכל היה אפור וכתול ר אחיר. לא יכולתי לסבול את זה. אני קצת מצויר, וחושב להמשיך ללמוד לצויר, וזה פגם בחוש האסתטי שלי.

התחלתי להופיע בלי מדים בבית הספר. הורי נקראו למנהל פעם, פעמיים, שלוש. שום דבר לא עזר. פשוט לא סבלתי את הצבע הכחול. עזבתי בשישית והתחלתי ללמוד אקסטרני. עשיתי את המקומות ועכשיו אני לומד לבגרות.

רוב החבר'ה שגרים כאן לא רוצים להתגייר. אנחנו מהווים גורם שלילי בחברה. אנחנו לא רוצים לתרום לה כלום — וה' צבא פירושו לתרום. אם הצבא יודע מה טוב בשבילו — אז לא יקחו אותנו, כי אנחנו נהדה גורם דמוקרטי.

אני אישית כן חושב להתגייר. אבל לא בגלל פטריוטיזם — אלא מטעמים אנוכיים בהחלט. אני מתכוונן להיכנס לעסקים של אבי. לנהל את החברה שלו בחוף-לארץ. אם לא אשרת בצבא — זה יהיה כתם על עברי. אולי אפילו לא יתנו לי לצאת ל"ל.

כל הדיבורים בקשר לשבע צבאות ערב שעומדים לכלות אותנו ולזרוק אותנו לים — אני בכלל לא מתייחס לזה. אני חי היום פה, ומחר אני אתגורר במקום אחר. אני לא יודע מה אני יכול לתרום לצבא כשיגייסו אותי. את חי בטח שאין לי כוונה לתרום. אני בכלל לא חושב לשרת בחיל קרבי.

ניתוק

מהעולם

משוך בני ואומר:

אנחנו לא דורשים כלום מהחברה ולא רוצים גם לתת לה כלום. הוא מס'

ררת עם הצעירים בדירה. ושתי צעירות נוספות שהתארחו שם. צעיר נוסף המתגורר בדירה, בני, לא היה במקום בשעת הפשיטה וגילוי הסמים, משום-כך לא נעצר.

לא רוצים

לתרום לחברה

מה גידלו השוטרים במקום המיקלט של ששת הצעירים בני ה-17.5-18 והצעירה בת ה-16? האמנם מאורת סמים, בה היו מתכנסים כדי לצאת למסעות-הזוויה — או קומונה של אהבה, נסיון צעירים לחרוג מ' המיסגרת החברתית המקובלת, לנסות לעצב

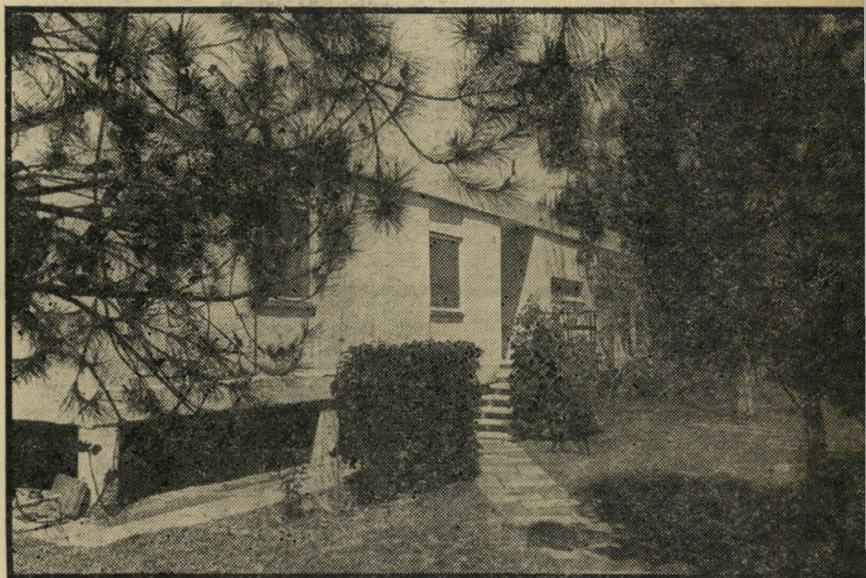
* השם מוטווה כדי להגן על קטינה.

משתלב ברקע הכללי. זה היה הרושם הראשון אשר קלטת כתבת העולם הזה, ציפדי רה כיסלו, כאשר חדרה השבוע לדירת ה' קומה הרביעית ברחוב יהושע בן-נון 6 ב' תל-אביב. בדירה זו התגוררה קבוצת בני נוער, שעזבו את בתי הוריהם המרחקים ב' פרבריה העשירים של תל-אביב — חיו בה חיי קומונה — והשבוע, בשבת לפני הצה' רים, נעצרו לאחר שהמטרה מצאה בדירה חשיש, כלי עישון וגוללות ל.ס.ד.

מרבית העצורים היו בני טובים במלוא מובן המילה: עופר רותם, מרמת השרון, בנו של אלוף-מישנה במילואים. איתן גידרון, מצהלה, בנו של סגן-אלוף במילואים. אלו טרואב, מגנייהודה הסמוכה לסביון, אריה ספקטור, ממעון-אביב. יוסי שילר, גורמן רוס, תייר מאוסטרליה. רינה (16), המתגור'

שלמה רותם, אביו של עופר, בחדר ה' כניסה של הבית המרווח בגנייהודה, אותו עזב בנו הצעיר עם הצטרפותו לקומונה.

בית הוריו של אחד מחברי הקומונה, שנעצרו השבוע באשמת שימוש בסמים משכרים. הבית המרווח, שוכן בשכונת הווילות המפוארת בגנייהודה שליד סביון. בית זה אופייני גם למשפחותיהם של שאר צעירי הקומונה, שעזבו כולם בתים עשירים. אופיינית לא פחות העובדה, שכולם עזבו — בהסכמת הוריהם.

רום לצער ועוגמת נפש להורים.
גם בני מבטל את השפעת החשיש: "אחרי שלוקחים ל.ס.ד.י. או לחשיש כבר כמעט ואין השפעה. גם בל.ס.ד.י. עורנו הי אחד לשני. אף אחד, אף פעם, לא לקח ל.ס.ד.י. כשהוא לבדו. למשל כשאני לקחתי, אז הגעתי לפיצול האישיות. כמעט אושפזתי. שבוע אחרי לקחת הגלולה שוב חזר לי הטרור. זה היה נורא. החברה מאוד עזרו לי."

הנערים כולם טוענים שנעשה להם עוול בחיבור המצב בו מצאו אותם השוטרים. "סיפרו עלינו שמצאו אותנו ערומים, מסוממים, והיינו לבושים. אני, למשל, הייתי בתחתונים. זה היה ב'11 בבוקר, החברה קמו מהשינה, אנחנו ישנים בתחתונים, וכך מצאו אותנו."

חבר

שהוא מת

הנערה היחידה רינה, בקומונה, אינה בת-טובים, לא נולדה בוילה עשירה. היא ממוצא תימני-ספרדי, דור רביעי בארץ, יפהפיה שחרחרת, בעלת עיני שקד ענקיות ומקסימות.

מספרת רינה על דרכה אל ה'קומונה':

עד לפני חודשיים גרתי בבית. למדתי בחינוך, אבל המתחנות ביני ובין הורי הלכה וגדלה עד שעזבתי את הלימודים והלכתי ללמוד י.ב.מ. כדי שיהיה לי מיקצוע ואוכל להיות עצמאית. אבל אחרי שגמרתי את הקורס היה לי קשה להשיג עבודה. בכל מקום דרשו ניסיון של לפחות שנהיים. מאיפה אקח ניסיון אם לא

ועורנו מאוד זה לזה.
העזרה ההדדית התבטאה גם בכסף, כל אחד שלם מאה לירות, לקופה הי משותפת. 600 לירות עלתה להם הדירה, מאה לירות נשאר לאוכל. "כמעט אף אחד מאיתנו לא אכל כאן", מספר בני. "לרוב היינו אוכלים בחוץ. הרבה היינו אוכלים אצל ההורים, שרצו שנבקר אצלם הרבה."

גם הבנה

היא אסון

ההורים במרבית המקרים הסכימו לך שבניהם יעזבו את הבית. נכנעו, ליתר דיוק: "קיבלתי את זה, למרות שזה לא היה קל", מספר שלמה רותם, אביו של עופר — גבר גבה קומה, בעל הופעה גאה, שיער מכסיף ועיני חכמה. בני הוא בן 17 וחצי, אם הוא החליט לעזוב את הבית — החלטתי שזו זכותו.

"קשה להבין את הנוער של היום. נכון שתמיד היה פער דורות, והצעירים התמרדו נגד הוריהם. אבל פעם זה היה למען משהו מסוימת, אידיאל מוגדר. היום — זה קודם כל לפרוק עול, ורק אחר-כך להתחיל מה לעשות. זאת הגישה שלהם. אבל קיבלנו את זה. עופר מבקר בבית לעיתים קרובות ביותר — והיחסים בינינו הם טובים."

בני מעיד על עצמו שגם יחסיו שלו עם הוריו היו תקינים. בעצם — יותר מדי תקינים. עזבתי את הבית כי לא יכולתי לסבול את יחס ההבנה המושלם עם הורי, אומר הוא. "הם הבינו את הכל. בעיקר אבי, שהוא אדם מאוד חכם ומאוד אינטליגנטי, ומנהל מספר חברות גדולות. אני מאוד אוהב אותו וגם הוא אותי. אבל היחסים היו יותר מדי פתוחים. הכל מוכרחים לספר, הכל מוכרח להיות פתוח."

"כך יצא שהיתה צנזורה אפילו על הי מחשבות הכמוסות ביותר שלי. אבי ידע כל מה שאני עושה ומה שאני עומד או רוצה לעשות. הוא אף פעם לא אמר שהוא לא מסכים עם משהו — אבל את אי הסכמה לא צריך לבטא במילים. לפי מבט או פליטה-פה או אינטונציה אפשר להרגיש את זה. המצב נעשה כל כך מתוח שהייתי נאלץ לעזוב."

"מבחינה כלכלית הייתי עצמאי אחרי שהתחלתי לעבוד אצל פשה. תחילה לקחתי דירה ברחוב אלנבי עם חבר. אחר כך כשעזר חברה שלי החליטו לעזוב את הבית — התחלנו לעבוד לגור יחד."

אחרי ל.ס.ד.י.

חשיש זה כלום

בקומונה הקטנה חיו הצעירים ב'חופש מוחלט. נערכו שם שיחות ממור שכות על בעיות החיים. בחשיש — אין הם רואים כל דבר רע. "לדעתי חשיש מוזק פחות מאלכוהול", אומר עופר רותם. "האלכוהול מוזק לכבד. לחשיש אין השפעה שלילית מסוג זה. יום אחרי השיחור מהמעצר, החלטנו להתאסף ולעשות חשיש. הדבר לא יצא לפועל. התחרטנו. אני למי של הינעתי למסקנה שזה עלול להזיק לי. המשטרה עלולה לתפוס אותנו ושוב נג'."

אמא גידדו
אמו של איתן גידדו, בפתח הי וילה הנאה של המשפחה בצלה. כמו שאר חבריו, שב גם הבן הביתה לאחר המעצר.

בזירה בין הזאבים
רינה בת ה-16 והכלבלב שלה בחדרה שבקומונה. נה. בניגוד לגברים שבקומונה, שקיבלו את הסיכום הוריהם לצעדם, עזבה רינה את בית הוריה ללא רשות, צפויה להחזרתה הביתה בכוח, על-ידי אביה. היא הקפידה לגור עם החבר שלה בחדר לחוד, בנפרד מחברי הקומונה.

עד שהגעתי לקומונה, בחיים שלי לא רק שלא עישנתי, אפילו לא ראיתי לא חשיש ולא ל.ס.ד.י. גם אותם לא ראיתי מעשנים — רק שמעתי אותם מדברים על זה. אני ודני היינו את החיים שלנו. אני בכלל דגלתי בפרטיות. אמרתי להם שאנחנו אנחנו גרים בקומונה אבל מינימום של פרטיות צריך שיהיה לכל אחד. בגלל זה כמעט ולא ניכנסתי לחדרים שלהם והם גם לא ניכנסו אלי לחדר.

הורי יודעים שאני גרה בקומונה אבל הם לא יודעים את הכתובת. את זאת עשיתי מפני שפחדתי שהם יבואו לקחת אותי. כי כבר לפני זה קרה פעם שעזבתי את הבית ואבי בא לקחת אותי בכוח הביתה. עם החברה כאן ההרגשה שלי היתה מצוינת. עזבתי את הבית בשביל להיות עם אנשים צעירים בגילי, שישמעו אותי ויבינו אותי — וזאת מצאתי. אנחנו עצמאיים וחיים כרצוננו. אני פשוט חיה כפי שאני חושבת שאני צריכה לחיות.

זה היה יכול להיות נחמד מאוד, להמשיך לחיות כך — אם רק היו נותנים לנו. חבל מאוד שזה נגמר כך. בשבילי זה היה זעזוע נורא כשהמשטרה עצרה אותנו. אחרי המעצר, עכשיו, כולם חזרו להורים שלהם, והקומונה מתפוררת. זה היה רעיון יפה. חבל שהוא מת.

החדר הזוגי
חדרם של רינה והחבר שלה. בניגוד לשאר חדרי הדירה, זהו החדר היחיד המסודר, כשהמיטה הכפולה מוצעת, פחות או יותר, ובפינה שולחן עם מפה לבנה. על הקירות תמונות צבעוניות של אלביס פרסלי ואלילים אחרים. בתמונה — בני (ל א החבר של רינה) שלא נעצר, נותר לבד בדירה הגדולה.

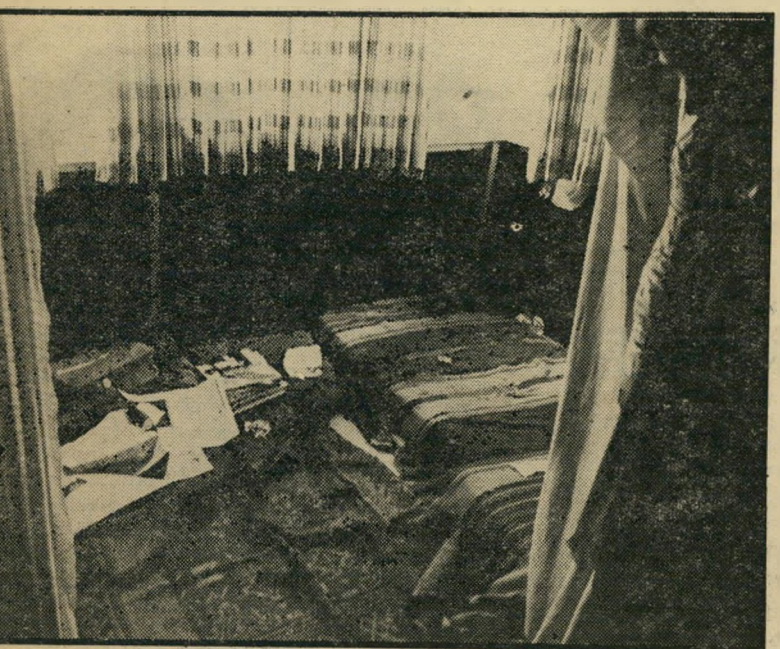
נותנים לי לעבוד? או החלטתי לקבל כל משרה שהיא, והתחלתי לעבוד אצל עורך דין במשכורת של 400 לירות לחודש. במשך כל הזמן נמשכו המריבות ביני לבין הורי. בעיקר ביני לבין אבי. הסיכוי סוכים הגיעו לידי כך שאבי היה מכה או תי באכזריות, והלכתי להתלונן במשטרה. ישנם שם כמה תיקים על העניין. בגלל זה התנכרתי לגמרי לבית. נהגתי לצאת בבוקר לעבודה, אחר כך הלכתי ישר לחברה שלי, ובשעה 11 בלילה הייתי מגיעה הביתה, מתקלחת והולכת לישון — ממש כמו אדם נורמלי.

עד שיום אחרי, לפני חודשיים, היכרתי במקום שאני עובדת את דני. דני סיפר לי על הקומונה שלהם. הוא הזמין אותי לביקור. אחרי הביקור הראשון הרעיון הזה של הקומונה כל-כך מצאתי בעיני — שהחלטתי לעבור לגור לשם.

לא עזבתי את הבית בהסכמה עם ההורים, כמו כמה מהבחורים כאן. פשוט יום אחד לקחתי את החפצים שלי מהבית והסתלקתי, ובאתי לגור בקומונה, בחדר נפרד עם דני.

בגלל שהיה מעט כסף לאוכל, אז היינו קונים בדרך כלל רק דברים קלים, חלבונים, כי לא היה לנו כסף לבשר. אבל לעיתים קרובות, ביום שישי, הייתי מביאה בשר מהבית ועורכת שולחן עם מפה לבנה, כדי לתת לחברה הרגשה ביתית.

* שמו המוסווה של אחד הנערים ש'נעצרו, שהוא החבר שלה.

קומונת האהבה
אחד מחדרי הקומונה. מיזרונים ושיחים פזורים על הי ריצפה שימשו כמיטות, כשעיתונים, מגבות, מאפרות ואלף ואחד חפצים נוספים מפוזרים בשטח. הבאלאגן הנוראי היה חלק מחיי החופש בהם בחרו הצעירים — צורה נוספת להתקוממותם נגד ההורים, הבית המסודר והנקי והמימסד.

חשקט שלפני הסערה

במדינה

הטם
אין בי פחד —
אבל מרחוק!

אחת הקללות הרובצות על ישראל היא מכת העצות הטובות, המומטרות עליה מדי ידדים המבקשים ממנה להיות קשור, חה, אמיצה, בלתי-פשוטת ביחסיה עם שכנותיה הערביות, ובלחצים המופעלים עליה על-ידי המעצמות.

המכנה המשותף של כל הידדים האלה: הם חיים במרחק רב מקו האש. מורה לאזרחים. לעיתים רחוקות מגיעה תוסעה זו לדי גילוי כה חותך כמו השבוע, במכתב למערכות העיתונים שנשא את חתימת סול א. דן.

חתימה זו ידועה היטב. כל כמה ימים מוצפים העיתונים במכתבים משוכפלים בשפה האנגלית, המגיעים בחתימה זו, הן קוראים לישראל להתנגד למדיניות הממשלה האמריקאית, ולא להיכנע בשום פנים לי וליאם רוג'רס.

השבוע התפרסם מכתב נוסף של סול א. דן. הוא מסתיים במילים: "אלה הם הידדים המעמידים את נפשותיהם של בני אדם במבחן. החיל של ימי הקין, והי פטריוט של אור השמש, יירטעו במשבר זה משרות למען ארצם. אך מי שעומד ב' כך עתה, ראוי לאהבת גבר ואשה. את ה' עריצות, כמו את הגיהנום — לא על נק' לה מדיירים.

"אם יהיו צרות — שיהיו נא בומני, כדי שיהיה שלום לילדי, אני מודה לאלוהים על שאין בי פחד." על החתום: סול א. דן, סן-דיאגו, קאליפורניה, ארצות-הברית.

דיעות

שלום גרוע — טוב

ממלחמה טובה

מה היו כיום סניה של מדינת ישראל, אילו היה דויד בן-גוריון, ראש-הממשלה הישראלי הראשון, ניצב גם כיום בראשות-הממשלה?

את התשובה לשאלה זו נתן לאחרונה דויד בן-גוריון עצמו, בראיון שהעניק ל-שבועון האמריקאי החשוב סאטורדיי רביו, העומד להתפרסם בשבוע הקרוב. אמר ה' מנהיג הישיש בן 84: "אילו הייתי עדיין ראש-הממשלה, הייתי מכריז כי אנחנו מו' כנים להחזיר את כל השטחים שנכבשו במלחמת ששת-הימים, מלבד ירושלים ה' מזרחית ורמת הגולן — את ירושלים מטיבה היסטורית ואת הגולן מטיבה בטי' חזונית."

ומה באשר לשאר השטחים? נשאל ביג'י באותו ראיון. "סני? שארם אל-שייך? עזה? הגדה המערבית? שילכו להם! השלום חשוב הרבה יותר מנכסי דלא' נידיון!"

"שלום שווה כל קורבן". אין זאת הפעם הראשונה שהדיעות אותם מביע דויד בן-גוריון זהות לחלוטין עם הרע' יוגות בהם דוגל מחנה השלום הישראלי. אך מעולם לא הביע ביג'י את דעתו בצורה כה מגובשת וחד-משמעית. אמר ביג'י באותו ראיון:

"שלום גרוע — הוא טוב יותר מ' מלחמה טובה. הוא שזה כל קורבן. כדי להשיגו עלינו לחזור לגבולות 1967... ב' אשר לביטחון, גבולות ביטחון צבאיים, למ' רות שהם רצויים, אינם יכולים בפני עצ' מם להבטיח את עתידנו. שלום אמיתי עם שכנינו הערבים — אמון הדדי וידידות — זהו הביטחון האמיתי!"

הדברים אינם חדשים, כמובן. אבל כ' שהם באים מפי האיש הנערץ עדיין על ידי ניצי ישראל, והמסמל בעיני העולם יותר מכל ישראלי בודד אחר את תקומת מדינת ישראל, הם מקבלים משמעות מיוחדת ב' מינה.

זו היתה הסיבה, שגם כיום, 8 שנים אחרי פרישתו מראשות-הממשלה, צוטטו דבריו של המנהיג הישיש בעיתונות העולם בהודעה ובהרחבה, כהוכחה לחידלונה של המדיניות הרשמית של ממשלת ישראל, ה' קיימת היום.

רים לצד קו גולדה. התדריך של רוג'רס בא אחרי התדריך של אבן. למעשה נאמר בו: אבן לא אמר לכם את האמת. הוא הציג בפניכם את עמדת ממי' שלת ניכסון בצורה כוזבת.

מה רצה רוג'רס להשיג? אין כל ספק שהוא רוצה ללכד את שורות הקונגרס וכלי-התיקשורת האמריקאיים, כהכנה למיתקפה מדינית גדולה על ישראל. זוהי האיסטרטגיה של ג'וזף סיסקו — ובסיכומו הראשון היא ניצחה השבוע.

מעתה יהיה קשה מאוד לאבן ולאנשיו לפתוח ב' מיתקפה נגדית, להשמיט את הקרקע מתחת לרגלי רוג'רס-סיסקו.

כאשר חזר אבן השבוע לניו-יורק, נודע ש'לא נקבעו לו פגישות עם מדינאים וסנטורים."

היכל: אס-א-אס

מדוע נחפו רוג'רס? יש לכך שתי סיבות, שתיהן טובות מאוד. האיסטרטגיה של רוג'רס-סיסקו נועדה להשיג שני יעדים, אחד חיובי ואחד שלילי.

החיובי: לחזק את ידי אמריקה במישל המיצרי, להרחיק את מצריים מברית-המועצות, לבצר מחדש את עמדות אמריקה במרחב הערבי, על-ידי השגת היעד שמצריים רוצה בו: הוצאת ישראל מן השטחים המוחזקים, תמורת שלום.

השלילי: למנוע בכל מחיר עימות צבאי עם הצבא הסובייטי במרחב.

לגבי שתי המטרות, באו השבוע קריאות אס-א-אס מקאהיר. שתיהן במאמריו של אותו עיתונאי פוליטיקאי, חסנין הייכל, עורך, "אל-אחראם".

היכל נחשב זה מכבר לסוכן אמריקאי. ליתר דיוק: לדובר ה' קבוצה הפרו-אמריקאית בקאהיר, שבמרכז עומד מי שהיה סגנו של עבראל-נאצר, זכריה מוחייאל-דין.

עתה נפתחה על היכל התקפה עצומה. הביטאון הרשמי של מפי' לגת השלטון המצרית תקף אותו כתבוסתן, במילים בהן רגיל מנחם בגין להשתמש כלפי שוחר-השלום בישראל. ביטאון סובייטי דרש, ברמו גלוי, לסלק מעיתוני ערב את "תומכי אמריקה".

רוג'רס קיבל קריאות אס-א-אס. אם לא תזדרז אמריקה ללחוץ על ישראל, תישמט הקרקע מתחת לרגלי אוהדיה בקאהיר, ההתקרבות המצרית-אמריקאית תתבטל, ומוסקבה תשתלט סופית על העולם הערבי.

אולם מאמרו של הייכל הכיל גם בשורה שנייה, מדאיגה עוד יותר.

כמה פעמים הזכיר הייכל את האולטימטום הסובייטי לישראל משנת 1956, כאשר איימה לשלוח "מתנדבים" וטילים כדי להוציא את ישראל בכוח מן השטח שכבשה במיבצע-סיני.

הרמז היה ברור וגלוי: הייכל הזהיר את המערב שהסובייטים עומדים להציג בקרוב אולטימטום צב' אי לישראל, שאם לא תבצע את החלטת מועצת ה' ביטחון 242, תראה ברית-המועצות את עצמה רש' אית, אשר כמו ב-1957, לבצע בעצמה את ההחלטה על-ידי פעולה צבאית.

נחום גולדמן הזהיר בפני אפשרות זו עוד לפני שנתיים. כדי להגיש נקודה זו, נודע כי ברית-המועצות החישה נשק כבד למצריים בדרך הארץ — לחסוך בזמן הדרוש למישלוח בים.

לקראת הרגע

כל זה מקרב את ההתפוצצות — העלולה לבוא בקרוב. יש רק דבר אחד היכול למנוע אותה: הגשת מפה רשמית מטעם ממשלת ישראל לארצות-הברית, לשם העברתה ליארינג ולמצריים.

גולדה אינה רוצה בכך. היא חוששת שמפה זו (שתתבסס על הראיון שלה בטיימס הלונדוני) תהפוך מייד למפת-מכסימום. זה נכון בלי ספק. היא גם חוששת שהמפה — שתכלול סיפוחים כמו שארם אל-שייך, הרצף הטריטוריאלי וכי' תבהיל את ידיי ישראל באמרי' קה, אשר אבן סיפר להם שישאל רוצה בשלום, לא בסיפוח שטחים.

אולם ככל שעברו הימים, הצטיירה הברירה ה' אכזרית: מפה שתשמש כסיס למיקוח, שיסתיים ב' תוכנית רוג'רס — או אולטימטום צבאי סובייטי, ללא תקווה לתמיכה אמריקאית.

המצחק במצב: בנאמו האחרון בכנסת, השתמש בגין במאמר של הייכל כדי להוכיח שהערבים זוממים להשמיד את ישראל. תוך כדי עיוות בגין את אותו מאמר, שיריבי הייכל רואים בו תע' מולה לכניעה לישראל.

כל חייל קרבי מכיר את החזיונה הזאת — הרגע הגדול של ה' שקט. הטירונים נהנים מן הרגיעה, מאושרים מן השקט. נדמה להם ש' המלחמה נגמרה.

החתימים, למודי הניסיון, מסתובבים בהבעה מודאגת. מפעם לפעם הם כורעים ומצמידים את אוזניהם לקרקע. הם חשים שבצד השני קורה משהו, שיש תנועה מוגברת.

הם יודעים כי זהו השקט שלפני הסערה — שעת הכוונות לק' ראת התקפה.

כזה היה המצב השבוע במלחמה המדינית סביב ישראל.

לאורחי ישראל, קוראי העיתונים, היה נדמה שהכל בא על מקומו בשלום. הלחץ האמריקאי פסק. המצרים משמיעים רק איומים שיג' רתיים. מוסקבה נחה. המתח עבר.

ורק מומחים הבינו כי זוהי שעה של כוונות בעולם, שכל הצדדים מכינים את עצמם לרגע הקריטי — וכי הרגע הגדול של העימות הבינלאומי עלול להגיע לפתע פתאום — ובקרוכ.

יארינג: הביתה

את המימד הדוממטי סיפק האדם הפחות דוממטי בעולם: גוגאר יארינג.

יארינג רצה להגיד משהו. אבל כדילומט מושלם, איש-סוד קנאי, לא יכול היה להגיד.

הוא רצה להגיד: המצרים השיבו בחיוב. הישראלים השיבו למעשה בשלילה. השליחות הגיעה לקיפאון גמור. אם העולם לא ילחץ על ישראל להסכים לגבול הבינלאומי בדרום, אין טעם להמשיך במשא' ומתן. ובלי משא'ומתן — תפרוץ מלחמה.

ברכוכ, מצא דרך מקורית להגיד זאת — בלי לומר מילה. הוא פשוט נמש את ניו-יורק, חזר למוסקבה, שם הוא מכהן כשגריר שוודיה, דרך שטוקהולם.

הוא דאג לעשות זאת בצורה עדינה ביותר, באמתלה הכוזבת בעליל של הצורך להיות שם בפסחא. הכל הבינו כי נטש את מיש' מרתו שבוע לפני הזמן.

היתה זו אזהרה ברורה. אזהרה לאמריקאים, שי' עליהם ללחוץ על ישראל. אזהרה לישראל עצמה, שי' פכלנותו של מלך-הסבלנות פנה שוב.

רוג'רס: הבטחת העורף

אותה שעה עשה ויליאם רוג'רס מעשה שלא עשה שר-חוץ אמרי' קאי מזה 25 שנה: הוא הופיע בפני הסניאט והרצה על מדיניות ממשלתו במיתוך התיכון.

התוצאות היו מדהימות לישראל: בגמר הפגישה, הכריזו כל ה' סנטורים, פה אחד, כי דברי רוג'רס סבירים ומשכנעים.

בין התומכים ברוג'רס: כל אוהדי ישראל ונושאי תעמולתה באמריקה.

מה אמר רוג'רס? הוא חזר על המליצות הרגילות: לא יכפו שלום

סיסקו

אבן

מי שיקר?

על ישראל, אך רוצים, "לשכנע" את ישראל לקבל את גבולות רר' ג'רס. דורשים נסיגה, אך רק במיסגרת שלום-אמת. זוהי, כמובן, העמדה המוסכמת עתה גם עם ברית-המועצות ומצריים.

התגובה היתה כמעט מצחיקה. הנרי ג'קסון, סנטור דמוקרטי-ימני הפוול (בלי סיכויים) לעבר כס הנשיאות, שהצטיין בהכרזות ניציות לטובת קו גולדה, הכריז חדה. הוא הודה שלא הבין את המצב, וכי רק בעיקבות דברי רוג'רס הוא מבין עכשיו שממשלת ניכסון אינה דורשת נסיגה ישראלית ל' שלום.

הסנטור לא הודה רק שהוא אידיש (ורמתם של סנטורים רבים בארצות-הברית אינה שונה מרמתם של כמה ח"כים בישראל), ושלא טרח מעולם לקרוא את ההודעות הרשמיות של ממשלתו. הוא גם רמז, בעקיפין, שהתועמלנים הישראליים שיקרו לו.

רמז זה היה מכונן בבירור נגד אבא אבן, שניהל בימים האחרונים מערכה מאומצת למשיכת הפנטזי

המיליונר שנהרג והאם

שרה גולדמן,

אמו של

המיליונר בן ה-8

שהבריחה אותו

לגרמניה - טוענות:

"הבריחה את

בני כדי

להציל את המיליונים!

פיים: בתרמולן ומועדונילילה בפרנקפורט, נכסי דלאגיידי בארצות-הברית וישראל ושותפות בעסקים רבים ומסועפים שרק אנשים בודדים יודעים על כולם.

יחד עם היותו העשיר שבילי העולם, הוא אולי גם אחד האומללים שבהם. כי במשך שלוש השנים האחרונות, מאז הפך למולטי-מיליונר בטרם ידע עוד צורתה של אלה, הפך הארדי לסלע מריבה ומחלוקת, כשעשרות גורמים ואנשים מתערבים בחייו, מנסים לקבוע את גורלו ומונעים ממנו על ידי כך את האושר הטבעי שאפילו בן עניים מרודים זוכה לו בגילו.

ולא לחזור בתום חופשת הפורים לבית הספר העממי הרגיל בו הוא לומד בכיתה ב'. יתכן וגם לא יחזור כלל, בעתיד ה' נראה לעין, לישראל.

כי הארדי בן ה-8, אינו רק הילד העשיר ביותר בישראל, אלא קרוב לוודאי הילד העשיר ביותר בעולם. על שמו מופקדים, בבנק בעיר פרנקפורט שבגרמניה, קרוב ל-10 מיליון ל"י במזומנים. נוסף לכך הוא הבעלים הבלעדי והיחיד של רכוש נוסף שערכו נאמד במיליונים רבים נוספים.

נמל-התעופה בלוד. שם, השתעשעו ודאי אנשי ביקורת הדרכונים למראה הילדון היחיד חמוד והמחופש. הם לא שמו לב ששמו נכלל ברשימת האזרחים הישראלים נגדם הוצא צו-עיקוב יציאה מהארץ.

כעבור דקות מספר כבר ישב הארדי גולדמן עם אמו במטוס חברת התעופה היגרמנית לופטהנזה, שהמריא בדרך לגרמניה.

כשיצא הארדי אותו בוקר מביתו, לא ידע כלל כי הוא עומד לטוס למרחקים

מן כל ילדי ישראל, הולבש הארדי גולדמן בן ה-8 בחג הפורים, לפני שבועיים, בתחפושת. אמו הלבישה לו תלבושת של שודר. אל מותניו הוצמדו שני אקדחי צעצוע. שפם שחור נמרח מעל שפתיו.

אבל תלבושת הפורים של הארדי גולדמן לא נועדה כלל לנשף מסיכות או לחגיגת פורים לילדים. הוא יצא בשעות הבוקר עם אמו, שרה גולדמן, מדירתם שכרחוב ורמיה 7 בצפון תל-אביב ונסע ישר ל-

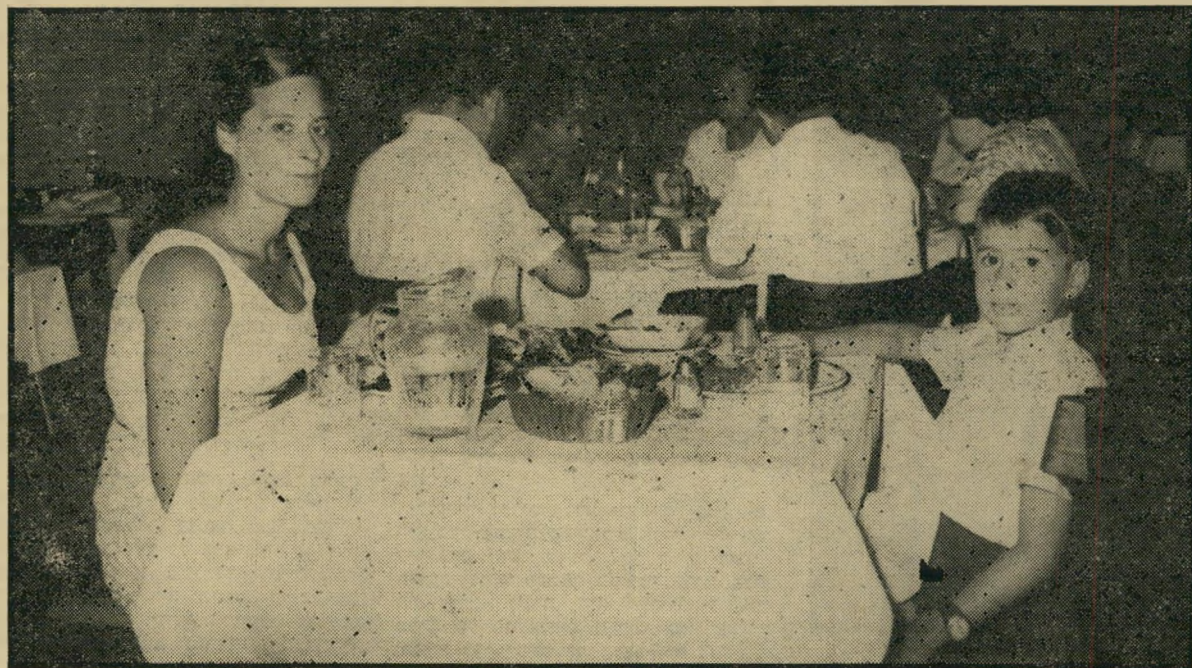
גירושין

לפני המוות

על דמיון של הארדי הקטן חרב עליו, כאשר היה בן ארבע לערך. בחודשי הקיץ של שנת 1967, כשכל יהודי העולם עדיין צהלו על נצחון צה"ל במלחמת ששת הימים, היו הוריו של הארדי טרודים בבעיות אישיות ומכאיבות יותר.

אביו, בנימין גולדמן, יליד פולין וניצול השואה, השתקע בפרנקפורט מיד אחרי מלחמת העולם השנייה. הוא התחיל בלא כלום, נכנס לעסקי הלילה המפוקפקים שהפכו בזמנו את פרנקפורט לשם דבר ברחבי העולם. היו אלה מועדוני-הלילה שנועדו לחיילי צבאות הכיבוש בגרמניה, ושיסיפקו להם מלבד משקאות גם נשים בשפע.

תוך תקופה קצרה התעשר בנימין גולדמן. הוא רכש עוד ועוד מועדונים, הקים בתרמולן, הפך לאחד ממלכתיי הלילה של פרנקפורט, בהם תפסו יהודים ויוונים מישראל חלק מכובד מאוד. באחד מביקריו בישראל, כתייר, הכיר בנימין גולדמן את שרה קרן-צבי, שרה, ילידת הארץ ששירתה בצה"ל, עבדה אז כפקידה במישרד הביטחון. אביה, צבי קרן-צבי, יהודי

שהבריחה אותו לפני שבועיים ימים מישראל לגרמניה, כדי למנוע ניצול כספו על ידי אחרים. עשרות גורמים ואנשים זרים מתערבים בחייו של הארדי הקטן מתוך תקווה ליהנות מרכושו ומכספו הרב.

הארדי גולדמן בן ה-8 (מימין), שהוא אולי הילד העשיר ביותר בעולם כיום, אשר על שמו רשומים מיליונים במזומן וברכוש — טועד בחברת אמו שרה,

דתי ושוחר-מסורת, עסק אז בקידוחים ב-
איזור הרצליה.

סיפוריה של שרה עצמה עשוי לשמש
נושא לרומן סוחט דמעות. היא היתה בת
ארבע, כאשר איבדה אמה את עצמה לדעת,
אחרי שחשדה כי בעלה שומר המצוות לוטש
עיניים אל אחותה הצעירה. אחרי מות האם,
שלה קרן-צבי את שלוש בנותיו לקיבוץ
ובעצמו נשא לאשה את אחותה של אשתו
המנוחה. אשתו החדשה, יפה, היתה אז בת
18, כשהוא עצמו כבר היה בשנות השלו-
שים לחייו.

לפני שפגשה בגולדמן, היתה שרה נשואה
במשך תקופה קצרה. אחרי שלושה חודשי
נישואין נפרדה מבעלה. ב-1959, כשהיתה
בת 25, נישאה שרה לבנימין ("בוליץ")
גולדמן, שהיה מבוגר ממנה ב-22 שנה,
והיה כבר אז עשיר מופלג. נישואיהם נעו-
כו בארץ, ואחרי תקופה קצרה הצטרפה
שרה אל בעלה בטרנספורט.

במרוצת השנים היא ילדה לו שלושה
ילדים, שתי בנות ובן. הבת הבכורה נקראה

בלגיה. מגמת פניו היתה מקום הנופש
קנוקה. המכונית היתה עמוסה אנשים. מ-
לבדו היו בה שלושת ילדיו, האומנת ש-
להם ועוד שני אנשים.

ליד העיר ליואי, התנגשה מכונית ה-
מרוצת שלו במשאית צרפתית. מכוניתו
של גולדמן התרסקה לחלוטין. כשהגיעו
השוטרים ונהגי האמבולנסים למקום, הם
מצאו את כל נוסעי המכונית מרוטשים.
כולם מתו, מלבד הארדי, שהיה מונח ב-
מרחק כמה עשרות מטרים מהמכונית כש-
בטנו מרוטשת. במצב נואש הוא הובהל
לבית-החולים, שם נתנו לו הרופאים סיכוי
של 5% להשאר בחיים. בין ההרוגים היו
גם לידיה בת ה-14 וריטה בת ה-14 החודש.

הכסף שהפך

לקללה

ביום בו קיבלה את בשורת האיו-
בסה שרה גולדמן גרמניה. בפרנק-
פורט, במשרדו של מי שהיה בעלה לפני
מספר חודשים, היא פגשה את אביה, ש-

שלמרות שהילד יתגורר עם אמו בישראל,
יישאר רכושו בגרמניה. מכספי העיזבון הוא
יקבל סכום של 4000 מארק לחודש (כיום
כ-4000 ל"י) ובנוסף לכך יקנו לו דירה
מרווחת ומכונית ויסקו את כל צרכיו.
אלי רונן העביר את הילד לישראל ושרה
חזרה גם היא לארץ אחרי תקופה קצרה.
היא לא הספיקה להתאקלם מחדש בארץ
ולהתאושש מהמכה, שניחתה עליה במות
בנותיה, וכבר הושלכה לתוך קלחת משפ-
טית רותחת, שמאז ועד היום לא נרגעה.
לפתע הסתבר שהמון אנשים התחילו
לדאוג לגורלו של הארדי גולדמן הקטן.
בארץ נמצאים אלפי ילדים אומללים שהורי-
הם נהרגו במלחמה או בתאונות והם מופק-
דים לחסדי מוסדות יתומים או משרד-
העבודה. רבות ילדים אחרים בישראל גדלים
במשפחות עניות או מופרעות, שתנאי חי-
הם שם מסכלים מראש את סיכוייהם לחיים
תקינים — ולאיש לא איכפת. אבל ברע
שנמצא ילד אחד, שנוסף לטרגדיה שעל-
גבו הוא נושא גם רכוש של מיליונים,
נמצאו לו לפתע המון דואגים, שרצו לנהל,

גולדמן לבית-המשפט הגרמני בפרנקפורט.
בית-משפט זה קבע בפסק-דינו כי הארדי
הוא היורש היחיד של רכוש המיליונים.
הוא הכיר בשרה גולדמן כאפוטרופסתו ה-
טבעית היחידה, אולם בנוסף לה מינה גם
"פפלאגר" (אפוטרופס-אומן), שתפקידו היה
לנהל עבור הארדי הקטן, שהיה אז בן
ארבע וחצי שנים, את הנכסים שהורשו
לו, עד שיגיע לגיל בגרות.

לתפקיד ה"פפלאגר" מונה עורך-הדין ה-
גרמני הנרי אורמנו, עורך-הדין של הקהי-
לה היהודית בפרנקפורט, הנשוי לאשה
נוצרית. כמעט מהרגע הראשון התגלו חי-
לוקי דעות בין האפוטרופוס, שמינה בית-
המשפט הגרמני, לבין שרה גולדמן.

שרה חשבה לחסל את רכושו של בעלה
בגרמניה, לקחת את בנה ולעבור לגור ב-
ישראל, בתקווה שהרכוש שהותיר בעלה
יאפשר להם לנהל את אותה רמת-חיים,
שהיו גרילים בה כשחיו יחד עם אבי ה-

אולם לעורך-הדין הגרמני היו תוכניות
אחרות עבור הארדי. טענה שרה גולדמן:

האפוטרופסים מבזבזים המיליונים בתרומות ונדבות והאם צריכה להגיש קבלות לכל ל"י המוצאת ליורש

בהתנדבות כמובן, את גורלו לקבוע את
עתידו ומהלך חייו, ולהיות מעורבים גם
בניהול רכוש המיליונים שלו.
תוך שבועות מעטים מאז חזרה לארץ,
הסתבר לשרה כי לא תוכל לנהל חיים
שקטים ושלימים עם בנה ולקומם את ההרי-
סות הנפשיות של שניהם. בית-המשפט ה-
מחויי בתל-אביב קבע מיד שני אפוטרופסים
שהיו מצויים לפקח על חייו בנה ורכושו.
האחת מהן היתה עורכת-הדין ד"ר אליז-
בט ברנרדוביטשטין, שהיתה קשורה בע-
בר במשפטי פיצויים מגרמניה עם עורך-
הדין הגרמני הנרי אורמנו. היא התמנתה
כאפוטרופסית של הארדי לפי דרישתו של
אורמנו ופועלת לפי הוראותיו. טענה
שרה גולדמן נגד אפוטרופסית זו: "הת-
נהגותה כמחוננת נגדי ובני. רק האינטר-
סים שלה, של עורך-הדין מגרמניה ושל
האדונים האחרים מגרמניה, עומדים לנגד
עיניי. עצם מינויה נעשה תוך לחץ ואי-
מים עלי. היא הודיעה לי שאם לא אחתום
על הסכמתי למינויה כאפוטרופסית, מודיע
לי אורמנו כי בני לא יקבל בית וכל כס-
פיהם שהם".

האפוטרופסית השניה היתה ד"ר רבקה
רוקנשטיין, שמונתה בהמלצת משרד-הע-
נימק השופט המחוזי יצחק שילה את
ריבוי האפוטרופסים: "אלה התמנו כתוצ-
אה מהטיעונים והראיות לגבי קחים מסוי-
מים באישיותה של האם, הגורעים מה-
יכולת המצויה כרגיל לשמש כאם. תש-
ר

הארדי גולדמן בהיותו בן ארבע, בחברת אחותו ה-
בכירה לידיה, באחד מחופי הנופש, אליהם הירבה
לנסוע עם הוריו. גם לפני שנפצע בתאונה. היה הארדי ילד חולני הנזקק לטיפול רפואי

המיליון הצעיר

בשם לידיה, הצעירה בשם ריטה, והבן ה-
אמצעי הארדי, ששמו בישראל הוא אברהם.
למרות העושר והשפע שטבעה בהם, לא
היתה שרה גולדמן מאושרת בנישואיה. היא
היתה מוצפת אומנם פרוות ויהלומים, התי-
גורמה בדירת פאר, כשלושתה צבא שלם
של אומונות ועוזרות, אולם נראה שהבדל
השנים בינה לבין בעלה עשה את שלו.
מדי פעם פרצו סיכסוכים בין בנימין גולד-
מן ואשתו.

לדברי האב לא היתה לשרה סבלנות לטי-
פול בילדים. כאשר נולדה בתה השלישית,
ריטה, היא מסרה אותה לגידול למשפחה
אומנת. סיפר האב: "שרה בתי אמרה לי,
שהיא מוכנה להתפייס עם בנימין בשני
תנאים: שירשום את חצי הרכוש על שמה
ושירשלה לה לבוא במגע מיני עם מי שהיא
רוצה".

בתחילת 1967 הגיעו היחסים בין שרה
לבעלה למצב בלתי נסבל. הם הגיעו לבני-
קור בארץ, כאן חשב בנימין גולדמן שיקל
לו לתת גט לאשתו. אחר כך חזרו לגרמ-
ניה. דודה של שרה, יצחק קרן-צבי, מנהל
בית-אבות בהרצליה, הוועק או לגרמניה
כדי לנסות להשלים בין השניים. אבל בנימין
גולדמן רצה בגט בכל מחיר. הוא טען ש-
תפס אותה בבגידה. בסוף הם הגיעו להסכם
גירושין בפני בית-משפט גרמני.

בהסכם הגירושין נפסק ששלושת ילדי
הנוג יישארו אצל האב ולאם לא תהיה כל
זכות לראות אותם במשך חמש שנים.
תמורת הסכמתה לגט קיבלה שרה מבעלה
סכום של 160 אלף מארק, (כ-150 אלף
ל"י באותה תקופה).

עור של דוב

ולב של ברזל

שרה גולדמן חזרה אז לארץ. היא
היתה ממורמרת ושוברה. מצד אחד
הסתבר לה כי אינה יכולה לעמוד בתנאי
של חיים ללא ילדיה. מצד שני התברר לה,
לדבריה, כי דודה יצחק הולך אותה שולל.
טענה שרה: "הדוד רימה אותי! חתמתי
לו על פיו-כוח כי הוא היה נאמן על
כספי הגירושין שקיבלתי מבעלי. הגירושין
נעשו תוך שבוע ימים כשהמשא ומתן מת-
נהל בין דודי לבין בעלי בלי ידיעתי. לבי
סוף הסתבר לי שהדוד מעל וגנב מכסף
זה ועשה בו כבתוך שלו".

אמר אביה של שרה, צבי קרן-צבי, על
אחיו יצחק: "ילדיו שלו עומדים זה שנים
על סף גירושין והוא אינו מגרשם. רק את
בתי שלי גירש. יש לו עור של דוב ולב
של ברזל. הוא הריס את משפחתנו. הוא
מעל באמון ששרה נתנה בו. הוא לא טי-
פל בשום דבר, רק לקח מהמון מהספים
שגולדמן נתן לשרה. הוא הוציא כספים
מחשבונה בלי ידיעתה ובלי רצונה".
כך מצאה שרה את עצמה בבואה לארץ
בלי משפחה, בלי ילדים וכמעט בלי פרו-
טה. היא ניסתה להתאושש בבית אחותה
בצפת, קיבלה שם התמוטטות עצבים והיה
צורך לאשפזה במחלקה הפסיכיאטרית של
בית-החולים רמב"ם בחיפה.

רק החלימה שרה ממחלתה ובשורת איוב
ניסתה ניחתה על ראשה.

כראשון לאוגוסט 1967, יצא בנימין גול-
מן במכונית המרוצת שלו מפרנקפורט ל-

"אורמנו הצהיר כי הוא רואה כחלק חשיב
מתפקידו להוציא את הילד משליטת אמו.
הוא השמיץ אותי ורצה לשלוח את הארדי
למוסד".

פיתוי עצום

לבני המשפחה

היו מרחיקים את הארדי משליטתה
של אמו, היה אפוטרופסו זכאי לנהל
את רכוש המיליונים כראות עיניו, מבלי ש-
אחרים יתערבו בכך. אבל שרה התנגדה
לכך. בנימין גולדמן ושתי בנותיה הועברו
לקבורה בהרצליה. היא רצתה לחזור ו-
לחיות בישראל עם בנה. אבל מכיון ש-
הארדי נולד כאורח גרמני וגדל בגרמניה,
התנגד בית-המשפט הגרמני להוצאתו לישראל.

בנקודה זו נכנס לתמונה אלי רונן, ש-
הוא בעל מסעדה בתל-אביב, ידיד של שר-
העון פרס ואשר בן-נתן, מי שהיה באותה
תקופה שגריר ישראל בגרמניה, רונן הציע
את עזרתו לשרה. היא העמידה לרשותו
סכום של 10 אלפים מארק והוא יצא ל-
גרמניה כדי לסייע לה לקבל את בנה.
בשלב מסוים של הפרשה הופעל השג-
ריר בן-נתן עצמו. כתוצאה מכך השתכנעו
כל הגורמים, שהפכו למעוניינים בפרשה,
לתת לשרה גולדמן לקחת את בנה ל-
ישראל. סוכם אז בהחלטת בית-המשפט,

הוועק מניו-יורק, שם שהה בביקור אצל
אחותה של שרה, נעמי. היא התנפלה עליו
בצווחות ובמכות, אחרי שראתה בו את ה-
אחראי לגירושיה.

משם יצאה לליואי שבבלגיה, ישבה ליד
מיטת בנה הארדי יום ולילה עד שיצא
מכלל סכנה. במשך שבועות ארוכים היא
נישאה עימו בבית-החולים. כשהתאושש
לקחה אותו חזרה לפרנקפורט, להבריא ב-
דירה שהיתה שייכת לבעלה. יתכן שבנקודה
זו היתה הטרדיה המשפחתית מסתיימת.
שרה ובנה היו מנסים לשכוח את העבר
ולבנות לעצמם חיים חדשים. אלא שלרוע
מזלם רבצה עליהם קללה, שהפכה את חי-
הם לסיטו וגיהנום עד עצם היום הזה:
כספו של האב בנימין גולדמן.

ביום בו התגרש מאשתו, רשם בנימין
גולדמן צוואה חדשה בפני עורך-הדין ה-
גרמני הלמוט שרדר. צוואה נאמר בפירוש
כי אחרי מותו יהיו כל כספו ורכושו שיי-
כים לשלושת ילדיו. משלושת הילדים נותר
רק הארדי. הוא היה היורש היחיד של שם
מיליוני המאקים שהיו מופקדים על שם
אביו בבנקים שונים בגרמניה, שווייץ ו-

ארצות-הברית.
כמנהל עזבונו, מינה גולדמן בצוואתו,
את גרהרד יעקובי, פקיד בכיר (לא יהודי)
בבנק הפועלים הגרמני בפרנקפורט. כיו
לקבל תוקף חוקי, הוגשה צוואתו של

לפני התאונה

תמונה זו צול-
מה זמן קצר
לפני גירושיה של שרה מבעלה ולפני ה-
תאונה בה נהרגו שתי בנותיה. כאן: שרה
עם בנותיה לידיה וריטה ועם בנה הארדי.

שרה גולדמן ברנט, אמו של "הילד העשיר ביותר בעולם", כפי שזוהתה בתקופה האחרונה בישראל, לפני שנשלחה את בנה ובריאחיה עימו לגרמניה כדי לנסות לנהל שם חיים עצמאיים, מבלי שהאפוטרופסים ירדו לחייה.

הארדי אב, אפילו יהיה זה אב חורג. בי 1968 נישאה לנהג מונית בשם דוד צוקר, ממנו התגרשה אחרי שלושה חודשים. בינואר השנה נישאה למייק ברנט, יבואן בגיל העמידה. אבל הצרות לא הסתיימו.

במצב זה החליטה שרה שהדרך היחידה שנותנת בפניה היא להימלט עם בנה מהארץ. "הארדי אינו בן של פועל", אמרה, "הוא הבן היחיד שנותר לי. אלחם עבורו עד הרגע האחרון". היא שאבה אולי עידוד מהצהרתו של היועץ המשפטי של משרד הסעד, עורך-הדין עמרם בלום, שטען באי חיד ההליכים המשפטיים: "מדוע לא נותן לילד ליהנות מהכספים שיש לו?"

היא החליטה לנסוע לגרמניה, לבקש שם צדק מבית-המשפט הגרמני, אחרי שלדעתה לא זכתה בצדק בבית-המשפט הישראלי. בי גרמניה היא תהיה משוחררת לפחות מהאפוטרופסים הישראליים, שירדו לחייה. היא לא יכלה לעזוב את הארץ בגלל צו-ענייב. הוציאה, התלוי ועומד נגד בנה. לשם כך ניצלה את חג הפורים ויצאה מהארץ בי עוקפה את הצו.

בית-המשפט הגרמני, אליו פנתה, כבר הוציא צו מחדש, לפיו מכירים בה כאפוטרופסת הטבעית היחידה של הארדי. עתה היא תנסה להילחם על זכויותיו של בנה, על כספו, ועל זכויותיה להיות אם המסוגלת לגדל את בנה בשקט ולפני רצונה, זכות המוקנית לכל אם נורמלית אחרת בדרך הטבע.

האפוטרופסים הישראליים, שלמעשה לא נותר להם עתה כל תפקיד, רחחו מועץ, כאשר נודע להם ששרה גולדמן הצליחה להערים עליהם. טען עורך-הדין אליעזר אלחנני, בנסותו לבקש מבית-המשפט הישראלי שיוורה להחזיר את הילד לישראל: "האפוטרופסים בארץ ובגרמניה סבורים כי שרה אינה מסוגלת למלא כראוי את תפקידה כאם. בשעתו הוצא ממון רב על השתקעותו של הילד בישראל. אין כל הצדקה להעמיס עליו הוצאות מיותרות של נסיעות לחו"ל ושהייה בבתי-מלון". אולם הארדי גולדמן הוא אזרח גרמני. הוא זכאי להישאר בגרמניה אם אמו רוצה בכך. האקט האחרון שיכלו האפוטרופסים הישראליים לעשות היה, להוציא צו-פינוי נגד בעלה של שרה מהדירה השייכת לבנה. ביום השישי האחרון באה המשטרה לדירה, ובפקודת השופט יצחק שילה הר-צאה את אביו החורג החדש של הארדי מהבית.

יתכן ובדרך זו איבדה מדינת ישראל את הסיכוי כי הארדי גולדמן יהיה אייפסם מיליונר ישראלי וישקיע את המיליונים שלו במדינה זו דהקא — אם יישאר לו עוד משהו מכל רכושו, שכל כך הרבה אפוטרופסים התלכשו עליו.

האם בארץ

אחרים. לצורך הדיונים המשפטיים המתקיימים ללא הפסק, טסים מנהלי העיבובן מ-גרמניה לישראל — על חשבון הילד כמו-בן. כדמי הוצאותיהם בישראל רשמו סכום של 10 אלפים מארק — שוב על חשבון הילד. נוסף לזה הם תורמים מכספו ביד נדיבה לכל מיני מוסדות צדקה.

זעקה שרה גולדמן: "מכספי העיבובן אחרים. לצורך הדיונים המשפטיים המתקיימים ללא הפסק, טסים מנהלי העיבובן מ-גרמניה לישראל — על חשבון הילד כמו-בן. כדמי הוצאותיהם בישראל רשמו סכום של 10 אלפים מארק — שוב על חשבון הילד. נוסף לזה הם תורמים מכספו ביד נדיבה לכל מיני מוסדות צדקה.

"גם מיליונר צעיר זכאי ליהנות מכספו!"

נתרמו תרומות ענק לטובת ישראל ולטובת מוסדות יהודיים. כשמחיתי על התרומות הגדולות והכספים המרובים, שהאדונים בגרמניה מבזבזים, ענו לי שאין זה מעסקי זה אבסורד לתת מענקים וצדקות ביד נדיבה מכספי העיבובן, ואילו כאשר מדובר בי הארדי עצמו נוהגים כלפי בשיטת הקבלות ודרכים מכבידות אחרות...

הביובו ניכר גם במאון נכסיו של הארדי. מסתבר שהם הולכים וקטנים משנה לשנה. ב-1968 למשל עלו הוצאות העיבובן ב-140 אלף מארק על ההכנסות. יש לו כור, שרק הריבית על הון בסכום של מיליוני מארקים, מסתכמת בסכומי ענק.

דו"ח מעקב: אם מסורה דואגת!

בסוף דיונים ולמאבק המשפטי הישראלי על חשבון הילד, האב דרש שהארדי ילך לבית-ספר דתי, שלח אותו לבית הספר בתי-יעקב. הארדי לא הסתגל שם ופיגר בלימודים. רק אחרי שאמו הכניסה אותו לבית-הספר הרגיל, גילה השתפרות מפליאה. כתבה דורה גורדון, עובדת לשכת הסעד של עיריית תל-אביב בדו"ח מעקב: "הילד תלמיד חרוץ ולומד מצויין. הוא נקי, מסודר ומקובל על הילדים. גברת גולדמן עוסקת בהליכים משפטיים ונתונה במחמ נפשי רב. אבל העובד דות מעידות על מסירותה לבנה ודאגתה היחסים עם הוריה הורעו לאחרונה וקיר-בת מגוריהם מוסיפה על המתח".

טען אביה של שרה: "אנחנו לא רוצים שהילד יהיה בן-לחיה שלה. לא רוצים שידע בתיקפה ומלונות. לא רוצים שיהיה ילד רחוב. רוצים שיהיה אצלנו!"

בשנים האחרונות נישאה שרה גולדמן פעמיים, בנסיון לשקם את עתידה ולתת-

האשימה שרה גולדמן: "הנרי אורמנד וגברת ברנר-רובינשטיין חותרים תחתיו עושים כל מאמץ אפשרי כדי להוציא את בני מרשותי. אורמנד רוצה להכניסו למר-סד בפרנקפורט. משתמשים בכספי הקטין כדי למנות עורכי-דין ולממן את כל הפעולות נגדי. לי עצמי מסרבים לאפשר לקבל באת-כוח היועץ המשפטי הרוצה לקחת את הכסף..."

האשימה האפוטרופסית מטעם משרד-הסעד, הד"ר רוקנשטיין: "שלחו לארץ סכומים גדולים מכספי הקטין ולא הודיעו לנו לאיזה בנקים שלחו אותם, איזה סכום מים ולאיזה מטרו... הסתכלו עלי כעל באת-כוח היועץ המשפטי הרוצה לקחת את הכסף..."

אחרי שבית-המשפט שיחרר את ד"ר רוקנשטיין מתפקידה כאפוטרופסת, מינה השופט שילה בעצמו, את עורך-הדין אליעזר אלחנני כאפוטרופס נוסף. כעבור תקופה קצרה האשים אלחנני את האפוטרופס סים האחרים, במכתב ששלח לעורך-דין אלכסנדר טל, המייצג את בנק הפועלים הישראלי בארץ: "מרשיך הקשיתו את עמדתם והביעו דרישה כי הכספים הנשלחים לארץ יוחזקו בבנק על חשבון גברת רובינשטיין ואלחנני ללא שיתוף שרה גולדמן, דבר הנוגד את הוראות החוק הישראלי. מנוי וגמור עמי לשמור על חוקי המדינה ולציית להוראות בתי-המשפט כאן. אם לא אקבל סך 50 אלף ל"י לכיסוי ההוצאות השוטפות, אפנה לבית-המשפט כדי להשיג השלמת חוק וסדר בענייני האפוטרופסות".

חילופי האשמות אלה מצביעים רק על אפט קצה איה-סדרים, שהתחוללו בגיהול ענייניו של הארדי גולדמן בידי האפוטרופס פסים. כשהוא נושא בתואר של "העשיר בילדי העולם", הפכו חייו של הארדי עם אמו לגיהנום, בשל השתלטות האפוטרופס סים על ענייניהם. כמה דוגמאות לכך:

- כמה פעמים הגישה שרה גולדמן בקשות לצאת עם בנה לחו"ל לצרכי רי-פוי. האפוטרופסים התנגדו לכך ובית-המשפט הוציא צו-ענייב נגד נסיעה זו.
- כדי לנסוע לחופשות לאילת ולטבריה, היתה צריכה שרה גולדמן להגיש בקשה לאפוטרופסים. אלה היו מקיימים ישיבה ומחליטים בה כמה להקציב לה לצורכי החופשות. עבור כל הוצאה, שהוציאה שרה מכספי הקיצבה החודשית שניתנה לה, היתה צריכה להמציא קבלות. מסכום 4000 המארק לחודש, שפסק לה בית-המשפט.

מחיל בית-המשפט הועמדה בפני הפיתוי העצום שבפניו עומדים בני המשפחה המגדלים ילד, כשאיתו ילד הוא בעל הון רב.

הסבא רוצה להתעשר על חשבון הנכד!

ניתן היה להבין את רצונם של גורמים אוניקטיביים להגן על האינטרסים של הקטין, אילו היתה אימו מופרעת, או שהתנהגותה עלולה לסכן אותו ואת רכושו. נסיון ליצור תרמית כזאת לגבי שרה גולדמן נעשה דווקא מצד אביה, שטען: "יש לשמור על הילד ואת שרה יש לרפא! היא חולת-נפש! היא אמרה לי עוד כי בלגיה כשהילד שכב בבית-החולים שאם הארדי ימות היא תהיה היורשת היחידה!"

האשימה שרה גולדמן את אביה: "בית-המשפט נתן בזמנו הוראות לשתף את אבי בחינוך הילד ללא ידיעתי. אבי בא אלי עם הסכם זה בסענה שאם לא אחתום עליו ואתן לו את הסכמתי, לא יקבל בני כסף ובית. הסיבה היחידה להתעניינותו של אבי בנכדו, היא רצונו להתעשר על חשבון ולקנות הנאות חומריות על חשבוןו במשך שנים רבות!"

כדי לפסול את הסענות, שהוטחו נגדה, כאילו אין היא זכאית להיות אמו של הארדי, עברה שרה גולדמן שורה של בדיקות פסיכיאטריות. אף אחד מאיבעת הרופאים שבדקו אותה לא טען שאין היא ראויה לגדל את הארדי. פסיכיאטרם כמו הד"ר מיכאל בר, הד"ר כצנלסון והד"ר ירמולוביץ קבעו כי היא "אם נורמלית, שעבר עליה מתח גדול ואין לה שום סטיות פסיכוטיות".

צריכה להיות סיבה רצינית כדי להוציא ילד מרשות אמו, וסיבה כזו לא נמצאה. הור"ח השלישי היחיד שהוגש על שרה אמר: "היא בעלת אינטליגנציה בינונית טובה ואישיות אגוצנטרית אימפולסיבית. שטחית בקשר האפקטיבי לזולת. שואפת לחיים טובים וקלים. שמה דגש על הופעה חיצונית של עושר ועמדה חברתית. היא תלותית ובלתי בשלה מבחינה אמציונאלית.

יום ההולדת האחרון

שחגגה לידה, במלאת לה שבע שנים, חודש סוף לפני התאונה. לידה נראה אביה, בנימין גולדמן, שנהרג עימה באותה תאונה.

שני אנשים מבוגרים ממנה בהרבה ועשרים, מסמלים חיפוש אחר דמות אבהית ושיאפה לחיי רווחה.

אם מישוה מנסה על סמך דו"ח כזה לשלול משרה גולדמן את זכותה על בנה, יהיה אפשרי ליטול מעוד כמה רבבות בישראל, המצטיינות באותן תכונות, שהילדים הם

טענה שרה גולדמן נגד האפוטרופסית הד"ר רובינשטיין: "היא הוציאה לען והשמצות עלי מאחורי גבי וניהלה מישטר של טרור. כל דבר שפניתי אליה, בקשר לסירור הדירה, נענה בלאו מוחלט. היא טיפלה רק בדירתו של הסבא מכספו של הנכד. הייתי צריכה לפנות לבית-המשפט, כדי שיאשרו לי לקנות עבור הילד תנורי-בנשול, ארון-בגדים, מיטת-שינה ומזגני-כל פעם שאני באה אליה לבקש יציאת משם בכוח על ידי אלי הוא כאל מקבץ נדי-האפוטרופסים מפליא ילד"

שדיים לאר

הבכחאיות זורקות מעליהן את הגלימה הנזירית השחורה, כורעות במעגל סביב אלילן החדש, כשהן נושאות אליו את פניהן וגופן העירום. דיוניי סוס, המוכר כיום כאל היי, התחיל בעצם את הקריירה שלו כאל

האכסטאזה, שיכרון החושים וחדוות החיים הבלתי־מרוסנת. בתמונה המרכזית בעמוד: הבכחאיות הערומות מחוללות סביב דיוניסוס (כורע ברך, ראש לריצפה, במרכז). השתיים במרכז: ננסי פרייס (ימנית) ולאה מכנס. לשמאלה של לאה נראית הבכחאית נורית אמיר.

נורית אמיר היא בדרך כלל נערה שלווה וחייכנית. השבוע, קשה היה לגלות בה שמץ שלווה או חיוך: "איך הם יכלו לפגוע בנו בצורה כזאת? התפרצה הצעירה (23) השתחררת והחמודה בהיסטוריה. כאילו עשינו משהו נורא. כאילו אנחנו גורעל נפש או חלאה. קצת עדינות! אחרי הכל, אנחנו בחורות. הוצאנו את הנשמה בעבודה על ההצגה. איך אפשר לבטל את כל המאמצים שלנו בכמה הערות מעליות בות על מראנו החיצוני? ואפילו אם היינו שיא הכיעור — אז מה? זה בכלל לא העיקר בהצגה."

על המוקד

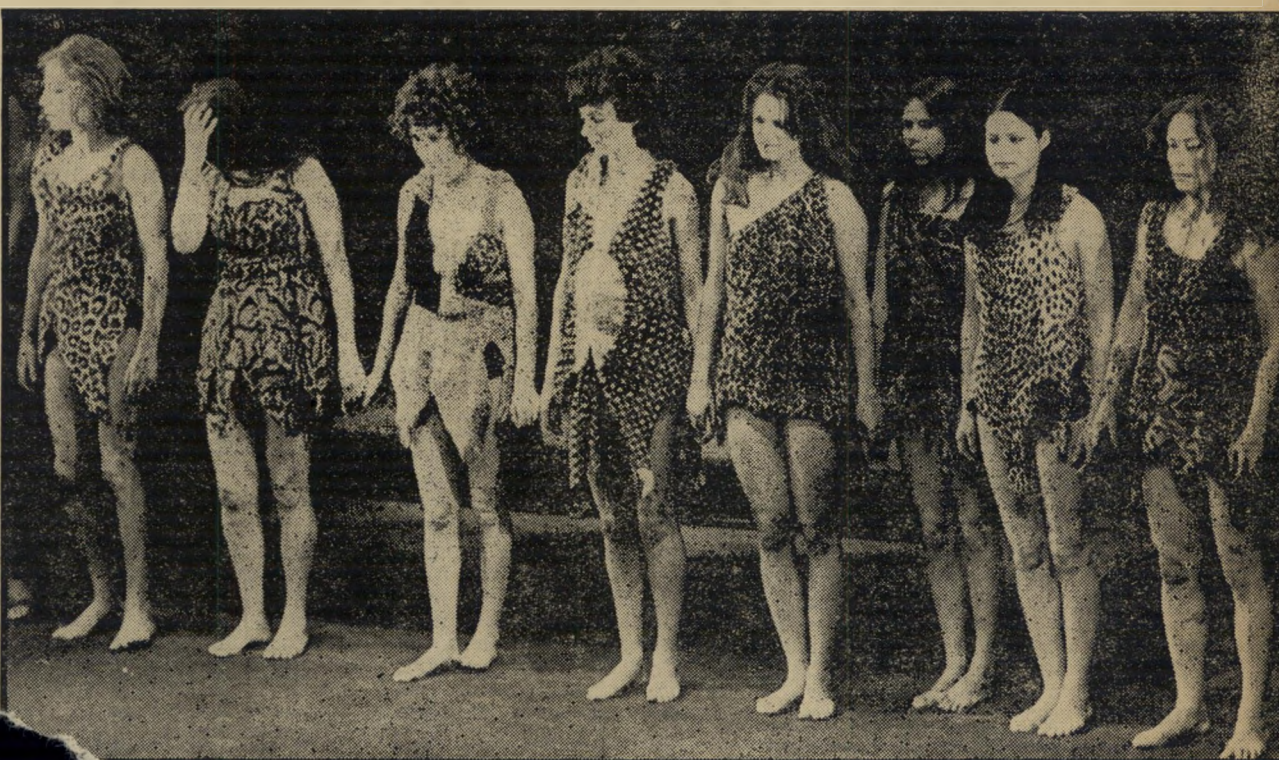

לוא היה הבכחאי מועלה על בימת הקאמרי, כפי שהוא מועלה כיום, לפי ניש חמש מאות שנה, היו תושבי תל־אביב מתאספים בשבת האחרונה בכיכר הרברט סמואל, כדי לחזות בנורית אמיר ותשע חברותיה כשהן מועלות על המוקד. לפני מאה שנה, היו הסורגות ההורגות של העיר העברית הראשונה מתאספות לצפות בראשיהן המותנים מהגילויסטינה. כיום, לצערם של מבקרי התיאטרון, שר

מלביש ערומות

דיוניסוס, הלא הוא ליאור ייני, מתקדם לעבר הבכחאיות הערומות, לאחר סצינת העירום במחזה, כשהוא נושא גלימות עבורן. לידו, בגלימה שחורה, המלכה אגוה (עליזה רוזן) המפקחת על הפולחן. הבכחאיות כורעות על ברכיהן וניצבות מתוחות כבימסדר לפני האל דיוניסוס־ליאור־ייני.

איסדר הבכחאיות

לאחר סצינת העירום, מלביש דיוניסוס את הבכחאיות הניצבות בשורה. מימין לשמאל: רות דורון, נורית אמיר, דאן גרפילד, ננסי פרייס, קני סמוה, שרית ישי, רוחמה רגב, לאה מכנס.

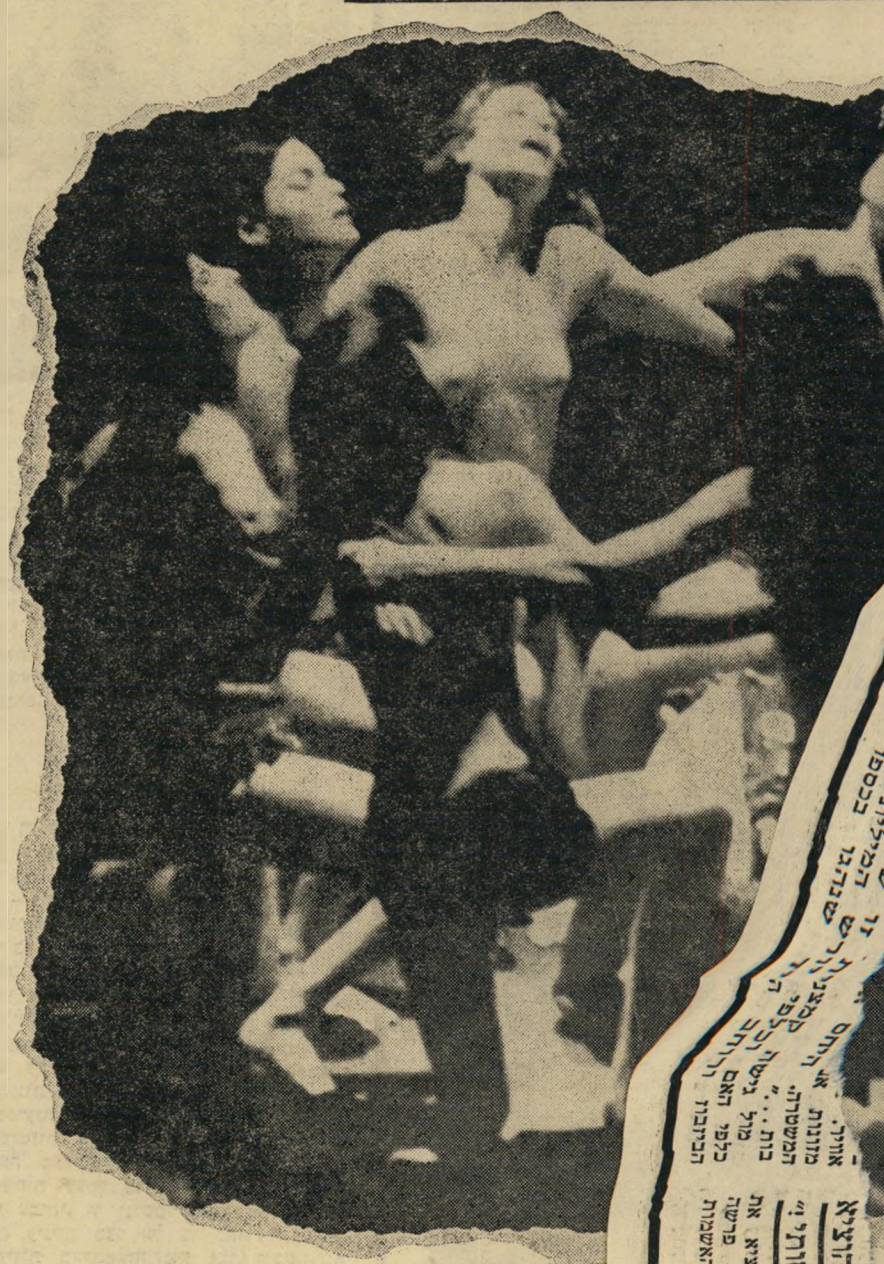
„פולחן דיוניסוס נועד

סות אלו אינן מקובלות יותר, משום מה, אף לגבי חטאים קרדינליים. בלית־ברירה, צלבו המבקרים את עשר השחקניות המתפשטות עירום בהצגת הבכחאי — מעל סורי הביקורת שלהם בלבד. לא שהיתה זו צליבה פחות יעילה. כתב אחד המבקרים — מהעדינים שבהם:

„קבוצת נערות הגונות וטובות העושות כל מיני תנועות גסות — עלמות תל־אביביות המדגדות בידיהן העדינות את גורם של מר רובין, בהתרגשות ובהתלהבות שאינן עוזות בהרבה מאלה הרבות שהתקנת קצפת שכו

המתח והלחץ כתוצאה מהביקורת, ניכרות בתמונה משמאל: סצינת לידת דיוניסוס (לחזית). הנולד מחדש מבין רגליהן הקטע בו משמיעות השחקניות

החיות כוח את ורלן

נורה, לא למועמדות לפלייבוי

מוד על תכונותיו האסתטיות של העירום שהפגינו.

מין זקנות ומכוערות

מה שבצעם לא היה כל כך מדויק. שכן מבין עשר הצעירות המשתתפות בבכחא, לפחות שלוש הן יפהפיות אמיתיות. גילגי רוטפילד (26) היא דוגמנית אנגליה שחורת שיער, בעלת גוף משגע וחזה קלאסי. ננסי פרייס, בעלת שיער בלונדיני גולש ופני אשה-ילדה מקסימים, ניראית כנסיכה אנגליה מהאגדות. ודיאן גרפילד היא בעלת פנים מושלמים וגדירים ביופיים. גם שאר המשתתפות בהצגה אינן ניראות כנערות הסובלות בגלל צורתן החיצונית.

ההתייחסות של המבקרים לצורה החיצונית.

מתחרז עם דין.

דם הפכר הוא דם אמיתי, לא דיו אדומה, כפי שהאמינו כמה מבקרים רכילב. בתצלום זה, מתוך הסרט המוקרן בהצגה, נראית אחת הבנות כשהיא מורחת עצמה בדמו של פר שחוט, תוך הפגנת טירוף-חשים ואכזסאזה, הנראים אמיתיים.

צוגית שלנו, מעידה לא רק על גסות-דיוח, אלא גם על בורות, מצליפה אחת השחקניות, רות דורון. כהוכחה, היא שולפת את ספר הטרגדיות היווניות, קוראת את הוראות הבימוי של אוריפידס עצמו: "הנה, כאן כותב אוריפידס שהיו שם בתולות ו' נשים זקנות", היא מצטטת. "פולחן דיוני" סוס היה מיועד לנשים בנות כל הגילים — וכל הצורות. לא חיפשו מועמדות לצילום מים עבור הפלייבוי."

גועל בחילה

הבנות האחרות, הפחות אמיצות, מודות כי הפגישה עם הביקורות הישירות והקהל המזועזע — הותירה בהן מישקעים מרירים, גרמה לירידה במוראל. "אי אפשר לא לקחת ללב", אומרת נורית אמיר הרגישה. "בזמן שמציגים את הסרט, אנחנו עוברות לשבת בתוך הקהל

לא כליכך איכפת לי שהקהל אינו מקבל (המשך בעמוד 22)

* בתוך ההצגה מוצג סרט, בו נראות הבנות שוחטות שור ומורחות גופן בדמו.

בכחאית מלטפת בכחאית בסצנה זו מתוך הסרט המוקרן בהצגה, מלטפת דיאן גרפילד (יור שבת) את גופה העירום של שרית ישי (שוכבת). בתחילתו של יום חדש המוקדש לפולחן אל היין היווני דיוניסוס. קטע זה היה אחד מאותם קטעים שהרגיזו מאוד את המבקרים.

שקיבלו תפקיד בהצגה בגלל שהיו מוכנות להתפשט

(המשך ממדור 21)

את ההצגה „אומרת נורית. אחרי הכל, זו זכותו. מה שמרתית אותי, זו הצורה בה הצופים מתבטאים. הם מתפרצים ב צעקות, מפריעים להצגה, מקללים אותנו.”

תנועות

מטרופות

הבכחאיות המקוריות, שחיו לפני יותר משלושת אלפים שנים ביוון העתיקה, היו נשים שהשתתפו בפולחן קדום של דיוניסוס — אל האקסטאזה ושיכרון החושים. פעמיים בשנה נהגו נשים אלה לעזוב את ביתן, לצאת אל ההרים, ולבצע שם לאור לפידים את תנועותיו ה מטורפות של הריקוד הפולחני.

„אריה זקס שוחח איתנו המון אליהן, „אומרת שרית ישי, שעברה התיאטר לי כולל תפקידים של סטטיסטי, והשתת פות בכמה סרטים ישראלים, ביניהם מלכת הכביש, בו מילאה תפקיד של זונה — אינה מתרגשת מפעילותן הסקסואלית של הבכחאיות. „אלו נשים פשוטות, המאמינות בדיוניסוס” היא אומרת.

גם הבכחאיות של הקאמרי הן מאמינות פשוטות. אלא שבמקום בדיוניסוס, הן מאמינות באריה זקס.

אריה זקס הוא פרופסור לספרות ב אוניברסיטה העברית בירושלים, המפורסם

עמוק: „היתה שם אחירה שלא מהעולם הזה, היא מספרת. „זה היה כאילו דיוניסוס עצמו הסתובב בשטח.

„תחבנו את ידינו לתוך הקרביים של השור, והתמרחנו בדמו, מספרת רות דורון. „הדם אנב, היה אמיתי — ולא, כפי שחשב גמון, דיו אדומה. אחר כך הרגשתי כאילו אני נימצאת במקום הכי עמוק בתוך האדמה. לרגע היתה לי תחו

רות דורון בהצגה ובחיים

והחלות, מאוננות —

שרית ישי בחיים ובהצגה

— ממזמות ושוחטות

שה של טירוף אמיתי. אני זוכרת ששאלתי את אחת הבנות אם היא חושבת שיש אשאר משוגעת לתמיד מכל העניין. „גם לשאר הבכחאיות חזית ההשתתפות בהצגה היתה עזה במיוחד. „אריה זקס רצה שגניע להזדהות אמיתית עם התפקיד, „אומרת נורית אמיר, שהיא בתו של אריק מחקה החיות. נורית שיחקה בעבר בתיאטרון העירוני של חיפה (ידידי הרון), ורי הגיעה אל הבכחא „מתוך קרונות.”

דחפים

מיסטיים

רוחמה רגב טוענת, כי שחקן טוב ייחשק גם בתפקידים שאינם מתאימים לאופיו. אבל במקרה של הבכחא, היא מודה כי „זה לא היה רק מישחק”. „ההצגה עשתה לי משהו, היא אומרת. „למדתי להתגבר על דברים.”

לאה מכנס (23), הסתבכה עם החוק לפני מספר שבועות, כאשר פרצה לבית מרקחת באישון לילה. לדבריה, קיבלה ב אופן אישי מאוד את מוסר ההשכל של ההצגה. מוסר השכל זה טוען כי אמנם אי אפשר להדחיק את כל הדחפים הבלתי רציונאליים, הייצריים והמיסטיים של האדם — אבל שיחרורם חייב להיעשות בצורה מאורגנת ומוכרת על ידי החברה. לאה אי גה שחקנית. בעבר רקדה בלהקת כרמון. „ההצגה עזרה לי להבין את עצמי, אומרת היא. „למדתי שצריך לדעת להסתדר ב חיים בצורה נכונה — בלי להתפרע, בלי לעבור על החוק.”

„אנחנו לא סתם בחורות שקיבלו את ה תפקיד בהצגה הזו בגלל שהיו מוכנות להתפשט בקלות, „אומרת נורית אמיר. „כמ עט לכל אחת מאיתנו היו בעיות בעניין זה. אבל אריה וגבי (אשתו של אריה זקס,

שחיברה את הכוריאוגרפיה) הוציאו לנו לאט לאט את הבושה. „אצלי לא היו בעיות בקשר לעירום, „אומרת שרית ישי. „בעניין זה אני משוחררת

רות דורון בהצגה ובחיים

והחלות, מאוננות —

רת. אבל יש בהצגה דברים אחרים ש ניכנסים לי לנשמה. זאת הרגשה די משרי נה לעבוד במעגל ולראות רק שניים מ סביב. גם כשהסריטו את הסרט, ודיאן ליטפה לי את החזה, הרגשתי לא בנוח — למרות שדיאן היא בחורה מאוד עדינה. בכלל, בדרך כלל אני רגילה לבלות אחרי הצגות שאני משתתפת בהן. אחרי ערב ב הבכחא, אני כל כך סחוסה מבחינה פיזית ונפשית, שאני נופלת ישר למיטה.”

מאוננות

בעזרת מקד

את כל זאת — את ההשקפה הריגשית והפיזית — את ההזדהות העמוקה — את הנסיון לתפיסה חדשה של סיפור קלאסי — את חזות היצירה של עשר בנות שהפיקו את המקסימום מתוך עצמן — את כל זה, לא ראו המבקרים ולא שמעו.

כל מה שהם ראו, בא לידי ביטוי ב טורו של אחד מהם: „(השחקניות) קורעות מעליהן את הגלימה הנזירת השחורה, מניעות בפראות את שדיהן החשופים, זוחות על הריצפה בתנועות אנטיאסטטיות, מאוננות בעזרתו של מקל תירסוס ענקי, משמיעות אקנות-תאווה בהמיות, מלספות וממזמות אחת את השנייה, שוחטות ב הגנה סאדיסטית שור ענקי, ולאחר מכן מושחות עצמן בדמו — מצמידות בכוח גדי אמיתי, חי ונושם, אל שדיהן — מגיעות עיניהן מצד אל צד כאחוזות תזזית, ומזויות באקסטאזה את אגן יריכהן. ב התאמה חיתית מלאה עם הריחמוס הקדום והמונוטוני של המישגל.”

הצגה

מהממת

אכן, קשה להימנע מההרגשה — גם אצל מבקרים שלא אמרו זאת ברורות — ש זה מה שהסריט את מנוחתם. ש התקפתם, אפילו כשהתייחסה פורמלית ל גופו של עניין — דהיינו, לרמת ההצגה — התכוונה, בין השורות, לצורת ההצגה ה חד-משמעית, התוקפנית, המהממת, הגסה בלי מרכאות — של הנושא המיני על הב מה. הפעם, לא היה זה העירום התמים יחסית, והמין המרומם, של שיער. ב הבכחא, העו הקאמרי, לראשונה בארץ, להראות עירום פעיל ומין גלוי לב. ככל הנראה, לפחות חלק מהקהל הישראלי אינו מסוגל לעמוד בפני חזית כזו. המבקרים, רובם ככולם — בפירוש אינם מסוגלים.

סיכמה זאת בקצרה רות דורון: „זאת לא היתה ביקורת על תיאטרון, כי אם ביקורת על מוסר. בחורי ישיבה צעקו לנו: „זימה! המבקרים הנכבדים אינם שונים מהם.”

במדינה

חינוך

שטיפת המוח

מתחילה בגן-הילדים

הסנים מפעילים את השיטה כבר מוזמן. גם הרוסים. עתה נראה, כאילו גם בישראל גילו לפתע את הסוד הגדול: שטיפת ה מוח מתחילה בגן הילדים. מפלגה המעוניינת לעשות לה נפשות, צריכה להתחיל בהסברה כבר לאורחי המחר שנולדו רק אתמול.

מומלצת מאוד. במשך שנים רבות, עמד בארץ לרשותם של תלמידי כיתות א' וב', עיתון ילדים יחיד — אצבעוני. לאחרונה, החליט מי שהחליט שעתידן אחד אינו מספיק לגילאי שבע-שמונה, הוציא עיתון נוסף, „ידוני. כאצבעוני, גם זה דו שבועון, המודפס על נייר משובח יותר ו ציבעוני יותר.

לא עברו אלא שבועות מעטים — ושם שלישי התחסף בדוכנים: צבריקו. צבריקו, כפי שהוא מעיד על עצמו, היינו „חבורת מומלצת”. לא ברור מי המליץ עליה, ומה היתה המלצה, אבל לא משנה.

איומים, לחצים. משנה יותר החומר המתפרסם בעיתוני הפספוסים. במוסף של אצבעוני, הנקרא חדשות אצבעוני, ניתן למצוא את הקטע „בחוף המזרחי של סיני יקום ישוב חדש, שמונים ק"מ דרומית ל אילת. כל ישוב חדש כזה מבטיח את שלוו מצרים ואת האריכו את הפסקת האש, תח תיה נאמר: „במשך כל החודש האחרון אי מו עלינו המצרים שאם לא ניסוג מסיני, הם לא יחדשו את הפסקת האש. גם הרוסים איימו עלינו, וידידנו האמריקאים ניסו להש פיע עלינו שניסוג רק לגבולות בטוחים — גם זה רק לאחר שהיה שלום!” החבורת „ידוני” עוסקת בסיפורים על רקע צבאי, חלקם משוכתבים מתוך סיפורים אמרי תיים שהתרחשו בעת האחרונה. בצבריקו,

גליון פורים

אצבעוני

העתון לילדים

שלושת עיתוני הילדים

תנו להם עוד קצת לחיות

עוסקים פחות בפוליטיקה, מדגישים יותר את הצד הגרפי והצילומי, מאפשרים ליל דים עבודה עצמית. **דחילק, רחמים.** הגביה השבוע פסיר כולגית על שפע עיתוני הילדים — ועל תוכנם: „אני חושבת, שריכוזי חבורות הוא דווקא רצוי. אין כאן חשש מירידת הרמה, שכן לגבי חומר קריאה לילדים בגיל זה, ככל שהולכים לקראת הילד — יותר משכ נעים אותו לקריאה, וזה רצוי. רק נדמה לי שלילדי כיתות א'ב, החומר קשה מדי. אינני חושבת שהילדים בגיל זה כבר יקבלים לקראת חומר זה.”

פסיכולוג שני הביע דיעה חריפה יותר: „אני חושב שמאוד לא רצוי להלעיס ילדים, כבר בגיל זה, בנושאים צבאיים ופוליטיים. ייתכן שזה רצוי, לצדדים מעוניינים, ל את דעת הילדים בכיוון מסוים. אבל עול לילדים. הנו להם לחיות בלי

בתוכנית-היחיד החדשה שלה נראית חוה אלברשטיין כמלכת הסקס

התחלתי לתת לה עצות איך להתאפר ואיך להתלבש. ופתאום גיליתי שלפני שצץ לה התנגדות לכל הדברים האלה.

"להיטך — הן בה צימאון עצום לכל הפרטים הקטנים, אותם פרטים קטנים ויחידים שזמרים בחוף-לארץ אפילו לא חושבים עליהם, כי יש להם אמרגנים-איר-שיים החושבים בשבילם. הם שמכתיבים להם את צבע הנעליים, ואת מיספר השיר הדיקס שעליהם להפליט במסיבות העיתונאים."

ועוד גיליתי — שחיה למעשה מסדרת את כולם. היא אומנם מוסיפה בסטיות, ככה עם גיטרה, כמו שרגילים לראות אר-תה, אבל היא מגיבה לקהל את כל מה שהיא אוהבת. ואז הקהל מקבל הכל. וי-חיה, התברר לי, רצתה למעשה לקבל את הסוף, רק לא העזה, או אפילו לא ידעה איך.

"וכך קרה שהיא ביקשה את עזרתי וי-אני, אפשר לומר עלי הכל — שאיני במאי טוב, שאיני שחקן טוב, אבל דבר אחד ברור לי — יש לי טעם. ועובדה, שחיה קיבלה את הטעם שלי מהרגע שהחלטנו ללכת יחד."

"מאז התחלתי לגלות לחוה, קודם כל, את חוה. שהיא נשית, שהיא יפה, שיש לה פנים כליכר חושניים שאיני יודע להחליש אם היא שחקנית או אם היא זמרת. שהיא קצת אולד-פיישן, לפי שנות הארבעים. ולפי החוה הזאת בנינו את התוכנית ואת ה-במה, ואת התלבושת ואת האפור."

"וכדי לא להדהים את המאזינים עד כדי התנגדות, בנינו את החלק הראשון מכל מיני שירים, ואילו את החלק השני, כמו סטריפטזי רוחני של חוה, וזאת אומרת: אשה שמדברת על עצמה במילים פשוטות."

אבל האמת היא שההסתעף הצטווה ב-תוכניתה החדשה של חוה היא לא רק לגבי תרמיתם של הזמרים בארץ בכלל, וכמו ש-היא מבירה בעצמה, בין המכשירים של ה-בוקר, לשמלה הסגולה הארוכה של הבמה האדומה בערב: "בארץ אוהבים להדיק לזמרים תחיות. הם צריכים להיות כאלה חברה-מנים, מפחדים להתלבש, מסתירים ל-התנועע. מזלזלים בצד החיצוני, בעיני, לעלות על הבמה בלבוש יפה, כשכל מבט מתוכנן וכל תנועה מסוגנת ומתוכננת — זה כבוד לקהל. תמיד חשבתי כך, אבל לא היה לי האומץ."

"צדי, שהיה דווקא מן הקהל שלא אהב אותי, דחף אותי לעשות דברים שלא הייתי מרשה לעצמי לעשות קודם. ויש לי הרבה שישנם גם זמרים אחרים שמרגישים כמוני — ומפחדים. ומשום כך נוצר בארץ מצב שכל הזמרים שרים לילדים, ואין בעצם זמר ששר למבוגרים."

"אני הייתי רוצה שהעבר שלי יהיה מס-פיק רענן לצעירים, ומספיק בטעם טוב למבוגרים."

איילת

חדריך

תיאטרון

פריג'נט (הבימה, האולם הגדול) — גיבורו של איבסן מקבל מן הבמאי, יוסי יורעאלי, פרשנות וחדשנות: תיאור הירד דמותו של אדם, דרך עולמו הסנימי, שיג-יונותיו והזיותיו. תפאורה מדהימה, תיאטרון ראוותני, המגיש שפע של פעלולים ואמ-צעים טכניים, אבל לא מצליח לעצור מ-בחינה ריגשית, והמישחק מתקפח כאילו היה גורם מישני.

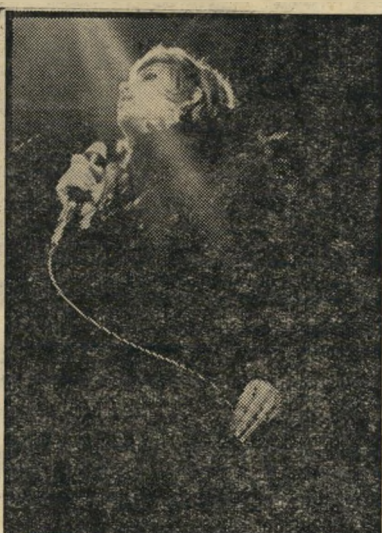
השושנה המקוקעת (הבימה, ה-אולם הקטן) — הבמאי, מיקל מציג את מחזהו של טנסי ויליאמס באיטיות, בדרמטיות רבה — אך מצליח באיזו דחקה בחלקה האחרון של ההצגה כששני השח-קנים הראשיים (מרים זוהר ואלי כהן) נעזרים בהומור רב וממחישים את הליג-לוג של המחבר לטבע האנושי, וזו כלונתו האמיתית של ויליאמס במחזה זה.

אלא שלאותה נערה אפרורית, בעלת תד-מית קבועה של "זמרת רצינית", יש חומר-נפץ שהיא מסתירה מזה שש שנים. ואותו חומר-נפץ הוא זה שהופך אותה מנערה אפרורית על המידורה, לאשה קורנת על הבימה, מסתם זמרת ברננית לאישיות מר-תקת, אשר בהחלט כדאי להביט בה שוב. ובעיקר — לשמוע אותה שוב.

"אני חושב שיש בה משהוא נורא פטא-לי, מסביר צדוקצדי צרפתי (מי שמביים

היא נראית כמירשם מדויק לאנטרכוכ-בת: קטנת-קומה, גיורתה רגילה בהחלט. פניה חסרים אפור. עיניה ממוסגרות ב-משקפיים. משקפיים סתם. מצחנה מכוסה בקצוות שיער. תנועתה הטיפוסית — משי-כת אותה קצת-שיער מרדנית על מצחנה, בלי הרף כמעט. היא לבושה ברישול. רי-שול סתם. אין בה שום דבר שימשוך אותך להביט בה שוב.

והדבר המצחיק ביותר (מצחיק אפילו או-

חוה אלברשטיין בתוכנית

"לא הייתי מרשה לי זאת קודם..."

בפעם הראשונה בחייו בכלל, ובפעם ה-ראשונה בארץ, כשהמדובר בהופעת-יחיד מסוג זה) מה מסתתר מאחורי חוה, ש-כולם מכירים, ושאלו אחד אינו מכיר, ל-דעתו.

"למען האמת, כשהכרתי אותה לא יכול-תי לסבול אותה. זה היה כשהופענו יחד בשירירחל. היא כליכר הרגיזה אותי, ש-

תה בעצמה) הוא שבתוכנית-היחיד החדשה שלה נראית חוה אלברשטיין כמלכת-הסקס. לא, אין זו בדיחה, וגם לא תעלול פיר-סומת. אין זו הערה עוקצנית. זו פשוט ההסתעף הגדולה שמכינה חוה-לה לכל מי שנדמה היה לו שהכיר אותה עד היום: זמרת מפורסמת, אניגמט טעם צנועה בהר-פעתה ורחוקה מטורי-הרכילות.

ישלו בו חלק הן מאוד בהריון: שולח חן (רעיתו של התמלילן אבי קורן) ותמר ריזנבלד, זמרת שזו לה הופעתה הרא-שונה בפומבי. ●●● הריון מסובך יש לתוכנית-היחיד העתידה של יהורם גאון. הבמאי ז'ק קאנטי ביטל (או התבטל) את ביקורו בארץ, ולא יביים את גאון, ובמקומו יבוא גאון יותר קטן בשטח האמרג-בימיו, אבל מפורסם ובדוק בשטח האמרג-נות — ברונו קוקטריס, מנהל אולמ-פיה, כדי לתת מה שמכונה "קוסמטיקה", שעה שאת העבודה עצמה יעשה פרפר-תיאטרון מיקצועי — ליאונרד שך (פר-פרים הם חופשיים). ●●● כל מי שלא יהיה לו מה לעשות ביום העצמאות — יוכל לעשות זאת ביריד המזרח בתל-אביב, שם ייערך מופע "פופ" ענקי, בהש-תתפות להקות כחול מזעזע, מוננו גרי, הכריסטי, הרבסט, לוס פאראגואיס, האר-יות, עוזי והסגנונות, הקוסטיל, המזלזל, ומשה טימור שיינחה את הערב במקצב יוצר. גם מתקני היריד יקומו לתחיה, ו-

אמנות

תיאטרון

ברנר מציג את

הדתיים כנגסטרים

אין כמו שערורייה קטנה לעורר סקרנות גדולה: כשהבימה דחתה את הצגת מעבר לגבולין של יוסף חיים ברנר, עד להודעה חדשה, הקים הבמאי, יוסף מונדי, קול צע-קה, וכל הדבורים העיתונאיות עטו על הסרף. במשך שבוע לא ירד מונדי ו-הבימה מן הבימה.

עכשיו, משהחלו ההצגות הראשונות, וי-מונדי הציע לכמה עיתונאים בכירים לבקר בהן, כדי להקדים כמה מילות הסבר ל-מחזה, שהוא פרובלמטי מאוד ומורכב מאוד — הסתבר כי האטריות כבר התקררו. עכ-שיו, זה כבר לא מעניין.

זוהי המציאות הקרתנית של ישראל, וי-למרבה הפלא, אפשר, לדעת מונדי, למצוא לכך סימוכין אפילו במחזה של ברנר, ש-הוא אקטואלי היום כמו בתחילת המאה, מספר מונדי: "בא אלי משהוא, בן-דורו של ברנר, ושאל אותי: אתה חושב שהדור הצעיר יבין את הטיפוסים הגלויים האלה? עניתי לו: לדעתי הדור הצעיר לא השתחרר עדיין מכל תחלואי הגלות. יש בו עוד אותו בילבול-מושגים גלוי של גאווה מופרזת מחד, והתבטלות מוחלטת מאידך. למשל: כל מה שנוצר כאן שווה אפס, כל מה ש-מייבא מבחוץ — לא גורמלי.

ביום כיפור. מבחינה פוליטית — ה-דימיון בין המחזה למציאות מדהים עוד יותר. הנה, יש במחזה רק ציוני אחד. הוא גואם ומטיף ללכת לפלשתינה ובסוף — נוסע לאמריקה. ישנם סוציאליסטים שעור-כים ארוחה בפרהטיה ביום הכיפורים וה-דתיים, העוסקים בפוליטיקה, מארגנים גנ-ג' סטרים אנגליים נגד אותם סוציאליסטים (ב-עצם יום הכיפורים), וזאת אומרת שהם בעצמם מוצגים כנגסטרים.

בהעלאת המחזה הזה דווקא, רואה מונדי חשיבות גדולה, בעיקר משום שלדעתו צריך לעודד במאים הבוחרים בדרכים מקר-ריות, ולהיות במאי מקורי, פירושו של דבר, לקחת מחזה לא פופולארי ולנסות להתמודד איתו. לפי תחושתו ברנר היה לו כחומר ביד היוצר. כי במחזה יש אמת כואבת מאוד של טיפוסים מתפוררים נוכח בעיות קונקרטיות, אמת המתפרצת למרות השפה המליצית שהאוזן נדהמת לשמעה בהתחלה, אמת מהפכנית, אם כי הבימיו הוא לא בדיוק מהפכני.

אבל לניתוחים כאלה — יש מקום רק לאחר הצגת הבכורה.

מיברקים

כל מיני

הריונות

●●● **פסטיבל הזמר** של יום ה-עצמאות הקרוב יעלה מתדרירבטן, שכן כבר ידוע וגלוי ששתיים מתוך הזמרות ש-

מגן ציוני בן, מעבר לגבולין

רינגו ואורין
מורין הכירה לראשונה את רינגו סטאר כאשר באה לקבל ממנו אוטוגרף. היא היתה אז בת 16. שנתיים לאחר מכן, נישאו. נישואיהם של בני הזוג סטאר הצליחו, בגלל העובדה ששניהם היו בני-עניים במוצאם.

ג'ורא וסינטיה
סינטיה פול נישאה לג'ורא לנזון לאחר שהכניס אותה ל-הריון. היו אלה נישואין אומללים מרגע ראשון. למרות זאת, היתה זו סינטיה שהייתה את הכוח המלכד והמדברן שקידם את הלהקה להישגיה הנשגבים.

סיפור הנשים שמאחורי החיפושיות

הן בנו אותם - והן הרסו אותם!

למרות זאת, כבר אז, היה המועדון מלא עד אפס מקום. החיפושיות החליטו לשמור על נישואיו של ג'ורא בסוד, כדי לא לאבד את הקליאנטורה. סינטיה הורדה למחתרת. גם כשנולד הבן ויליאם, כעבור שבועה חזר דשם, נשמר הדבר בסוד כמוס. שנה תמימה חייתה כך סינטיה. רק בינואר 1964, כשהצלחה כבר האירה לחיפושיות פנים, נטל אותה ג'ורא עימו לפאר ריס, הציג אותה בפני עיתונאית כאישתו. כאשר נשאל בתדהמה מה פתאום התחתן, השיב: "למה, לכל הרוחות? מה, זה פשע?"

תחתן או תצטרך לעשות הסלה. יחד איתה הסתובב נכון הצעיר שעשה לה את זה, כשהוא אינו מסוגל להתחיל. לבסוף, אור אומץ, סחב את הצעירה בכ"ני שופט שלום. לאחר רישום הנישואים האזרחיים, יצא הזוג אל מעבר לכביש, חגג את נישואיו בקסטרית שממול בחצי תרנגולת בגריל לנפש.

כך, ביום ה-23 לאוגוסט 1962, איבד הראשון מבין החיפושיות את רחוקותו: ג'ורא לנזון התחתן עם סינטיה פול.

סינטיה, והנשים האחרות שמאחורי החיפושיות, הפכו לכוח המדברן שדחף את הלהקה למרומי התהילה ולחקיקת שמם לנצח בהיסטוריה של המאה העשרים.

אשה אינה אוהבת ללדת כשהיא לא נשואה. במיוחד לא כשהיא בת למשפחה טובה, המתגוררת על שפת הנהר מאסי, בשכונת הפאר האריסטוקרטית של העיר ליברפול. ארבעה שבועות הסתובבה הצעירה בהריון, כשהיא אינה יודעת אם

מ בחינות רבות, היה זה אומנם פשע. ג'ורא הכיר את סינטיה ב-1958, בבית-

אופנת השיער המגודל שהנהיגו ה"חיפושיות"

בעולם כולו נבעה מנסינו של ג'ורג'

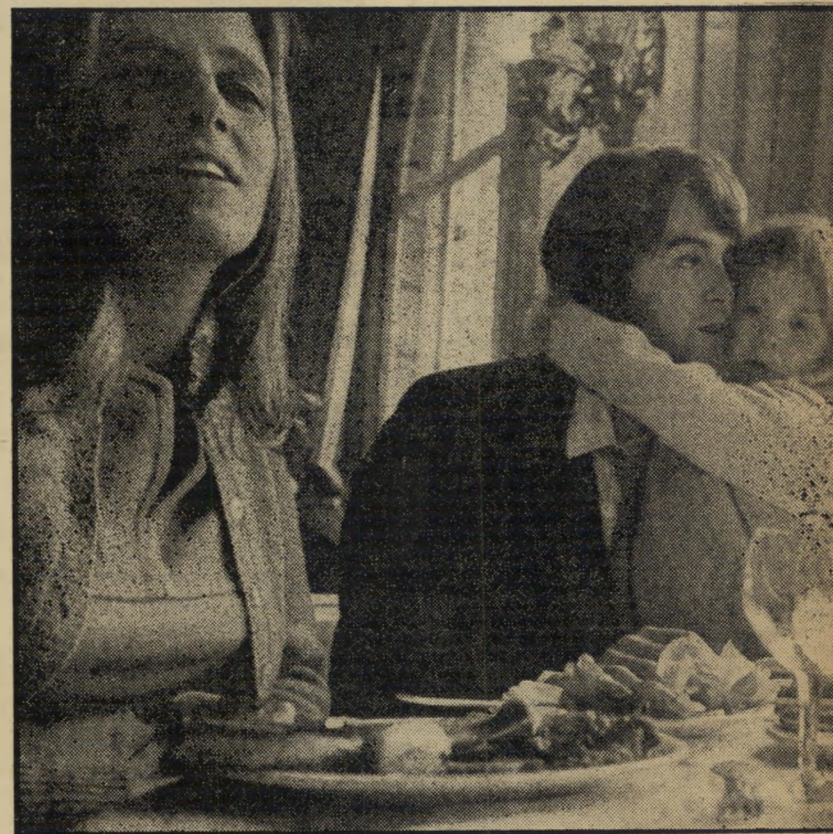
להסתיר את אוזניו הבולטות

הספר לאמנות הדרמה בעיר מולדתם ליבר-פול. כל הכיתה ידעה שהשניים לא טובים לים אחד את השני, הדבר המשותף היחיד שהיה להם: שניהם היו קיצריראיים. לי ג'ורא, בן מעמד העניים, היתה אמביציה בוערת: להשכיב את סינטיה, בת הטובים העשירה. סינטיה, מצידה, לא התביישה גם היא לספר, לאחר זמן, כי נישאה לו רק בגלל שהכניס אותה להריון. "אף פעם לא סבלתי אותו בכיתה".

היחס השתנה לאחר הנישואים. סינטיה נטלה על עצמה את התפקיד להיות אימה של כל החבורה. ג'ורא, פול, ג'ורג' ורינגו הורו לא אחת, בפרהסיה, כי לולא היא — לא היו החיפושיות מגיעים לאן שהגיעו. עו. היא היתה זאת שדירבנה אותם בשעו-תיהם הקשות. היא היתה שדאגה למוזגם

מאוחר יותר היו הנשים גם הכוח שהרס את האגדה הגדולה, ניפץ את היצירה הי-נדרה לארבעה רסיסים נפרדים, כפי שמת-גלה עתה, לאחר הפיצוץ הגדול. אלא שזה היה מאוחר יותר. כרגע, מיד אחרי נישואיו, הרגיש לנזון משונה במצבו החדש. "נדמה לי שאני מסתובב לבוש גר-ביים בצבעים שונים, או עם חנות פתור-חה" היה רוטן בפני ידידיו. גם לסינטיה היו תגליות: "למדתי מהר מאוד כי להיות נשואה לחיפושית שונה קצת מלהיות נשור-אה לסתם בן-אדם נורמלי".

ב אותה תקופה, לא זכו עדיין ה-חיפושיות לתהילת עולמים. הם היו להקה שהופיעה במועדון הקברנה בליברפול, השתכרו שם עשרים ל"י לערב לנפש.

פול ולינדה
פול מקארטני פגש את אשתו הנוכחית, לינדה איסטמן, המכור-גרת ממנו, כאשר היה בדרכו לחגיגת יום-הולדת לידיתו דאז, ג'ון אשר. בניגוד לסינטיה, שהיתה גורם מלכד, התגלתה האשה החדשה כגורם מפורר.

ג'ורג' ופטי

פטי בויד היפהפיה לא התלהבה מעולם מהמוסיקה של החיפוף שיות, התאהבה בג'ורג' האריסון כשנשלחה כסטטיסטית לסרט יהיהיה. כנשותיהם של החיפושיות האחרות, הסתגלה גם היא לשגנונותיו של בעלה.

העיקרי — כריכים ותה. היא היתה זאת שהפעילה על נשותיהם וידידותיהם, עודדה אותן לעודד את הגברים שלהן.

ב-1958, כשנשבר להם והם רצו להפסיק להופיע, היא היתה זאת שהכריזה בדרמ' סיות ובהחלטיות: "שלא תעזו. אתם עוד תגיעו רחוק רחוק. אני נשבעת לכם — אתם תצליחו. רק אל תפסיקו להתאמץ." גם שנתיים אחר כך, כשלגון הפסיק ל- הופיע וחיפש עבודה במודעות בעיתונים — ולא מצא, כי לא היה מוכן לעבודה פיזית — היתה זו סינטיה שלבסוף שכנעה אותו לחזור לעבוד עם פול.

ב תמורה, זכתה סינטיה לחיים קשים. הוריה הנכבדים נדמו לגלות, לאחר הנישואים. כי בעלה לא רק ביטניק ובטלה, אלא גם שהוא מתעלל בבתם, ואף מכה אותה לעיתים.

כל זה השתנה ב-1965. בקיץ אותה שנה הוצג הסרט הצילום באוקטובר קיבלו החיפושיות מידי המלכה אליזבת, בטקס ממלכתי בארמון באקינגהאם את אות אבירי ה- מיסדר הבריטי. משפחת לגון עברה להתגורר בר בטירה קטנה שעלתה קרוב לשמונה מיליון ל"י.

למרות זאת, נותרו עדיין צללים רבים בחייהם. שכניהם החרושים, בני מעמד ה-

ג'ורג' נשרף פעם

באבר-מינו, בגלל

מקל-קטורת בכיסו

אצולה, התעלמו מהם. סינטיה נתקפה תיסי כול על שלא הגשימה את שאיפתה להיות מורה. באחת מנשות החיפושיות, היה תפי קדיה בחיים, עתה, לשמור עליהם, לדחוף אותם, לעודד אותם — ולשתוק: לא להא- מין לשום סיפור, לא למסור שום מידע.

סינטיה עצמה נאלצה גם לסבול את כל שגנונותיו של ג'והן. כמו את הולט רוט שקנה ב-60 אלף ל"י — ואחר נטש אותה בסימטה צדדית, כי נמאסה עליו. או כמו את "חדר ההתאוששות" שגנה בביתם — חדר בו הריהוט היה הפוך: השטיחים והכיסאות והשולחנות צמודים לתקרה, התאורה בריצפה. תענוגו הגדול של לגון היה להתבונן כאשר אחד מאורחיו היה מתעורר משיכורו בחדר הנה, מגלה שהוא בעולם הפוך.

כדי להימלט מהצרות, נהגה סינטיה לק' פוץ לביקורים תכופים אצל שכנתה — מורין, אשתו של רינגו סטאר. בין מורין ורינגו לא שררה איבה מעמ-

פול וג'ין

ג'ין אשר, ג'ינגית מקסימה, היתה כבר שחקנית ידועה בגיל 17, כאשר פגשה לראשונה בפול מקארטני, הפכה לידידתו. היא היתה היחידה מבין כל נשותיהם של החיפושיות, שלא נישאה לגבר שלה בנישואין חוקיים.

כשחזרו, הפכה למזכירתו האישית. ב-11 לפברואר 1965, נישאה.

ב ניגוד לדגוניה, היו נישואיהם של רינגו ומורין מאושרים — ועדיין מאו- שרים. הם קנו לעצמם ארמון דומה לשל הלגונים, בסמוך אליהם, כינו אותו גבעת השמש. מאחר שרינגו אוהב לחזות בטלוי- זיה, מלאו את כל החדרים במקלטי טל- וויזיה. אפילו את המקלחת. בחדר-המישחקים הכניסו ארבעה מכשירים. כדי שרינגו יוכל רק בחדר המוסיקה אין טלויזיה. שם, על במה בגובה של שני מטרים, ניצב ציור התיפוף של רינגו, ושם הוא מתאמן. כסינטיה, כן גם מורין, מיתחה לעצמה את תחביב הציור, מרבה לצייר על קירות הבית, תוך שהיא צופה בטלויזיה, מנהג אותו קלטה מבעלה. למרות שגם לרינגו שגנונות משלו — כמו למשל חדר ה- אמבטיה המלא פעלולים, אותו בנה בעצמו, ואשר מורין חששה להיכנס לתוכו חוד- שים ארוכים — הרי שהאווירה שם בבית שונה לחלוטין מזו ששררה אצל ג'והן ו- סינטיה. השניים שמחים בחלקם ואוהבים איש את אשתו. בהשפעת סינטיה, לא הת- קשתה מורין להשפיע על רינגו להתמיד בעבודתו.

גם את רינגו ומורין הטריד הצל שי- מפרע לכל החיפושיות: למרות המיליונים שלהם, לא הסכימה סביבתם הסובבת ל- קבל אותם. בני האצילים שבקירבתם לא שכתו כי רינגו הוא בסך-הכל בן-עניים ש- סיים חמש כיתות עממי בלבד. אינו מסוגל לכתוב מכתב בלי עזרה. אולם מורין ורינגו ציפצפו. חלומם הגדול הוא, בבוא

ג'והן התחתן עם

סינטיה רק בגלל

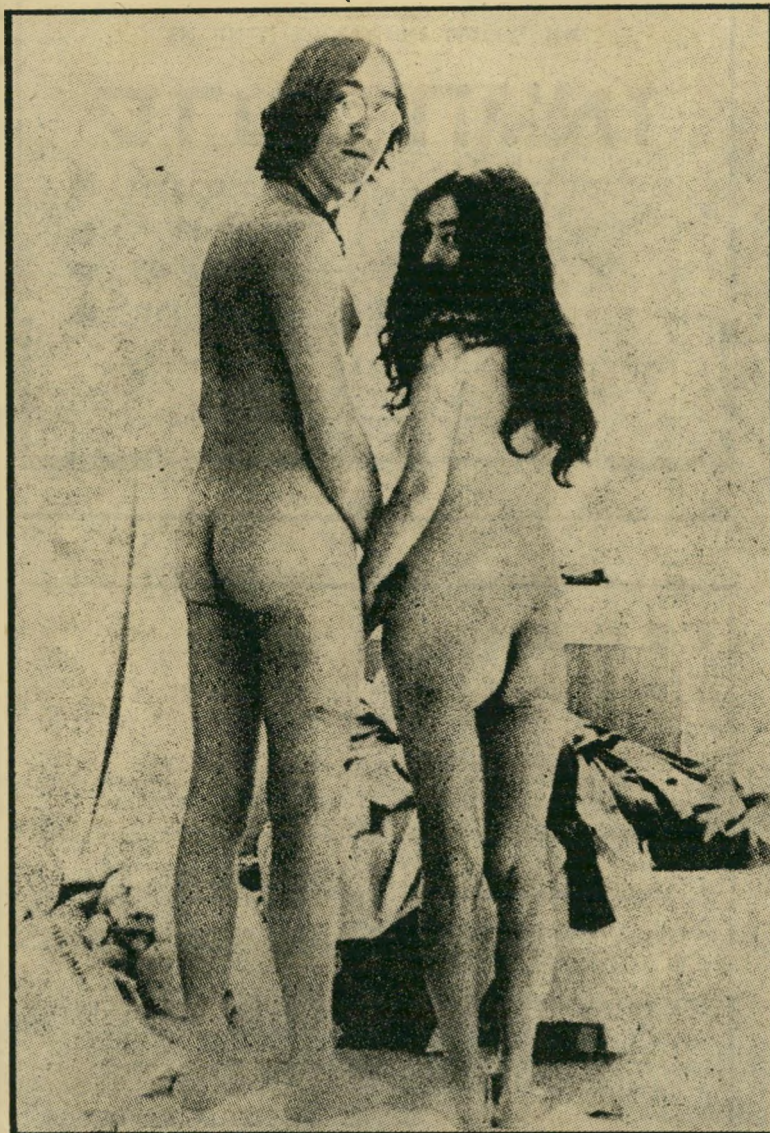
האמביציה להשכיב

את בת-העשירים

היום, לפתוח מספרה מפוארת, כשמורין מסקחת על צוות הספריות ורינגו סטאר, בחלוק לבן, מקבל את פני הלקוחות. עד אז, הם מסתפקים במה שיש: למשל, חדר התבודדות במרומי עץ גבוה בחצר ארמונם, לשם הם מטפסים כדי לתפוס קצת שלווה, או לעסוק בציד: ברובה אוויר, הם יורים במשפך סח' ישן התלוי על חבל כביסה.

פטי בויד היתה בת 19 כשהתחיל פסטיבל הביטלס. "לי היתה כל ה- היסטוריה הזאת לא מובנת" היא נזכרת. "לא התלהבתי מהמוסיקה של שאנות ה- סריסים שלהם, וגם לא מארבעת הטיפוסים עצמם. היו לי חברות שסיפרו לי שב- קונצרט של הביטלס הגיעו לאורגאנום." ברור, שלבחרות אלה היה זה בלתי מובן שדחף פטי היא זאת שהגיעה לנישואין עם חיפושית.

זה קרה כשהסוכנות, בה עבדה פטי כי- דוגמנית-צילום, השכירה אותה כסטטיסטית סית לסרט של הביטלס, יהיהיה: כל מה (המשך בעמוד 26)

ג'והן ויקו

התמונה שהתפרסמה ברחבי העולם של ג'והן לגון ואשתו השנייה, האמנית היפנית יוקו אונו, אותה נשא אחרי גירושו מסינטיה. רבים התקשו להבין מה מצא ביפנית הקטנה והמבוגרת (36) — שאף אינה חתיכת במיוחד.

(המשך מעמוד 26)

שהיה איכפת לי — זה קצת הכסף, נז' כרת פטי. על הביטלס עצמם הייתי מוחרת בתענוג רב. אחרי גמר הצילומים לא הייתי מוכנה להישאר דקה נוספת. עם הזמן פגה התנגדותה. וגורג' התחיל לעשות עליה רושם. הוא היה כל כך שקט ולא מתבלט. הדבר משך אותי להכיר אותו.

פטי היפהפייה היקנתה לגורג' ביטחון עצמי וטעם טוב. גורג' סבל מ'אונזים בולטות, ומהעובדה שלא היה פולרי כמו שלושת הביטלס האחרים. אונזי הבולטות היו הסיבה לכך שהביטלס גידלו שערם מעל לאונזיהם, יצרו אופנה חדשה בעולם.

פטי הייתה הראשונה שהקדישה לו תשורה מתלב כלשהי. עד אז אף אחד לא הקדיש לו תשומת לב. אביו היה יורדי, ואחר כרטיסן באוטובוס. אמו עבדה בחנות יר-

פול הופתע כשגילה כי

ג'יין הייתה בתולה

קוח. גורג' עצמו גדל בסימטאות ליבר-פול.

בתחילת 1966 אמר גורג' לפטי: "נמך אס לי כבר להיות לא נשוי. בגיל 22 מתחתן כבר כל זקן מושגן. לי עוד מעט ימלאו 23".

בי 21 לינואר נישאו השניים.

ביום הנישואין נזכרת פטי בחל-חלה. בעלה הגיע לחופה במעיל עור כבש מונגולי, נראה כרועה כבשים. "הי כרתי את התעניינותו והתלהבותו למינהגי המזרח הרחוק", היא אומרת, "אבל התח-פורשת הזאת, דווקא ביום הכלולות! ומש-פחתי המסכנה!"

אהדתו של גורג' למינהגי המזרח הרחוק גרמו לא מעט צרות לכלה הצעירה. כל היום דלקו בבית גרות קטורת מכיוון ש-גורג' נהג להיסחב עם מקלות קטורת גם בכוחות. הוא נכחה פעם כהוגן כי אבר המין שלו.

פטי הייתה היתירה מבין נשות החפזות יות שלא נישאה בגלל הריון. עדיין אין לה ילדים. בהשפעת סינטיה, הקפידה גם היא לעודד את גורג' בשעות משבר, תר-מה לשמירת החפזיות כגוף.

בפטי גילתה שהיא אינה יכולה להיות סתם אשה נשואה ועקרת-בית. "ני-סייתי כמה פעמים להביא בעצמי דברים מהסופרמרקט. אבל זה נתגלה כמסוכן מדי. ברצו להכיר אותי ברחוב, התגודדו סביבי צעירות כדי לתקוף אותי ולהציק לי. הן שואו אותי מפני שגולתי להן את גורג' שלהן. נאלצתי להסתגר בבית.

"קל להסתדר עם גורג' קובעת פטי. הוא אסיר תודה כאשר מקשיבים לו. אין צורך אפילו להסכים איתו. רק לעיתים רחוקות הוא יוצא מכליו."

ג'יין אשר, הרביעית בנשות החפזות שיות המקוריות, לא הגיעה לדרגת אשה נשואה. כגינאית בת 17, נפגשה לראשונה בפול. היא נשלחה ככתבת לקונצרט פופ בו השתתפו גם הביטלס.

במהלך הראיון התאהבה דווקא בגורג'; אבל גורג' היה ביישן מדי, ופול מקארטני צד אותה. ג'יין: "הדבר שהפתיע את פול ביותר, כשהיכרנו הייתה העובדה שהייתי עדיין בתולה. הוא לא היה מסוגל להבין זאת". פול: "הבחורות במעמד הפועלים לא מצטנעות כל כך."

מי כמוהו היה צריך לדעת את זה. לפי עדותו שלו דרך אחרי בחורות כבר בגיל 13. עבורו, שאביו עבד בליברפול כפועל ניקיון שלא הרחיק מעולם די פרנסה ה-משפחה, הייתה ג'יין, בתו של רופא נודע, כנצרה מכובד אחר.

ג'יין הייתה כבר אז בעצם הרבה יותר מזה, רכשה לעצמה בלוגרין שם כשחקנית מוכשרת. את תפקיד הכתבת נטלה על עצ-מה לשם לימוד, כדי להכיר אנשים בני שכבות אוכלוסיה שונות.

למרות האהבה, למרות היותה יפהפיה, אינטליגנטית, מלאת קסם נשי ובחורה נהדרת, הייתה תכונה עם פול פרשה אומי-ללה. פול בילה את רוב זמנו בקומה ה-שנייה של ביתו, שם הייתה ממלכתו ה-פרטית. כאן הוא כתב יצירות כמו יסטרדי,

הקו הבטוח בין שתי נקודות

מועדון טיראן

הרצליה-פתוח

גא לארח בערב הגיאז השבועי את

סדנת הג'אז

- אלברט פיאמנטה — סקסופון וקלרינט
- אהרון קמינסקי — תופים
- דני גוטפריד — פסנתר
- הרי שיימן — באס

הערב, ובכל יום חמישי, ערב ג'אז עם טובי המבצעים בארץ.

מועדון טיראן, הרצליה-פתוח, טל. 930650.

"White Label"

ויסקי סקוטי

תמיד טוב,
תמיד מעולה

יו"ט, יבוא ושיווק בע"מ
רח' דיזנגוף 269 ת"א
טלפון: 446611

מרכז

עדשות מגע

CONTACT LENS CENTER

"גרובובסקי — אישון לנס"

תל-אביב, רח' שניאור 3, פנת רח'
פונקט 20, טל. 55020. שעות
הקבלה — 9-17. נשמח לש-
לוח תזכורת הסברה לפי בקשה.

חמנוני

קיבלת
חשבון,
פרע נא
אותו בהקדם.

FREE!!!

The Mount Zion Reporter

A TWENTY PAGE MONTHLY MAGAZINE IN COLORS

Digest of IERAE NEWS (printed in ISRAEL)

BIBLE prophecies on Daniel and revelation, explained.

Past, present and future of ISRAEL pre-announced in the Bible.

A health page: how to live and eat. TO LIVE LONG!

Questions and answers on ISRAEL and on the Scriptures.

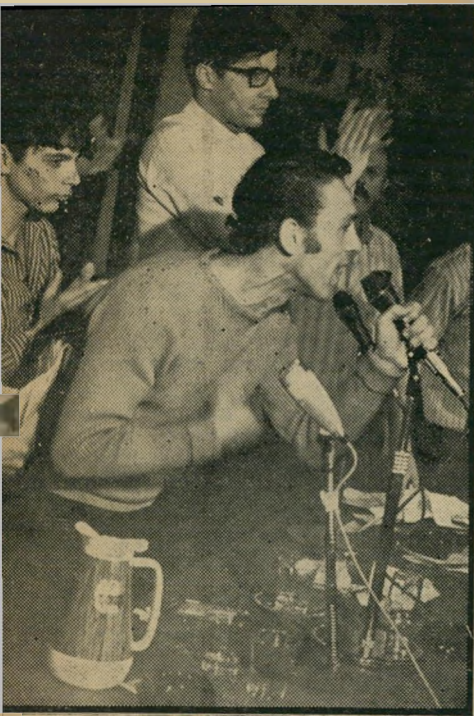
Other interesting articles.

This beautiful magazine will be sent FREE upon asking.

Write to us TODAY and you will receive it at ONCE!

Address:

THE MOUNT ZION REPORTER
P. O. Box 568
JERUSALEM, ISRAEL

פנתר שחור אברזי נואם —
עכשיו הם אומרים לנו —

בב ברחוב, הסוף שלו שהוא מגיע לפשע. נתפס פעם אחת וסוגרים לו את החיים. שולחים אותו למסדות לתיקון עבריינים. שם מתקנים לו הפושעים הוותיקים את ה־ שגיאות שבגללן נתפס. עושים אותו פושע מושלם. זה לא בתיספור לתיקון עבריינים, זה אוניברסיטאות לתורת הפשע.

צעירים

גשר על פני

הים התיכון

בוקר — נולד וכותרתו מלחמה, צהריים — סגרירי מונה מתיה, ערב — ליבות נוספים הפכו כפור, לילה — לכל הרוחות המלחמה.

זהו אחד מ-49 שירים של המשורר הישראלי הצעיר יבני, שראו השבוע אור ב־ צרפת. שיריו של יבני, הנושאים אופי של כמיהה לשלום ולחבה עם העם הערבי, פורסמו עד כה רק בעברית, בשבעה ספרים שראו אור בארץ ובפרסומים שבועיים ב־ עיתון הארץ.

הסיפור הכחול שיצא עתה לאור, נדפס על־ידי הוצאה צרפתית מכובדת שבראשה

משורר יבני

לכל הרוחות המלחמה

עומד הסופר הנוער לואי אראגון. לספר שתורגם לצרפתית על־ידי אילן הלוי, צורף מבוא של העיתונאי עמוס קינן.

הצנועה — התנפחה. "שלתחתי ל־ הוצאה מספר שירים בתקווה שיוציאו לי חוברת צנועה", סיפר יבני, שחרחר, משופם, ובריא בשר. "לאחר עיון בשירים, החליטה הוועדה האמנותית של ההוצאה לבקש ממני שירים נוספים, כדי שזה יופיע במסגרת של ספר".

יבני מילא את בקשת ההוצאה, שלח מ־ ישראל שירים נוספים מתורגמים לצרפתית. לאחר משאומות של קרוב לשנה, ראה ה־ ספר אור, באותה הוצאה שפרסמה כבר דברי שירה של אראגון עצמו, פאבלו נארי־ דה, מאיקובסקי, פול אלואר, נאזים ח'כמת, ושאר משוררים מפורסמים מכל רחבי ה־ עולם.

במדינה

ישראל השנייה

הלילה בו

השתלטו ה־"פנתרים"

על האוניברסיטה

"אנחנו המרוקאים לא פחות מוכשרים מהאשכנזים בכל זאת רואים אותנו ממלאים את בתי־הסוהר. מי יגיד לי למה יש רק זונות מרוקאיות? במרוקו לא היתה לנו אף זונה יהודיה! הנה החברים שלי שעלו עשר שנים לפני, כולם עבריינים. אני, עליתי עכשיו, אני סטודנט. אני לא הייתי יותר חכם מהם. אני גרתי דלת על יד דלת, על ידם. אני בדיוק כמו כל המרוקאים ש־ נהיו היום פנתרים. אני לומד באוניברסי־ טה רק בגלל שנשארו במרוקו עוד עשר שנים, והמשכתי ללמוד בבית־ספר מרוקאי

פנתרים וסטודנטים מקשיבים

— לקחת גלולות

כגאון צעיר — נשמעה 'פתע קריאת לעג מהקהל: "לא שמעתם על הגלולות?" מתוך הקהל זינקה קבוצת צעירים מחוגי הפנת־ רים, נחפזה אל משמיע הקריאה לכולות בו את חמתם. סדרני האירגון השקטו את סערת הרוחות, שהתפשטה בזעקת הכאב שזעק אחד מהתוקפים: "עכשיו הם אומ־ רים לנו דברים כאלה? אחרי שעשרים שנה משגעים את ההורים שלנו; תעשו עוד ילדים, זה מצווה. זה החובה של האורחים. אחרי שראש הממשלה בן־גוריון היה נותן פרסים לכל מי שהיה עובר את העשירה? האשכנזים האלה חושבים שיעשו צחוק מאיתנו?"

חינוך נחות. דוברי הפנתרים תיארו את הבעיה בפני קהל הסטודנטים השבע במילים פשוטות: "לנו אין ציאנס וילידים שלנו אין ציאנס. אנחנו אנשים דפוקים ל־ עולם", הסביר ראובן אברזיל, מראשי ה־ אירגון. "העיקר זה החינוך, הבית־ספר. אצלנו הבית־ספר זה לא בית־ספר, המורים לא־מורים בשכונות העוני אינם מוסמכים, ואינם יודעים מה זה חינוך. כולם מזלזלים בחינוך. בני השכונות הנחשלות רואים בנו מראש מועדים להיות נחותים. עולה על כולם משרד החינוך. כבר שבוע שחסרה מורה בבית־ספר במוסררה, ואין לה מחליף. מי שמע על דבר כזה? ברחביה או בבית־ הכרם, כבר מזמן היו ההורים מפגינים. זה מנצלים את הפרימטיביות שגם הם היו וקובעים שבביל הילדים שגם הם היו פרימיטיביים. לאיפה יגיע ילד לאחר שסיים בית־ספר כזה? אליכם לאוניברסיטה הוא לא יגיע. אולי רק לאוניברסיטה של הפשע בתל־מונד".

הפושעים מתקנים. "אנחנו חיים ב־ משפחות של שמונה, תשע ואפילו למעלה מעשר נפשות, בדירות שהן יותר כוכים מדירות", סיפר צפארי ביטון. "הילדים גומרים את בית־הספר, חוזרים לבית כזה ובורחים לרחוב. אם הם לא יוצאים לרחוב, האבא שלהם מגרש אותם לשם. האבא בא הביתה אחרי העבודה, רוצה לנות. אין לו עצבים לשמוע השתוללות של עשרה ילדים בחדר היחיד של המשפחה. זאת התחלה ה־ סיפור של כל ילד מהשכונה שהידרדר ל־ עבריינות. זה גם הסיפור שלי. זה שמסתר

כאן היה מסתגר עם ידידיו. "חבריו היו לו חשובים יותר ממני", התלוננה ג'יין. זו היתה מעמסה קשה עליה. תקופה ממושכת היה פול במסעות. מסעות אל־אסר. די, כאשר חזר באחד הבקרים ממסע כזה, לא מצא את ג'יין. היא חזרה לבית הוריה. כך נסתים רשמית הרומן בין פול מקאר־ טני וג'יין אשור.

זאת היתה גם סוף תקופת ההרמוניה של הביטלס — ארבעת המוסקטרים שפעלו תמיד כאיש אחד. קשר הנשים שהדיק את פול, ג'ורג' ורינגו — ניתק. לאחר שגם ג'והן התרחק, כבר חודשים לפני כן שניה סיה ומבנו הקטן ג'וליאן. ברצע שנפסקה השגחתה של סינטיה, החלה ההתפוררות. פול פגש את אשת חלומותיו לראשונה ב־1 באפריל 1967. צילמה אותו במסך בת עיתונאים צלמת בשם לינדה איסטמן, 29, בתו של עורך־דן ניו־יורק, וגרושתו של ג'נקולוג. לאחר שנתיים של ידידות, נישאו פול ולינדה. חמישה חודשים אחרי נישואיהם, נולדה בתם מרי אליס.

אשה האמריקאית עשתה מהפך? כה. היא הפכה ללובשת המיכנסים ב־ משפחה. פול אהב מאז ומתמיד את מערי צותיו. לינדה הרחיקה אותו לאחר נישואיו. היא הרחיקה גם את החיפושיות אחת מהשניה. בניגוד לסינטיה, שהיתה גורם מלכד — היתה לינדה גורם מפורר. היא שיכנעה את פול שאביה הוא הירוש המתאים ביותר לבראין אפשטיין, המנהל המסחרי של הלהקה שנפטר ושאחיה הוא עורך־ הדן המתאים ביותר עבורם. ג'והן, רינגו וג'ורג', היו בדיעה שונה.

גם מבחינה חברתית גרמה לינדה לפירוד. מאז נישואיה עם פול כמעט ולא ראו יותר את פול בקנדיש אבניו. הבית, שהמה בני אדם, ואשר בו היו הביטלס נפגשים לפני שיצאו לעבודתם ב־EMI סטודיו — שימם עתה. מתגורר בו רק אביו של פול, ג'ים

יוקו וג'והן — כמו

שתי אנטנות.

מקארטני. החזה המבודדת באנפליק שיל, סקוטלנד, שבה בילה פול בעבר רק ימים ספורים בשנה, הפכה למושב העיקרי.

רירתה של סינטיה פגעה חמורות בליכוד של החיפושיות. לינדה הרחיבה את הקרע. יוקו אונו סיממה את התהליך. יוקו אונו היא היפנית שירשה את מקר מה של סינטיה. ג'והן נזון הכיר את ה־ אמנית הרב־צדדית באביב 1968, גילה בה חברה להשקפת־חיים.

יוקו התפרסמה בסרט שיצרה, בו ניתן היה לראות 365 ישיבנים — ותו לא. ישבנים אלו, והשקפת העולם שמאחוריהם — כן, מסתבר שגם השקפת עולם היתה בעסק קירבו את ג'והן ליוקו. "א, לא", היתה תגובת הביטלס וג'ור תיהם, כאשר ג'והן הביא בפעם הראשונה את יוקו אונו. "כמעט נפלנו מהכיסא", אמרה פטי מורין.

יוקו היא אשה קטנה, בת 36, לא יפה. ועוד אומרת יוקו: "אני מרגישה כמו אנטנה, וכך מרגיש כל ג'והן, מ־ כיוון שאנו משדרים וקולטים על אותו הגל, קיים הקשר ביננו. אנו חיים לבד לגמרי בעולמנו. אין אנו זקוקים למישהו אחר מלבדנו".

מצהיר ג'והן: "אף פעם לא הייתי מאו־ שר כל כך. יוקו אופה את הלחם שאנו אוכלים, והכל טוב. יכולתי לחתך על הכל בעולם, רק לא על יוקו."

בין השאר, הסתבר שהיה מוכן לוותר גם על קיום החיפושיות.

יוקו עוררה את התנגדותן של הנשים האחרות. לינדה, שהפכה המנהיגה אחרי שג'והן נפרד מסינטיה ונהה אחרי יוקו, תיעבה את יוקו ממבט ראשון. הסתייגות זו היתה משותפת גם למורין ופטי.

יוקו מצדה, לא גילתה גם היא אהבה יתרה לנשים אחרות — או לבעליהן. כשם שלינדה יצרה קרע כאשר הסיטה את פול למנות את אביה למנהל להקה בניגוד לרצון האחרים, הסיטה עתה יוקו את ג'והן לצרף אותה ללהקה כחיפושית חמישית. היה זה המסמר האחרון בארון־המתים של הלהקה, והפירוד הפך לעובדה. כמו שבחולית דרכה המפורטת בנו הנשים את החיפושיות — כן עתה, בסופה הרסו ה־ נשים את האגדה המציאותית הנעלמה.

ניצוצות

החקירות באופנה

ההצלחה המיסחרית והאמנותית של הסרט חקירתו של אורח העומד מעל לכל חשד של אליו סטרי, היכתה גלים נרחבים בעולם הסרטים האמלקי. אם מישפטים רצק מסוקס קלה להיכנס קהל צנוניה, אז הבה נתעסק במישפס ובצדק.

הבמאי מאורו (ליל האמריקאים) בולוניי מכין חקירת רצח, כאשר התפקיד הראשי מופקד בידי מאסמו ראניארי, דמות מוכרת מאד באיטליה — כומר.

בין התוכניות האחרות באותו כיוון: סרט של ג'וליאנו מונטאלדו, על המאפיה בשנות העשרים באמריקה, וסרט הנושא את השם המרשים חמדניה נגד האסיר לאורה. בקיצור, צינה ציטה אחזה במאזוני הצדק, ומצפה עתה בקוצר רוח ששתי ה' כפות יתמלאו זהב.

הגנרל אינו רוצה לראות קולונלים

הבמאי היחיד קוסטאגבראס ביקר לאחר מכן בספרד, שם נסע כדי לעזור במירסום סרטו החדשה, שהוצג במאדריד.

לדבריו, הוא טרח לבקר בביתו של הגנרל פראנקו, כדי להבטיח ששופרות המירסום לא יציגו את סרטו כתעודה נגד הקומוניזם (קוסטאגבראס רואה עצמו קר מוניסס נאמן) אלא כסרט אנטיסטאליניסטי. כאשר נשאל לגורל סרטו הראשון "Z" בספרד, השיב כי הסרט נאסר להצגה.

מאחר ו"Z" עסק במישטר הקולונלים והצבא ביוון, אין סלא שמישטר הגנרל וה' צבא בספרד סיבירו להראות אותו לקהל. הבמאי ניסח זאת בצורה מנומסת יותר: "מי שאושר סרט מוסיף, מוכיח שהוא מפתח מן המוצג באותו סרט." והמבין יכין.

תדרין

תלאביב

*** המעגל האדום (פאר, צר' פח) — סרט פשע עשוי למפת על-ידי זאן פיאר מלביל, עם השלכות המכירות את הסרטים היחודיים. מישחק (איו מוג' טאן, אלן דלון, בורביל, זאן מאריה חלני טה) משוחב. מומלץ.

*** שר משחת (בן-יהודה, צר' פח) — עוד סרט פשע, עשוי לפי מיטב מסורת קלוד ללוש, עם הרבה צילומים יפים, הרבה המצאות מיסחריות והפתעות להנאת הקהל. זאן-לואי טרינטיאן בתפקיד ראשי.

*** אני אוהב את אשתי (אלנ' צי, ארצות-הברית) — רופא מצליח מנסה להשלים חתיות מיניות שהחמיץ לפני ה' גישואין, לצערה הרב של אשתו. קומדיה הנשענת בעיקר (בהצלחה) על כשרונו של אליוס בולד.

*** התרנגול (מוגרבי, ישראל) — עוד קומדיה הנשענת בהצלחה על אישיותו של שחקן ראשי, הפעם חיים טופול, הער' רך מחקר על מינהגי המיטה של נערות ישראל, במסע מן התעלה צפונית.

*** מלכת הכביש (הוד, ישראל) — נסיון של מנחם גולן וגילה אלמגור (ש' היא שותפה גם בתסריט) לעמוד על גורלה של יציאת ישראלית, עולה על כמה שרי' טונים בגלל הגומות בבימוי.

*** הליכה בו זרחה השמש (זמיר, ארצות-הברית) — בעייתו של לבן הווסר כלילה לכוש, בסאטירה המציגה את הצד השחור במלחמת-הגזעים האמריק' אית.

*** יומנה האינטימי של אשה נשואה (יוג, ארצות-הברית) — הכורג' גות הניויריקית על כל ריקנותה ואחילת' תה, בסרט ציני ואכזרי, הפועה מרשימה של קארי סונדגרס, בתפקיד אשה נשואה ש' אינה מוצאת אהבה.

הזוללים את גוף האלוהים

הצייד המלכותי אחרי ה- שמש (פריס, תלאביב; ארצות-הברית) — במקור, זהו מחזה-ראווה מרתק (הוצג בתיאטרון החיפאי) על כיבוש פרו בידי הספרדים, בפקודו של פרנצ'סקו פיזארו. תוך כדי כך, הציג המחזאי מיטר שאפר התמודדות בין אמונה ב' אלילים לנצרות, התמודדות שבה ידה של הנצרות לא היתה דווקא על העליונה.

זה היה במחזה. אולם כאשר בא הבמאי אירווינג לרנר ועיבד אותו לסרט, התלבט בין שתי אפשרויות: להפיק סרט-ראווה צבעוני ופעלתני, או סרט רציני, מלא דיאלוגים כבדים. מרוב התלבטות, התקבלה תוצאה שאינה ברורה ואינה חלביה: אין בה די קרבות, תפאורות ותלבושות כדי לספק את דרישותיו של סרט-ראווה, ולעומת זאת, חסר בו העומק שעשוי היה להפוך אותו לחוויה אמנותית. אלא שכל זה בא במיסגרת של סיפור ריאליסטי מאוד, שאיבד את כל מימדי המשל של המקור, ובמיסגרת כזאת, קשה לזהות על השפה המשותפת שיש לכבוש הספרדי וה' אינקה, על התמימות והשטחיות הפסיכולוגית של חדמו' יות, או על חוסר-הישע המוחלט של האינקה. ואפילו שח' קנים מנוסים כרוברט שאו (פיזארו) או קריסטופר פלאמר

פלאמר (למעלה) ושאו: אלילים

(המלך) אינם מצליחים להפיח רוח פילוסופית בסיפור. באחד התפקידים המישיניים, מופיע כאן הישראלי שמו' אל קראוס, העצור עתה באשמת סמים, אלא שהתפקיד קטן מכדי שאפשר לבסס עליו הערכות כלשהן.

מטה הארי מזמורת

לילי החמודה (סינרמה, תלאביב; ארצות-הברית) — סרט משונה מאוד, הפזל לאלף כיור' נים שונים, ואינו מעז לפנות ממש אף לאחד מהם. בעצם, זהו סרט מוסיקלי, בכיכובה של כוכבת מוסיק' לית אופיינית, ג'ולי אנדריוז. אבל זהו גם סרט ריגול, על כוכבת מיוזיק-הול, לילי סמית, המרגלת לטובת הגרמנים, במלחמת-העולם השנייה. וזהו גם סיפור-אהבה מלודרמטי בין המרגלת המזמרת לטייס יפהפה (רוק האדסון).

זה עוד לא הכל. "לילי החמודה" הוא גם פארודיה על סרטי ריגול, עם שוטרים מצחיקים ומטומטמים, וסרנות של תזמורות צוענים בחצוצות הלילה. ואם כל זה לא מספיק עדיין, הרי זה גם חסר הראשון שבו אין שומרים טינה למרגלים, אין מענישים אותם, ובסך הכל, קשה להבין מדוע לא קראו לכל הסיפור: "כל אחד אוהב מרגלת". מה שמצער בכל הסיפור המסורבל הזה, הוא שהבמאי, בלייק ("הפנתר הוורוד") אדוארדס הוא מן המלוטשים, האלגנטיים והפיקחים שבבמאי הוליבוד. יתכן ואילו העז אדוארדס לשים ללעג ולקלס את כל דמויותיו כפי שהוא עשה עם כמה מהן כאן, היה חסרס חופך להצלחה של ממש. אבל תקנון הוליבוד אוסר כנראה ללעוג ל"פרות

אנדריוז: מי אוהב מרגלת?

קדושות" כמו אנדריוז והאדסון (וחבל, משום שהם טובים בסצינות קומיות). לא פלא שעם תקנון כזה, הולכת הוליבוד מדחי אל דחי.

לבן, שחור, אדום וכו'

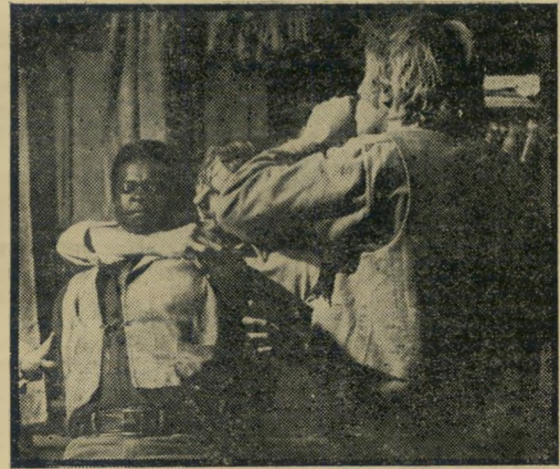

משפחת מקמסטרס (חן, תלאביב; ארצות-הברית) — חייל כוש (ברוק פיטרס) ששירת ב' צבא הצפון, חוזר לעיירת מולדתו הדרומית בסוף מלחמת הצפון נגד הדרום בארצות-הברית. מדיו מעוררים כעס גדול בין גזעני המקום, וכאשר מסתבר שאדונו לשעבר, ניל מקמסטרס (בורל אייבס), החליט להפוך אותו לשותף מלא בחווה שלו, הופך הכנס לאלימות.

בני הכפר מתעללים בכושי, בשותפו הלבן, ובחווה שלהם. איש אינו מוכן לעבוד עבורם, פרט לכמה אינדיאנים רעבים, גונבי בהמות, אסירי-תודה על כך שהחיל המשוח' רר הציל אותם מלינץ'.

מתוך כל זה קל לנחש שהמדובר בסרט המטיף לאחוות גזעים, אבל מוכיח שאחוות זו בלתי-אפשרית כל עוד יראה כל צד את טעותיו הוא, ולא ינסה להבין את האח' רים. ברק המפוקפק ביותר מוצגים, כמובן הלבנים, אבל גם הכושי הרכושני אינו טלית שכולה תכלה.

בסך הכל, זה יכול היה לשמש בסיס למערבון בעל השלכות אקטואליות מעניינות, אלא שהדיאלוג המנוחך ("אני רוצה שתאהבי אותי בגלל הנשמה שלי," אומר ה'

פיטרס והלבנים: כולם שונאים

כושי לאשה האינדיאנית, שהובאה לו כמתנה). המישחק המוגזם של כל המשתתפים, מברוק פיטרס ועד לג'ק פאלאנס, המגלם את הנבל הראשי, מקלקל את השורה.

*** שביני התהילה (מא' ארצות-הברית) — 14 שנות ציפיה במס' גים לא הקהו את עוצמתו הדרמטית של סרט אנטי-מלחמתי זה, המציג את האיחלת והתרמית היכולים להסתתר מאחורי המג' נון הצבאי. הבמאי סטאנלי (ד"ר סטריינג'ר) קובריק.

*** רק אתמול נולדה (בית' רוסטילד, ארצות-הברית) — קומדיה ישנה המבריקה של גורב קיוקור, שזיכתה את המחזיקית הראשונה, ג'יני הולידיי המנוחה, בפרס האוסקר.

*** חם יוריים גם בסופים (אורנע, ארצות-הברית) — הבמאי סיני פולאק מציג את כל הפסול בעיניו באורח-החיים האמריקאי, בספור המתאר תחרות ריקוד מאראתונית בשנות השלושים.

יצאה • את בית-החולים בו היתה מאושפזת מאז התקפת הרימונים הרצחנית בעזה בה נהרגו בנה ובתה — **פרימי ארזי**, המחלימה עתה באחד הקיבוצים.

נחוג • ביום הבלוסים האחד באפריל, יום-הולדתם של העיתונאים **עופרה אליגון**, חברת מערכת מעריב.

אביעם

כמה מהמבצעים הצבאיים המפורסמים של צה"ל, סיר לאחרונה במפקדות של צבא אות בחוף-לארץ ומשמש כיום ככתב לענייני עבודה של מעריב.

נבחרה • מתוך שמונה המועמדות שעלו לשלב הגמר, לבת הנעורים של ישראל ל-1971, **עירית וולוצקי** (17), תלמידת שביעית בבית-ספר תיכון עירוני א' בתל-אביב, שתצא עוד שלושה חודשים לליסבון, כדי לייצג שם את ישראל בתחרות על התואר בת הנעורים הבינלאומית.

מונה • לרמטכ"ל הצבא הצרפתי, חתנו של הגנרל שארל דה-גול, גנרל **אלאן דה-בוסאיה** (57), שנשא לאשה את בתו של דה-גול, אליזבת, ב-1946.

נישאו • בחשאי, בטכס אורחי צנוע שנערך בניו-יורק, לאחר ארבע שנים שחיו יחד ללא נישואין, השחקן **ארן ביטור** והשחקנית **ג'ולי כריסטי** הנמצאת ב-הריון.

התגרשו • לאחר שש שנות נישואין, הכוכבת **אניטה אקברג** (37) ובעלה **ריק ואן נומר** (44), השניים ממשכנים לנהל מאבק על חלוקת רכושם בבית המשפט. ואן נומר טוען כי מחצית הרכוש המשותף שייכת לו ואילו אקברג טוענת

אניטה אקברג

כי היא פירנסה את שניהם משך כל שנות נישואיהם, ולכן לא מגיע לבעלה-לשעבר חלק ברכוש. בעיתוני רומא נרמז לאחרונה כאלו מנהלת אניטה רומן עם הבמאי פודיקו פליגי, שנתן לה בזמנו את התפקיד המרכזי בסרטו דולצ'יה ויטה.

נפצע • בתאונת-דרכים בכביש ה-חוף ליד נתניה, עת חצה את הכביש ורכב מכונית עוברת פגעה בו, **מיכאל מנר**, ששימש בזמנו כמזכיר הליגה למניעת כפייה דתית בתל-אביב, ושהיה שותף להקמתם ופירוקם של כמה גופים פוליטיים זוטרים.

נפטר • בחיפה, בגיל 53, מי שהיה מנהל המחלקה האורולוגית של בית-החולים רוטשילד בחיפה, ד"ר **יעקב זינגר**. יליד רוסיה, הוסמך כרופא באוניברסיטת מוסקבה, עלה לארץ ב-1946 והשתקע בירושלים. ב-1948 עבר לחיפה ועזר בהקמת המחלקה החירורגית בבית-החולים רמב"ם.

אתה

צעיר, בגיל 25 ומעלה, בעל-השכלה תיכונית ועל-תיכונית, מוכשר ובעל יומרה להיות עצמאי פתוחה לפניך הדרך למשק הביטוח, הזקוק לכוחות חדשים מלאי מרץ.

אנחנו

"הסנה" חברת-הביטוח הגדולה בישראל, העוסקת בכל ענפי הביטוח,

מוכנה להציע לך בדרך ההצלחה בחיים ולהכשירך להיות סוכן ביטוח

**עשה אתה את הצעד הראשון
אנו נצמיד אותך קדימה**

פנה למנהל ההדרכה של "הסנה"

ת.ד. 805 תל אביב

ת.ד. 2914 ירושלים

ת.ד. 4995 חיפה

והמצא לנו קיצור קורות חייך.

הסנה
חברה ישראלית לביטוח בע"מ
הראשונה בישראל
בגדלה, מהימנותה ותכניתיה

להשיג בחנויות המובחרות

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134 • תאריך 136 • מען מברקי: עולמפרס • בית-דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' סין 6 • גלויות: צינורגוסיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא-לאור: העולם הזה בע"מ.

במדינה

הויו

לילי מדנמרק

עושה בושות

ללינדה מחיפה

הקונפרנסיה הציג את זוג השחקנים ה"עירומים" בטרם התחילו במשחקם — האשה לילי והכלב יאנס: "הם מאוד מיוודים ואוהבים, אתם תראו", אמר.

אנחנו רואים. בעיקר רואים אנחנו כי לילי אוהבת את יאנס. אוהבת זאת לא מילה. היא יוצאת מכליה בהבעת אהבתה. הכלב שומר איכשהו על פאסון גברי. זה שלילי מלטפת אותו הרי זה טוב ויפה. הוא מוכן להחזיר לה לקיקה, אבל מעבר לזה — אינו מוכן. על כל פנים — לא כאן ולא הפעם. צר לו מאוד, אבל לא הלילה... לילי נבוכה מעט. לא נעים. "מה זה היה לך, יאנס?" היא מרצה אותו על אוזנו ה"גדולה". יאנס מתרצה לרגע. משתדל להשיב רצון. אחרי הכל יודע הוא כי עליו להשתכר איכשהו את לחמו. אף חייב הוא בכבודה של גבירתו. אבל דעתו מוסחת משום מה. בפירוש מוסחת. הנה, נדמה כי הוא מצליח להתגבר על כלביותו ולהוכיח

עטיפת "בצהרי לילה"

נמשכו מלילי ללינדה

גברות, אבל הוא חוזר לסורו ולעצלותו. לילי נוטלת את יאנס, ושניהם עוברים ביניהם עירומים כביום היוולדם. הקהל פורץ בצחוק. צחוק עצום ורב. לפתע פתאום מתחזק לכולנו כי היצור האנושי היחיד — האחד והיחיד בספינת השוטים הזאת — הוא הכלב.

לבוש ישראלי לעירום דני? בין היתר, עורר קטע רומנטי זה, מתוך סיפור בצהרי לילה, של העיתונאי אורי אורן אודות סיוור בדנמרק, את חמתה של לינדה אברהם, יצרנית-אופנה חיפאית. לינדה לא באה בסענות על הרפתקאותיה של לילי, או של הלילות האחרות שבספר. את האופנה אית החיפאית הסרידה דחקה עטיפת הספר. על העטיפה, מסתבר, מופיעה תמונתה של צעירה בלונדינית כורעת ברך. לדברי לינדה, החתיכה, והבגד בו היא לבושה, אינם אלא תצלום שהופיע באיזרל פאשן מגזין היוצא לאור עלידי מכוני-יצוא ה"ישראלי" כאשר הדוגמנית הנ"ל דיגמנה את הבגד הנ"ל של לינדה הנ"ל בשבוע האופנה הישראלי בלונדון.

לעג וגם קלס. עובדה זו, טענה לינדה, בבקשה שהיפנתה השבוע לבית-המשפט ה"מחוייב" באמצעות עורך-הדין איתן בנימין, עלולה לעשותה ללעג ולקלס. וכל כך למה? כאשר "לקוחותיה", שהינם בני מעמד מכו"ב, עלולים לקושרה אישית ומיקצועית כי מתכננת לסוג הנשים המופיע בספר. ואו, אליבא דלינדה, עלולים הקלינטים, חס וחס חלילה, לחדול לקנות אצלה. משום כך מגיעים לה, לדעתה, 15 אלף ל"י פיצויים. וכמובן הפסקת המשך הפצתו של הספר. בית-המשפט לא מצא את טענתה למצחיקה קלה וכלל, נאות להוציא צרמניה זמני נגד המו"ל, האוסר עליו להמשיך את הפצת הספר לפחות עד סוף החודש, שאז יודנו הצדדים של עניין, יחליטו אי-זה נזק עלול להיגרם ללינדה בגלל הבושות של לילי.

סוריו ניר © פרסום אלרון בע"מ

**בפסח זה
אתה עשוי לזכות, למען ילדה
בשלוש שנות לימוד חינוך
בבית-ספר תיכון**

אם תקבל ממעבידך או מועד העובדים שלך שני לחנים של STOCK חמצא בחור החבילה חשודת השתתפות בהגרלה של 10 מילונות מלאות* לעלוש שנות חינוך חיוני במסגרת יחלת-3: ויהיה לך במה לחגוג! חבילה שלמה של משקאות בינלאומיים של STOCK. במאי 1971 בשעה 17.30, וחוצאותיה יפורסמו בעתון זה ב"14 במאי 71.

מעבידים, וועדי עובדים ומוהלי כח"אדם - הרוצים לאפשר לעובדיהם לקבל משקאות שיוכלו להיות זאים בהם ולהשתתף בהגרלה של 10 מילונות לחינוך חיוני - מל 2-24721 (053) נתניה יפנו לנורלר דן, מחלקת ש"י בינלאומי לחי, מל 2-24721 (053) נתניה או לסוכן מפעליו בעירך או לבתי-מסחר מוכרים למשקאות חריפים.

השי המוצלח לחג -
STOCK

משקאות בינלאומיים המיוצרים גם בישראל

אילו היה המפקח מגרה חוקר מה קורה בטלוויזיה הישראלית, ספק רב אם היה מוצא את פשר התעלומה: מדוע לא הוצג ביום השישי האחרון הסרט של מגרה? מדוע אירעו תקלות בסרט הרדיפה שהוצג במקומו?

בתשובה לשאלה ענה איש הטלוויזיה ב"צורה לאקונית": "החורים בשולי הפילם של מגרה לא היו תואמים למכונות ה"הקרנה של הטלוויזיה הישראלית. זה נתברר רק ערב השידור. הדבר נתגלה מאוחר מדי".

נשאלת השאלה: מדוע לא נבדק הדבר קודם לכן, כדי שאפשר יהיה להודיע לצופים על ביטול הסרט? איזה מין תחנה היא זו, המשאירה בדיקה שיגרית כזאת לרגע האחרון?

על השניוני הודיעו דקה לפני השידור, איש לא מצא לנכון להודיע על כך לציבור, באמצעות העיתונות והרדיו, באותו בוקר. מי שרצה לראות את מגרה ונשאר לשם כך בבית — התאכזב. מי שרצה לראות את הרדיפה, לא ידע על כך מראש.

אצבע אלוהים. הרדיפה הוא סרט טוב — מהדור מוסרט של ספר דתי קאתולי של גראה גרין, העוצמה וההתלהבות הוא מתאר את עניויו של כומר קאתולי בימי המהפכה האנטי-דתית במכסיקו. הסרט הוא אלגוריה גלויה על חיי ישו הנוצרי ויחסיו עם מרים המיגדלית, היצאנית שהפכה תלמידתו.

היה משום הומור בהצגת סרט דתי מר-גש זה בליל-שבת דווקא. אך כך לפחות הובטח שהדתיים לא יחזו בו — ולא יקימו סערה.

אולם אצבע אלוהים התערבה גם בהצגה זו. כמה פעמים נפסק הקול. פעם נקדע הסרט, בן 24 השנה, ובמשך כמה דקות שודרה מוסיקה.

פעם אחת התבלבלו גם הצופים. באמצע סצנה המתרחשת בבית-הולים אמריקאי על הגבול, נפתח לפתע הקיר, ונכנס השוטף המכסיקאי האכזרי. מה קרה, שאלו את עצמם הצופים בתדהמה.

הסיבה הפשוטה: זה יכול לקרות רק בטלוויזיה הישראלית. פשוט התבלבלו שני גלילים של הסרט.

תוכניות

הגז

שנגז

שוב ירדו לסמיון כספים רבים בטלוויזיה בגלל בטלנות מטופשת. הכל בגלל בלון קטן. תכנינו נקבע, כי סדר פסח בנוסח ספרדי יצולם במצלמה היושבת על דול (ג'ק על עגלה שבאמצעותו מסיעים מרימים ומורידים את המצלמה). הנימוק היה, שצריך ליצור תנועה מלאכותית, מכיוון שבסדר פסח יושבים המשתתפים במסביב, ועל העד מסך זה עלול להיראות טטאטי מדי ומשעמם.

ביום הראשון לפני שבוע, בתום השלב הראשון של הצילומים, שלא היה חסר תקלות. נתברר כי בלון הגז, שבאמצעותו מפעילים את הדול — התרוקן. הבמאי דיגאל שיליס והצלם יעקב איוזמן הודיעו על כך במקום, בכתב ובעל-פה, למפקח התוכנית בנימין צביאלי. אולם צביאלי, האחראי לעניין, לא טרח להשיג בלון מלא עד יום ג' (23/3), שנקבע להמשך הצילום. מים, רק לאחר שהמשתתפים כ-25 במספר אנשים, עוברים וילדים — עלו במיוחד מתל-אביב לירושלים, החלה התרוצצות בכל העיר כדי להשיג בלון מתאים. החיפושים עלו בחוהה. האמת היא שהיה ידוע מראש, כי אין בירושלים בלון מתאים. ברם, צביאלי ירד בשקט גמור להרצליה להפקה אחרת. הוא הבטיח, כמובן, לשלוח אקספרס מתל-אביב בלון גז.

מחכים לאיזה הנביא. האנשים חיכו בלון הזה כמו שמחכים לאלהיו הנביא. מהבוקר עד שעה שתיים אחר-הצהרים ישבו האורחים במיון באפס מעשה, מלאים מרידות ועם עצבים מרוטים. זוהי שערורייה מדרגה ראשונה. הטיח

יש גבול

לכל דבר

על גבולות ביטחון מילימליים מכינים עתה מישור מיוחד — אלי ניסן ורון בן-ישי. המישור יוקרן בסמוך למועד הצגת המפות של ממשלת-ישראל, אם מישו בכ"ל יודע מתי זה יקרה. אולם ניסן ובן-ישי קבעו לעצמם גבול: הם יעסקו, קודם כל, בנתונים ביטחוניים אובייקטיביים כגון — טווח מסתו וטווחי ארטילריה — ובלי כל התייחסות לצדדים הפוליטיים של ה"שאלה".

פרשנים צבאיים, אלופים במילואים, מן ה"סחם, שאננם מזוהים בגלוי עם קו פוליטי זה או אחר ינסו לשרטט מפת ביטחון מיני-מלית ארשם בין גבולות הארבעה ביוני לבין גבולות הפסקת-האש. ורק לאחר מכן תוצגנה מפות דיון, אלו, רוג'רס וכל הש"אר, ויתקיים דיון באולפן, שיכלול גם את השאלות הביטחוניות וגם את השאלות ה"פוליטיות הקשורות בנושא".

אולם שאלה היא עד איזה גבול יכולים להגיע בטלוויזיה הממלכתית בכיוון לאובייקטיביות מוחלטת?

יש לי

שכן ערבי

איך מרגישים ערבים ויהודים הגרים ב"שכנות זה ליד זה? הבמאי יצחק גורן והמפיק יעקב למדן החליטו להעמיד שאלה זו לדיון גלוי באחת התוכניות הקרובות של זו בעיתון (בומרג בערבית) שתשודר בשתי השפות גם יחד.

בהודמנות זו כדאי להזכיר, כי בעיקבות לחץ הקהל, מינה מנכ"ל רשות השידור שמואל אלמוג ועדה המורכבת מסאלים פאתל מנהל התוכניות בערבית, יצחק שמערי נ"מנהל התוכניות בעברית ורב שנער מנ"י

אחד מהם בכעס. "יכולתי לשלוח את היל-דים לבית-הספר וללכת לעבודה".

הוא לא היה היחיד שיצא מן הכלים. אנשי צוות הטלוויזיה שהתבטלו מאונס ישי בו על קוצים. לבמאי ולצלם היה ברור, שאפילו אם הבלון יגיע, בסופו של דבר, לא יהיה כל ערך לצילומים של סדר פסח כהילכתו בהשתתפות אנשים מעוצבנים. ה"הוראה שבאה מלמעלה, לבטל את הצילומים ולשלוח את האנשים הביתה הייתה כמו בשורה משמים.

השאלה היא: כמה זה עלה למשלם ה"מיסים? ומי יתן את הדין על כך?!

המסך הקטן

המגישים

מתחת למגש

כשנשאל **חיים יבין** מדוע נתעכב סרטו על זוגות צעירים, השיב: "אני מחכה לתוצאות של שיכון לזוגות צעירים". אולם האמת היא, הורה חיים יבין, שפשוט קשה לו להתחלק בין השבוע — יומן אירועים לבין ה"סרט על הזוגות ה"צעירים. זוהי הסיבה מדוע יעקב **אחיימאיר** הח"לף אותו פעם אחת בזמן האחרון, אם כי הוא לא נמנה על אלו ה"מתים" הופיע על המסך.

אילו היו שולחים אותי לארצות-הברית על חשבון רשות השידור להשתלם בהנדסה אלקטרונית, הייתי מוותר על ההגשה ועל הבמאות גם יחד. מי שהצהיר זאת במיון הטלוויזיה היה לו פחות ולא יותר מאשר **אריה אורגה**, ששרת בזמנו כטכנאי בנגי'צה"ל ועד היום, לא טעם, הוא מחליף את טכנאי הטלוויזיה מצרע בשעת שידור. האם זוהי הסיבה מדוע נותנים לו לביים כמעט אך ורק חדשות?!

וזהו כבר שאלה אחרת. ●●● בחוסר סבלנות מצפה דן **בנר** לב. א. שלו, הוא כבר לומד למעלה משנה לקראת התואר השני מ. א. אבל עדיין חס-

תדריך

● **בראנדי לכומר** (יום ד', 31/3, 20.20) — סרט השבוע: קומדיה על זוג צעיר המטייל בים ומסתבך בהברחת ויסקי. ● **מוקד** (יום ה' 1/4, 20.35) — ועי-דת המפלגה הקומוניסטית הסובייטית ש"נפתחה ב-30/3. לפני הדיון יוקרן סרט קצר על הנושא וראיון עם שמואל מיקוניס (ח"כ מאיר וילנר שיצא לוועידה סירב להתי-ראיין עבור הטלוויזיה). משתתפים בדיון: ח"כ משה סנה, ד"ר גליה גולד, ד"ר גור עופר מהאוניברסיטה העברית והעיתונאי יהושע א. גלבוש. מנחה — יעקב אחיימאיר. מפיק — אלי ניסן.

● **רשות הבידור** (יום ה' 1/4, 21.15) — ערב עם ארטה קית, סטן קנטון וגיין קרופה.

● **ערב טוב** (יום ו' 2/4, 21.10) — עם האחים דני ורפי גרנות. במאי — אילן אלדד. מפיק — יצחק קול (אולפני הרצליה). ● **דירקרב לאור השמש** (יום ו' 2/4, 21.50) — מערבון — נערה אינדיאנית

אבא רטנר רוחק את תינוקו

למחצה מתאהבת בשני בניו של בוקר עשיר. משתתפים: גרגורי פקי, ג'ורף קוטן, ג'ניפר בונס ולינוג בארימור.

● **מבמ"מוקד** (יום א' 4/4, 20.00) — שידור חי בחלקו משיבת הפתיחה של מפלגת העבודה, שתקיים בבנימי האומה בירושלים. השידור יובא כהמשך ישיר ל"מהדורת מבט. במיסגרת מורחבת מיוחדת זו יכללו: נאום הפתיחה של ראש-הממשלה גולדה מאיר, דיון באולפן של פרשנים, ש"אינם אנשי מפלגה וראיונות עם אישי מפלגה שיוקלטו בהפסקה.

● **לאמי** (יום ב' 5/4, 18.00) — סידרה חושנית לילדים ולנוער המבוססת ב"קווים כלליים על הסיפור המקורי.

● **רמה את הרמאי** (יום ב' 5/4, 19.30) — מהסידרה המצויינת מעשה שחיה.

● **משפחות מרובות ילדים** (יום ב' 5/4, 20.20) — סרטו הדוקומנטרי של מצוין של יוסי גודארד על שלוש משפחות מרובות ילדים. הסרט אינו עוסק ב"בית הרבה ילדים", אלא בטיפוסים האחר-שאלות הסוציאליות, משפחת ד"ר קטן מ"בית הרבה ילדים" משפחת ילדים מאומצים ירושלים מגדלת שלושה ילדים מאומצים בנוסף ל"11 ילדיהם. למשפחת יעקבי מ"קייב גונן ששה ילדים ותוכניות לילדים יונג גולים הילדים אצל ההורים ולא ב"בית הילדים. ומשפחת רטנר מחפשי: ווג צעיר + חמישה ילדים. האם סטורנטית לאמנות. האב ארכיטקט עצמאי שתיכנן לעצ"מו בית מיוחד לגידול ילדים. ממלץ.

● **מסך** (יום ב' 5/4, 21.05) — יר-רחון לענייני קולנוע. במאי — פנחס הר-זהב. מפיק — יעקב בן-הרצל.

● **כמו חופש** (יום ג' 6/4, 18.00) — סרטו של עמק פרי ודיון על עבריינות נוער בהשתתפות נציג שרות בתי-הסוהר אריה גיר.

במאי: חגי מאוטנר. מפיקה: אסתר סוסר.

● **המדאך** (יום ג' 6/4, 21.10) — סרט מן סמפלר מחליף מצרעה נערה אמריקאית ברומא. משתת-

פים: רוג'ר מור ו"אלכסנדר נוקס.

מור

שלוש פעמים עכשיו הוא שם התוכנית הראשונה של יצחק מורי קטמור ורדיו גולדשטיין (חברת גל-כחול) שתוקדש ל-אמנות ואשר תוקרן בטלוויזיה בראשית אפריל (7/4). משתתפים: יגאל תומרקין, עמי שביט ויאיר גרבוז. בתוכנית השנייה תוצג אמנות סוריאליסטית עם האמנים שמר אל בק, יוסל ברגנר ובתיה אפולו. סרטי מחתרת של הבמאים יהודה נאמן, אברהם הפנר וקטמור. ומה מתרחש בתיאטרונים הקטנים כמו תיאטרון המרתף, נוכל לראות בסידרה אחרת, שמכין לטלוויזיה יגאל ב"ר רשטי (סרטי שבת).

אלו הן פנינים בודדות שאפשר לדלות מתכנון המעבר של הטלוויזיה, שיחלו בו ב"רביעי לאפריל. אבל — אל דאגה — חלוטרי הבהימה ימשיכו לחזור על עצמם ועל החאלטורות שלהם בתוכניות הבידור המפוקפקות המלוות אותנו מיום הקמת הטלוויזיה ועד היום הזה.

רה לו תוצאה של עבודה סמינריונית, ש"היה חייב בה במיסגרת הבא. הסיבה: מרוב פעילות ברדיו ובטלוויזיה, הוא משך את העבודה זמן רב מדי, ואילו עכשיו הפרופסורים מושיבים אותו — באף. ●●● **לדליה מזור** יש מול לא-גורמלי, לפי דיווח מיוחד באחד השבועונים נתגלה לקהל מעריציה פרט חשוב ביותר מחייה. בוטיק אדור הירושלמי פתח בפניה את ש"ריו. פעמיים בשבוע היא נכנסת לבוטיק ובוחרת לעצמה בגד בהשאלה בו תופיע לכל היותר פעמים על המסך הקטן. גם **גדוריה סטיר** ארם בוחרת לה דגמים באותו בו-טיק. **שרי רזל** עומת זאת בחרה את דגמיה בבוטיק מאד. אז מי נהנה יותר: הקהל, השדרנית או הבוטיק? ●●● בעל השפם המגיש את דוקור (ערבית) בכל יום ראשון וחמישי אינו בוחר את בגדיו ב"בוטיק. המדובר הוא בצעיר מחברון, ה"עונה לשם **אחמד אבוזיינה**. העובדה שאחמד בא מחברון מוסיפה כנראה ליוקר-תה של הטלוויזיה. אנב — אותו בוחר, שסיפרנו אודותיו היה מפיק-עורך בידור, שנתקבל לאחרונה לטלוויזיה הישראלית — או לפני כמה ימים הוא הביא לטלוויזיה חבר מהטלוויזיה הידנית שהגיע לביקור קרובים. מה שנחברר הוא, כי האורה די מעוניין ללכת בעיקבות ידידו ולעבור אל הטלוויזיה שלנו. ●●● זה לא שייך ל"מגישים. אולם שנייהם פרסונאליים הרי חשיבות צפויה בקרוב בטלוויזיה, הרבה עדיין נשמר בסוד, אבל גורמים מעוניינים, כבר מלחשים מפה לאוזן, כי שניים מעובי-דיה הבכירים של הטלוויזיה יסולקו בקרוב מתפקידיהם. השניים הם: יצחק שמעוני ויורם רונן מנהלי התוכניות והחדשות ב"עברית. את מקומם יתפשו, לפי השמועה, יעקב בהרצל מפיק מסך וצבי גיל דובר השידור, שמואל אלמוג, ירתע ברגע האחר-יון משנייהם פרסונאליים בבית הטלוויזיה כדי שלא להספיק את הרוחות וכדי שלא לפגוע במעמדו שלו.

מזור

במדינה

נוער

מתנת

המיליונר

מי, בענף העיתונות בישראל, לא הספיק כבר להרביץ בדיחות על המיליונר הישר-אלי האמריקאי הליל קוק, שהבטיח בתוסים ובמצילתיים להוציא צהרון חדש — ומלבד מודעות פירסומת לא יצא מהעסק כלום? עתה, יכולים כל המלגלים להיחנק בליגלוגם: קוק הוציא גם הוציא. אמנם לא צהרון, אלא בינתיים רק ירחון — אבל כל ההתחלות צנועות.

רק מדבר ומשגם. זהו עיתון נוער בשם למה לא, שעורך אותו, אד הוק, שבר עיסט בגימנסיה הרצליה בתל-אביב, בשם משה ברש (17). המערכת שוכנת בדיוק בכתובת בו אמורה היתה לשכון המערכת של חדשות הערב, העיתון שלא יצא של-קוק, ובגליון הראשון השקיע קוק 1.600 ל"י טבין ותקלין.

מספר ברש הממושקף והשחרי-חר על הולדת העיתון החדש:

הייתי פעיל קודם לכן בעיתון הגימנסיה.

עורך ברש

כולם מוזמנים לדוש

היינו קבוצה של צעירים שרצינו להוציא עיתון אחר. מישוה היפגיש אותי עם הליל קוק. הוא אמר: „אם אתה רוצה להוציא עיתון, תוציא. אני אממן אותו, אתה תכתוב אותו יחד עם החברה שלך“.

הוא בכלל לא מתערב בעבודה שלנו. הוא עורך איתנו שיחות, אבל לא יותר. הוא עצמו לא כותב שום דבר. כשאנחנו צריכים דבר מה, אז הוא נותן לנו צ'ק או מבקש שישלחו אליו חשבון.

המערכת הנוכחית היא קבוצה מיקרית ש התכנסה יחד. המערכת הזו תגדל או תת-קפל — בהתאם להתייחסות הקוראים. כל אחד יכול להיות חבר מערכת.

עד כאן, דבריו של ברש.

למה שדד-קרב? ברש וחבריו ניצלו את מתנת המיליונר כדי לאזרר את מה שמטריד אותם. ומה שמטריד אותם, מסתבר, זה כמעט כל דבר בעולם.

חלק מהבעיות העדה העורך עצי מו, תחת הכותרת „החוג למח-שבה עצמית“:

אם ברצונכם להתבטא בחופשיות, לצעוק; אם טוב לכם ואתם רוצים למחוא כף, ולק-רוא היד; אם אתם לא מוצאים את עצמכם בשום ראי; ואם אתם עדיין קיימים כנוער — בואו אלינו. אל במת הנוער החופשית מכל דעות קדומות, של צבע, מין, דת ו-השקפה.

בואו ונחשוב ביחד. יגאל אלון עוסק ב-חינוך, בתרבות, ברדיו ובטלחיויה. כן מוטל עליו העומס של סגנות ראש הממשלה. מדוע שר החינוך, האדם המופקד על ה-מדיום המחנך — הוא אישיות מפלגתית? למה לא יהיה שר החינוך מומחה בשש (זה אמור גם כלפי שאר השרים), במקום

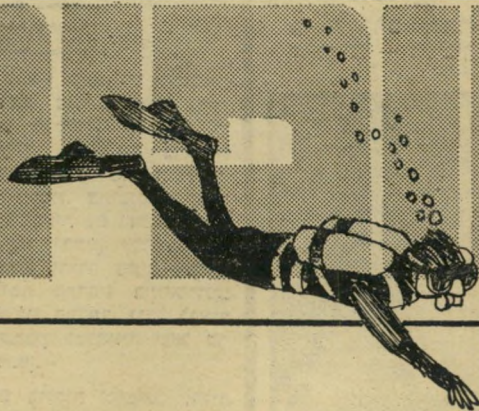
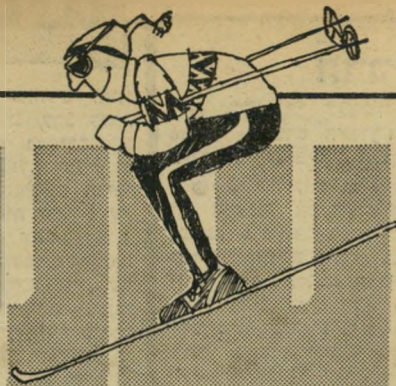
דחף-53

ועד

(מהחרמון עד שארם א שיח)

עם אגד

I.T.T. SCHAUB
LORENZ

מקלט הטלויזיה

הטוב בעולם!

גם טרנזיסטורים, רשמי-קול ומערכות HI-FI שטריו מעולים מיוצרים ע"י

I.T.T. SCHAUB-LORENZ

חשוב לעולים חדשים: הספקה במהירות מיובית וללא מכס. הסוכן הבלעדי:

כינורי בע"מ ת-א רחוב פרץ 4

טל 621984-624193

אנו ערבים לך שכל התקונים בת-א וסביבתה יבוצעו תוך 24 שעות לכל היותר ע"י במעבדה שלנו בת-א רח' לילינבלום 25 טל 56343-1 57679

המנוי

קיבלת

חשבונו,

פרע נא

אותו בחקדם.

מרטון טולדום

הגמישוניים של

Merici

מתאימים יותר!

הסתייגות שול האמלג

פעולתנו בישיבה הסוערת מהשבוע שעבר, כאשר הצבענו נגד איראמון לממשלה וקבענו שהצבעה חשאית בעניין זה נוגדת את החוק — הוסיפה במשך השבוע לשאת פירות שונים. מעל במת הכנסת עצמה התנהלה, בעיקבותיה, "רומאן בהמשכים" שנמשך כל השבוע. תחילה מסרתי "הודעה אישית", בה השבתי לטענה האבסורדית של יו"ר הישיבה, מרדכי

ביבי, כאילו הסתמכתי על סעיף בחוק שאינו קיים. למחרת מסר ביבי עצמו הודעה אישית, בה ניסה לסתור את דברי, כעבור יום מסרתי עוד הודעה אישית, בה סתרת את דברי ביבי. הדבר הפך להלצה בכנסת, ורוב הכל המתינו שביבי ימסור עוד הודעה. אבל הוא נמנע מכך.

בשבוע זה עמדו לרשותנו 27 דקות בדיק, כדי לנמק כמה מאות הסתייגויות שביכין אמנון זכורני למשרד-הממשלה השורנים. כתוצאה מכך נאמנו שבעה נאומים, נוסף על שתי ההודעות האישיות:

- שלום כהן ואני נימקנו הסתייגויות על תקציב משרד-הביטחון (ראה מיסגרות):
- נימקתי הסתייגויות על תקציב משרד-ההגנה, ותוך כדי כך עמדתי גם על התאונה שבה היה מעורב עוזר וייצמן, השר הקודם.
- נימקתי הסתייגויות לתקציב משרד הדינה (ראה מיסגרות).
- שלום כהן דיבר על שביתת עובדי הרנטגן, והציע להעביר עניין זה להצעה.
- נאמתי על המצב המחפיר בטלחיה, ובין השאר דרשתי חופש לכל אדם להקים תחנת רדיו או טלחיה, כמו בארצות-הברית.

נושא זה איפשר לי קצת להשתעשע. היה זה אחרי שח"כ ניסים אליעד מל"ע טען כי התרגשות נגד הסתייגויות של הטלחיה, המעלה על גס כל מיני סטיות נוראיות: **אורי אבנרי:** ... חברה-הכנסת אליעד

יצא פה בקינה רבתי על המתירנות של הטלחיה, המדיחה בניישראל מסגרות ישראל וכו', והמפנה את תשומת-לב הקהל לסטיות ולעוד דברים נוראים כאלה, רחמנא ליצלן. האם מותר לטלחיה, חברה-הכנסת אליעד, לשדר מחזה על אדם הרוצח את אשתו בטרור של קינאה — כמו אותלו? זה בוודאי מחזה של סטיות האם מותר לטלחיה לשדר מחזה על אדם האוהב את אמו והרוצח את אביו החורג — כמו האמלט?

האם מותר לטלחיה לשדר מחזה על אשתו של גבר הומוסקסואלי שטוף זימה וסטיות, כמו המחזה של טנסי ויליאמס חתול על גג פח לוהט? האם מותר ...

רב מילמן: גם בתנ"ך יש ...

אורי אבנרי: בדיוק לזה רציתי להגיע. האם מותר, לדעת חברה-הכנסת אליעד, לשדר מחזה על אה הרוצח לקיים יחסים מיניים עם אחותו, כמו פרשת אמנון ותמר?

ניסים אליעד: על זה נאמר: "מה לתבן את הברז" דבר תרבותי הוא תרבותי, וסטייה היא סטייה.

אורי אבנרי: סול את מה שאתה קורא "סטיות" מן הספרות העולמית, ולא נשאר הרבה משקפיר ומדוסטויבסקי, ואפילו מן התנ"ך ייעלמו כמה מן הפרקים החשובים ביותר.

חץ מזה הגשתי הצעה דחופה לסדר-היום בעניין **ניתוק תל-אביב מהים** (ראה הנוף). והתפלמסתי עם שר-המשטרה בקשר עם גורלם של **אסירים חוזרים בבתי-הסוהר**, חקירת צעירים על דעותיהם הפוליטיות, וכו'. סיעתנו הצביעה נגד התיקונים לפקודת התעבורה, המחמירה עונשים והמאפשרת לקצי-משטרה לקחת מנהג **רשיון-הנהיגה** ללא מישפט. נמנענו מהצבעה על תיקון המחמיר את העונשים של המשמשים בסמים — מפני שאיננו סבורים כי אמצעים משטריים נגד **מעשייה-שיש** יפתרו בעייה חברתית זו.

מה רוצה דיין?

בנמקו את הסתייגויות סיעתנו לתקציב משרד-הביטחון, אמר שלום כהן: **שלום כהן:** יש ארצות שקיים בהן מיניסטריון מלחמה, והאיש העומד בראשו נקרא שר המלחמה. אצלנו הוחלט, עם קום המדינה, כי בישראל לא יהיה מיניסטריון מלחמה ולא שר מלחמה, כי אם משרד ביטחון ושר ביטחון. זו החלטה שהתקיימה תוך כדי-מלחמה. זה לא רק עניין סמנטי, זה לא רק עניין של קריאת שם. יש תהום עקרונית עמוקה מאוד בין שתי התפיסות. אני גא על כך ואני חושב שכל תושבי ישראל חייבים להיות גאים על כך, שישראל בחרה דווקא בשם של ביטחון ולא מלחמה. אלא שהשר דיין, המוסקד על משרד ה-

ביטחון, הוא שר המלחמה. אחרת, איך יכול היה לומר כי שארם-אל-שייך בלי שלום עדיפה בעיניו על שלום בלי שארם-אל-שייך? כך, בצורה גלויה, מוחלטת, בלי הסתייגות, בלי מחשבה על אפשרות שנייה, ולא חשוב איזה שלום. פשוט מאחו אסטרטגי עדיף כי עיניו אפילו על שלום-אמת עם יחסים דיפלומטיים וכלכליים. **זלמן שובל:** האם דובר על שלום-אמת? אתה בטוח שדובר על שלום? **שלום כהן:** הוא אמר שלום. נקודה. **חיים קורפו:** כי החיים חשובים מ-שלום. **שלום כהן:** הוא דיבר על שארם-אל-שייך ולא על חיים. **חיים קורפו:** זה החיים. **מנחם יריד:** זו הבטחה לחיים. **שלום כהן:** הוא דיבר על שארם-אל-

היפיס,

פופ

ואלוהים

התקרית המשעשעת ביותר של השבוע, שהלחיבה את דמיונם של עיתונאים וקאריקטוריסטים, התחילה כאשר עמד אורי אבנרי במסדרון הכנסת. משלחת נכבדה מטעם אגודת ישראל ניגשה אליו, ביקשה ממנו הסברה על המושג "ווד-סטוק": מה זה, איך מבטאים את זה, מה זה מסמל?

מסתבר שאנשי אגו"י קראו נאום של שר-התיירות, משה קול, בו דיבר על "וודסטוק ישראל" (קול לא התכוון ל-פסטיבל הפופ השנתי של "העולם הזה",

שייך, עם מאחו טחון, שזה יותר חשוב משלום, על כל מה שמשתמע מהמילה הזאת, כולל יחסים דיפלומטיים, כלכליים, גבולות בטוחים ומעבריים פתוחים, כפי שאפי' שר להבין מהמילה שלום.

אין צל של ספק כי למדינת ישראל אינ' טרם חיוני בשארם-אל-שייך. זה נכון. ישר' אל רוצה להבטיח גישה חופשית לאילת. אני משוכנע שנוכל להבטיח את האינטרס הזה גם בלי שיישבו גדודים של צה"ל ב-שארם-אל-שייך.

מכאן למדיניותנו בשטחים. מה אנחנו מציעים לפלסטינים? מצד אחד קבעה ראש-הממשלה: אין יישות פלסטינית. היא אפילו החרימה ישר' בת מרכז המישרת הצעירה של מסלגתה, כיוון ששם הועלתה הצעה להכיר ביישות הפלסטינית, ולצדד בזכותה להקים מדינה עצמאית.

מצד שני ישנו שר-הביטחון. קראתי ב-עיתון בירור בשם אל-חודס מה-5 בפברואר האחרון על פגישה שיומן שר-הביטחון בשכם, עם 15 נכבדים בשכם. זה היה כביא מלחמת-האזרחים בירדן, בחודש ספטמבר, ואמר להם: הגענו למבוי סתום, כל פיתרון שלא יסכימו לו הפלסטינים הוא סיתרון ססול, ואין סיכוי להצלחתו. הוא הציע להם או להווי את הגלגלים או ליצור את המגע שיאפשר הקמת מדינה פלסטינית. הוא אמר שלא איכפת לו מה יהיה גורל המלך חוסיין. הוא מוכן להכיר במדינה פלסטינית משני הצדדים של הירדן, בתנאי שהנשיא שלה לא יהיה סולימן נבול-סי או יורג' חבש.

ראש-הממשלה, כאשר היא מדברת עם ה-סיימס הלונדוני, מוכנה להחזיר את יהודה ושומרון למלך חוסיין. מה שאני רוצה להצביע עליו הוא, שלגבי הגדה המערבית יש מדיניות ישראלית מוצהרת וברורה: שי היא לא תסופח. היא תוחזר. אם זה למלך חוסיין או למדינה פלסטינית; על כך יש יכוח. אבל זה יוחזר. זה לא יסופח. ה-פלחים לא יגורשו מאדמותיהם.

זה מסביר אולי מדוע בגדה המערבית יש שקט כמעט מוחלט. לעומת זאת, בצוה יש מלחמה מתמדת, רימונים, התנגשויות, טרור ושיטור אכזרי כנגד הטרור. כל זה לא מפני ששם יש מצב כלכלי גרוע, או חוסר עבודה, או דוחק במחנות פליטים — אלא מפני שלגבי צוה ההצהרות הישראליות ה-רשמיות אומרות סיפוח. כאן מוכחת המש-חאה הזאת, הפשוטה, האלמנטרית, שסיפוח פירושו מלחמה. זו גם משאחה שצריכה ללמד אותנו באיזה כיוון מונח השלום, מה יכול להוביל אותנו לקראת שלום, וזה ב-דאי לא סיפוח.

אלא דווקא למאורע חלוצי מאוד — פסטיבל "המדיבר המתעורר" בערד.

אבנרי הסביר את המושג בפרוטוקול. ההמשך בא כשנאם ח"כ אגו"י שלמה לורנץ על תקציב משרד-התיירות:

שלמה לורנץ: ... למשרד-התיירות חלק חשוב באותו בוך אליו נכנסנו לפני מיספר חודשים. הציבור זוכר עדיין את מרוץ-המכוניות באשקלון.

טרם שכחנו צרה ראשונה, וכבר מכין לנו משרד-התיירות, לאמצע יולי שנה זו, משהו חדש — "הדסטוק בינלאומי".

חיים קורפו: הוא לא ייעד בשבת. **שלמה לורנץ:** אנו מתנגדים לדברים אלה, בין אם הם נערכים בשבת ובין אם הם נערכים בימי חול.

אני לא ידעתי מה זה "הדסטוק". ולא ידעתי לאן לפנות, כדי לברר מה זה. הייתי מסופק אם שר-החקלאות או חברה-הכנסת קרגמן יוכלו להסביר לי מהו "הדסטוק".

חשבתי שיש כתובת אחת בכנסת, אליה אני יכול לפנות: חברה-הכנסת אורי אבנרי. פניתי אליו, והוא סיפר לי על "הדסטוק" שהתקיים בארצות-הברית, בעיר ששמה חד-סטוק, בו הופיעו להקות של שירי-קצב, דו-כני סמים באופן חופשי, חיי מין בצורה מופקרת ביותר, כפי שזה מתאים לאידיאל-לוגיה של ה"פופ" וה"היס".

ניסים אליעד: לא ידעתי שאתה מק-בל ברצונות את דבריו.

שלמה לורנץ: אני מקבל את העוב-דות כפי שהן.

כעבור יומיים התלונן ח"כ המפד"ל שימחה פרידמן על הפעלת הרכבל ב-

לורנץ ואבנרי (זאב ב, מעריב)

מצדה בשבתות. כאן אירעו חילופי-הדב-רים הבאים:

שימחה פרידמן: זה מוכיר לא ב-מעט את פרשת המרוץ. גם אז עמדנו אחרי עובדות קיימות ...

אורי אבנרי: כמה אתם מוכנים ל-שלם כדי להפסיק את הרכבל בשבת?

שימחה פרידמן: יש לעיתים נושא, שמחמת רמתו אי אפשר בצורה זו להתווכח, חברה-הכנסת אבנרי.

אורי אבנרי: אם כן, למה אתה מ-שה אותו למרוץ?

אולס בצורה רצינית יותר נדון יחסנו לענייני הדת כאשר קם אורי אבנרי ל-נמק את הסתייגויות סיעתנו לתקציב משרד-הדתות. הפעם פנה אל שייכלם של העסקנים הדתיים:

אורי אבנרי: ברצוני לומר כמה דב-רים פרידתיים מובהקים. אני עומד להצדיק את חברה-הכנסת לורנץ, לאורך כל החזית. חברה-הכנסת לורנץ אומר: מורר שחבר-

"אפשר להוריד 2000 ל"י מהמיסים של כל משפחה!"

בינתיים דובר כה הרבה על אבטלה סמויה במגנן ה- ממשלתי, על כפולות וביובות, עד כי שום ברידת שוב אינו יכול להכחיש את האפשרות בחיטון מכריע. הדבר אושר על-ידי שר-האוצר עצמו.

אין ויכוח על האפשרות, ואין ויכוח על היכולת. מה שחסר הוא אומץ-לב.

חסר הכוח לעמוד מול קבוצות-החלחץ למיני-הן, ובקווקר מול הפיאודלים של האחוזות ה- מפלגתיות, שחילקו ביניהם את מנגנון השלי-טון.

לכן אין המיסטר הנוכחי מסוגל. לא מפני שהוא דמו-קראטי מדי, אלא מפני שאינו דמוקראטי די צורכו.

ואני שואל: אם לא עכשיו, אימתי?

היום יש מחסור עצום בדיים עובדות במשק. אם לא נחסל את האבטלה הסמויה עכשיו — אימתי?

היום המשק פעיל, יש עדיין המתח של ימי-המלחמה. אם לא נחסל את הגידולים הממאירים במנגנון הציבורי עכשיו — אימתי?

נגד חותמת-גומי!

שאר הסתייגויותינו נוגעות לטיפול הכנסת עצמה בתקציב. הן באות לשפר, וללא רק במיקצת, את ה- מצב הנוכחי, שבו הפכה הכנסת לחותמת-גומי, מכונה כמעט אוטומטית להחתמת ה- תקציב בגושפנקה פרלמנטרית פורמלית.

מבחינה היסטורית, קם הפרלמנט על רקע דרישת משלמי-המיסים לשלוט על הוצאת הכסף. העם התקומם נגד המלך, ודרש: No taxation without representation. הדיון על התקציבים היה נשמת הפרלמנט, וכות-קיומו ה- עיקרית.

לכל זה אין זכר אצלנו.

אנחנו דורשים שייפסק המצב הבלתי-נסבל, שהסיעות ה- קטנות-במיספר, המייצגות רבע מציבור הבוחרים — ודווקא הבלתי-תלויים והבלתי-כפויים ביותר — אינן שותפות ל- ועודת-הכספים, ואין להן חלק של ממש בעיצוב התקציב.

אנו מציעים, איפוא, כי לכל סיעה תינתן הזכות להשתתף בדיוני ועדת-הכספים, לפ-חות בזכות דעה מייצגת.

אנו מציעים למנוע מחצית-הכספים הקיימת, שאין בה זכר לאופוזיציה של ממש (ואין לכנות את גח"ל כאופוזיציה, אלא כחלק מתוסכל של הקואליציה) את הזכות לשנות את התקציב. אנו מציעים שכל שינוי מהותי בתקציב יבוא בפני מליאת הכנסת, לדיון ולהכרעה.

נגד!

אנו נצביע נגד תקציב זה — נגד המדיניות שהוא מבטא אותה, נגד הביובות הכרוך בה, ונגד כל הטיפול בו.

* כמה קריאות-ביניים מספסלי המערך קבעו כי באותו רגע לא נכח באולם אף אחד מח"כ גח"ל.

שגרירות מצרים בירושלים — עד אז יוסיף תקציב ה- ביטחון לתפוס מקום נכבד.

אולם האחו של בתוצר הלאומי יירד באופן ניכר, ובמ-קומו נצטרך להקדיש את משאבינו לריפוי הבעיות המאיי-מות לאורך ימים על קיומנו הלאומי: בעיית הסער החברתי והעדתי, חיסול העוני, כינון חברת-החמה שהכל שותפים לה.

כל יהיה איש שיאמר: "מה לנו חלק בדיוך ולא נחלה בכך ישי".

שמה יפתח מאבק בין אחים ביום בו תיתם המלחמה בין אויבים.

וזה בשעה שתגיע אלינו העליה ההמונית מבריית-המועצות, שתהיה אחד מפירות ה- שלום.

ללכת אל העם

לכל זה אין זכר בתקציב שלפנינו. אין זה תקציב של "פנים אל השלום", כדברי שר-האוצר, וגם לא תקציב של "פנים אל המלחמה".

אם יכון השלום או תתחדש המלחמה — יהיה צורך, ב-

להלן נאומו של אורי אבנרי בוויכוח המסכם על תקציב המדינה בסך 13,423,000,000 ל"י, שנתקבל השבוע:

התקציב העצום, המתקבל היום סופית, משקף את מדר-גיות הממשלה. מדיניות שאין לה יעד ברור, הנגרת אחרי המאורעות, באינרציה של המצב הקיים, ללא יוזמה, ללא החלטה, ללא קו.

אין זה תקציב של מלחמה, ואין זה תקציב של שלום.

הוא מבוסס על האשליה שאפשר — וכדאי — להמשיך לאורך ימים, ולפתות למשך שנה שלמה, במצב של לא-מלחמה ולא-שלום.

או שלום — או מלחמה

כפני האשלייה הזאת אנו מזהירים.

אם לא יקום השלום, תתחדש המלחמה במלוא עוצמתה. מולנו לא יעמוד הצבא המצרי החלוש. מולנו תעמוד ה- עוצמה הסובייטית.

תהיה זאת מלחמה לחיים ולמוות.

היכן הנכונות למלחמה הזאת בתקציב ש-לפנינו?

אמנם, תקציב הביטחון בולע את חלק-הארי של פרי עמ-לנו, אחוז עצום של התוצר הלאומי. אבל התקציב ככלול אינו תקציב של מלחמה טוטאלית, ואין בו אף זכר לקור-בנות העצומים שיידרשו מכל אורח ישראלי אם אכן תפרץ מלחמה של ממש.

הדרך היחידה למניעת מלחמה זו, היא כינון שלום — השלום שהוא אפשרי כיום, שניתן להשיגו במחיר ויתור על סיפוח שטחים, ללא ויתור על ביטחון המדינה.

היכן הנכונות לשלום הזה בתקציב שלפנינו? אם ייכון השלום, יצטרך סולמ-העדיפות הלאומי להש-נות מעיקרו.

כל תהיה לאיש האשליה כי במצב של שלום נוכל לחתר על עוצמת-המגן שלנו. היא — ובעיקר היא — תהיה הערובה היעילה לקיום השלום ולהגשמת תנאיו. במשך כמה שנים, עד שתחצה בהדרגה ריקמת השלום, עד שהשלום יעבור מעל גבי הנייר אל לבבות העמים, עד שהאויבים מאתמול ומהיום יתחילו לשותף פעולה מחר במישורים ה- שונים של החיים, עד שהרגל הכחול-לבן יתוסף מעל ל- שגרירות ישראל בקאהיר והרגל השחור-לבן-אדום מעל ל-

רבים ישמחו לקבל משכורת עבור מילוי

תפקיד זה.

בהודמנות זו אני רוצה להעלות שוב

בעיה, שאותה אני מעלה מדי שנה בדיון זה,

וגם בהודמנויות אחרות.

יש בעיה של הסעת חיילים. בעייה זו לא

באה על פיתרונה, ומה שש שנים אני עומד

על דוכן זה ומתריע על כך, כשהעליתי את-

חה לאשונה בכנסת, ביקשה מפלגת העבר

דה להסיר אותה מסדר-היום. ערב הבחירות

היא התעוררה לפתע. העניין הועבר להעדת

הכספים, ונמצא תיקון קטן, על-ידי כך ש-

ניתנה לחיילים הזכות לנסוע חינוס ברכבת.

אולם הפיתרון הגדול לבעיה — הסעת

חיילים חינוס בכל כלריהותבלה הציבוריים —

לא התקבל.

חיים קורפו (חרות): הם לא משתמ-

שים בכך, גם כאשר נותנים להם אפשרות

לעשות זאת.

אורי אבנרי: זה לא כל כך פשוט.

במחקר נמצא שחלק מן החיילים מעדיפים

סדמפים, כי לא בכל הקווים יש אוטובוסים.

חיים קורפו: רוצים רדיו, רוצים נו-

חיות.

אורי אבנרי: לא בכל הדרכים יש

ננונות אוטובוסים סבירה, ויש קווים שבהם

יותר מהר וקל לנסוע בטרמפים. ויש קווים

בהם המצב אולי הפוך.

אותם חיילים המעדיפים לנסוע בטרמפים

ימשיכו לנסוע בטרמפים, גם אם יימצא ה-

פיתרון. הפיתרון הנכון הוא שאותם הרוצים

לנסוע באוטובוסים, יכולו לעשות זאת. אין

אני מציע שהמדינה תשלם לאגד עבור חייל

לים שאינם נוסעים באוטובוסים, אלא עבור

החיילים שאכן נוסעים.

אני חושב שהגיע הזמן לקבוע את הזכות

האלמנטרית הזאת: שלובשי מדי צה"ל יוכלו

לנסוע חינוס באוטובוסים בכל הקווים.

טרמפים לחיילים!

בנמקו את הסתייגויות סיעתנו לתקציב משרד-הביטחון, אמר אורי אבנרי:

אורי אבנרי: ... כאשר מגייסים חייל

לי מילואים, השייכים לחטיבות קרביות, ל-

צורך אימונים, זהו דבר דרוש וחשוב. זה

מהחל חלק מעוצמתו של צה"ל.

אבל כאשר מגייסים מדי חדוש אלפים

רבים של אנשים מכל שדרות המשק, החל

במנהלים, מנהל-עבודה ומהנדסים בכירים,

וכלה בעובדים מיקצועיים, לצורך תפקידי

נוטרות ושמירה בלבד — הרי זה מגוחך.

הדבר מפריע למשק על ענפיו השונים, ה-

ייצור והמיסחר. וזהו הפרעה מתמדת למשק,

העולה למדינה ביוקר, וזהו גם ביובוט של

כוח-אדם.

זלמן שובל: יש לכך אספקט חברתי,

כאשר מגייסים רק חלק מהמשרתים במילוי

אים, והחלק השני יוצא פטור.

אורי אבנרי: אני רוצה להשיב על

כך.

איננו מתכוון רק למנהלים, אמנם, מגוחך

לקחת מנהל אחראי, החולש על עבודתם של

עובדים רבים, במיפעל חשוב המבוסס על

עבודתו, אדם המשתכר 1,500—2,000 לירות

בחודש ויותר, והמדינה משלמת משכורת

זו כדי להעמיד אותו ברחוב למלא תפקי

דים של גח"א. אבל אני מתכוון גם לפוע-

לים פשוטים. הגיע הזמן להקים בארץ חיל

נוטרות מיקצועי לתפקידי השמירה. אנשים

מוכרו על-ידי הרבנים כ"יהודי", לבין אדם

אחר.

חוק כזה קובע מחר את עלייתם של

רבבות יהודי ברית-המועצות. לא רק אותם

שנשא נשים לא-יהודיות, אלא גם אותם ה-

חושבים את עצמם ליהודים, אבל אינם מוגי

דרים כיהודים על-ידי ההלכה.

תושב ישראל צריך שתהיה לו האפשרות

לחיות את חייו מבלי שההלכה תתערב ב-

חייו, אם הוא אינו מקבל את ההלכה. ולכן

אין מקום לשום חוק הרושם בפרס "לאום",

כביכול, את המעמד האישי של אדם על פי

הלכה.

לכן — אין לכך מקום בחוק מירשם-

התושבים, ולא כל שכן בתעודת-הזהות,

ולא בכל חוק שהוא.

אני רוצה לשכנע את חברינו ה-

רתיים שהם היו צריכים לדרוש

בעצמם את הפרדתה של הדת מן

המדינה.

אמרת בקריאות-ביניים לחבריה

כנסת לורניץ: "אתם יוצרים מצב

שיביא לכך שבבוא היום תשנה

הכנסת את ההלכה!"

ואכן, אתם מביאים את ההלכה לכנסת,

הכנסת תשנה את ההלכה. היום יש בכנסת

נישואי-גרוניות בין הרוב החילוני לבין ה-

רוב הדתי, ועל פי פשרה זו, כביכול, פועל

שר הדתות כפי שהוא פועל. אבל יבוא יום

שבו נישואי-הגרוניות האלה יסתיימו בגט.

או יהיה מה רוב חילוני ומיעוט דתי. וה-

רוב החילוני יכסה עליכם דברים שימירו

אתכם, על פי החוקים שאתם הבאתם ל-

כנסת, ועל פי התקדימים שאתם יצרתם

בכנסת.

כנסת רוצים לתת לרבנים הוראות בענייני

גיור, ממזרות וכו'.

אני אומר כי הוא צודק, ויש בכך חוצ-

פה עמוקה. אבל, חברי-הכנסת לורניץ, מרוע

זה קורה?

זה קורה משום שהחוק כופה

על הרוב החילוני במדינה את סמ-

כות הרבנים, את סמכותה של

ההלכה.

איננו יכולים לסבול מצב המונע מיהודי

ברית-המועצות לבוא לישראל, מצב שבו מכ-

רזים על מיטב חברינו כעל ממזרים, שאינם

יכולים לשאת אשה. לכן קורה, שראש-

הממשלה ושר-המשפטים נותנים הוראות ל-

רבנים לפסוק בענייני הלכה בניגוד למצפונם

של הרבנים.

והו מצב מחפיר שהדעת אינה סובלת

אותו.

לכן מקים הרב גורן בתדין-שדה לעניי

נים דתיים, האונסים את ההלכה. לכן קמים

חברי-הכנסת, ומנסים לשנות את ההלכה.

אני רוצה לשכנע את עמיתינו

הדתיים, שהם לא פחות מאיתנו

— ואולי יותר מאיתנו — צריכים

לדרוש הפרדה מוחלטת בין הדת

והמדינה.

יפסקו הרבנים לפי מצפונם על ענייני

ההלכה, למען אנשים המקבלים על עצמם

מרצון את עול ההלכה. אולם אל יוטל עול

ההלכה על איש שאינו רוצה בכך, ואל

תוטל ההלכה על-ידי הכנסת על ציבור ש-

אינו מאמין באלוהים.

אין מקום בחוק, המבחין בין מי ש-

האם את מאמינה לכל מה שאת קוראת?

בוודאי שלא!
אבל, תאמיני או לא,
ישנן הרבה סיבות טובות
להשתמש בטמפוני טמפקס.
למשל:

טמפוני טמפקס הם
האמצעי ההיגייני המודרני
והנוח... לשימוש פנימי,
כך שלטולם לא
ייווצר שום ריח
לואי. ללא

חגורה, סיכות או תח-
בושות עבות ואפשר
לבוש כל בגד שמתחשק
לך... ושום דבר לא
ייראה... הטמפונים
והשפופרות. נשטפים בקלות
באסלת בית השימוש,
ללא בעיות.

אבל אל תאמיני שתם כך
להכרזותינו, או למיליוני
הנשים המשתמשות בהם.
החליטי בעצמך. נסי
את טמפוני טמפקס החודש.

טמפוני
TAMPAX

חגנה סניטרית לשימוש פנימי
להשיג בכתי מרקחת ובמסרוקיות
סובחרות. המטפחות בקבלת רונסאות
וחומר הסכרתי ישלחו 54 אג' בבולי
דואר אל היבואנים אינווסט אימפקס
בעים, תל אביב, רחוב ירמיהו 38

בשנות העשרה

בגלל שהוא כליך בן 18, מבקש 51/71
להשתבח כליך בין מיספרים.
חוק מזה הוא גם יודע לספר שעדיין
איננו חייל, ועדיין הינו תלמיד.
ומה בקשר אליך, בתהכליך-עשרה-
עדיין?

★ ★ ★

מה פתאום?

אולי זה כבר קצת מאוחר בשבילכם,
ואולי לא. אם כך או כך, 52/71 רוצה
להודיע לכל החיפאים והיפאיות שביניכם

40/71

שביום רביעי (איזה?) בשעה חשע בערב
תוכלו לפגוש זו בזה ואולי להיפך בי-
דיסקוסט כרמלטון שברח' הנסקה 25.
אבל מה פתאום הוא מספר את זה דווקא
לי, לעזאזל!

★ ★ ★

בעי נוסחה

אתם וזכרים את 40/71 מהשבוע שעבר?
זה שרצה כליך לדבר עד שאמר: "ה-
חוקרים והסטטיסטיקאים אומרים עליך ש-
את צעירה, שאת משכילה ומתקדמת בי-
דיעותיך. הם מוסיפים ואומרים שאת נשית
וגאה בנשיות שלך. זה מה שיכלו לומר
עליך. אם את רחוקה או נשואה ומה הוא
יחשך? אל החיים, הם אינם יודעים, גם
אני — לא. אבל אני יודע דבר אחד:
איכפת לך מה שקורה סביבך, ובמיוחד
בחברתך הקרובה...

...כן, זו היתה הנוסחה שלו לגביך.
כל זאת, למה? כי ששט, בגלל חוסר
מקום, הרשמה התמונה שלו ועכשיו, אני
כבר מוכרחה לחקן את העול הנורא הזה
שנעשה לך, נצרה. עתה תוכלי לדווא: ה-
אם הוא משתלב בחלומותיך?

★ ★ ★

יחסים מיניים

אני לא יודעת אם האמא שלו כבר מרשה
לו, אבל זה מה שהוא רוצה:
"להכיר נערה בחורה" אשה מבוגרת", לא
חשוב מה, העיקר: "למטרות קיום יחסים
מיניים" ומה שהכי חשוב, "זה שהיא תהיה
מאיוור תל אביב", כי במטותא מכס, לי-
53/71, מלאו כבר ח"י שנים, וזה מס-
ביר את כל העניין, נכון?

★ ★ ★

בכל הריצות

במיוחד עבורך, נועדו מילות מיכתבו של
54/71:

"אני משרת בצבא וסובל קשה מן ה-
אווירה הנוקשה, ומחפש יד אוהבת. ובאמת,
אני מקווה שתוכלי לעזור לי.

"אני מחפש בחורה בת 16-18 אשר
אינה מאמינה כי אסור, לבוש מגונדר ו-
דברים חיצוניים נחוצים לה. ואשר מוכנה
לתת את עצמה כמו שהיא.

"בחורה שהיא יפה ונחמדה ושקטה, ש-
יש לה השכלה ואופקים רחבים, ומתעניינת
בבעיות העולם.

"דרשתי יותר מדי?

"יתכן! אך זאת יש לדעת: גם בתכר-
נות אלה לבד, אין די. כי בין כל אלה
שחשובות שהן ממלאות את דרישותי, יש
רק אחת שאותה אוהב.

באשר אלי, הוא מעיד על עצמו כי
"אני בעל דיעות מתקדמות ושמאלניות, בור-
גר תיכון ואוהב לשוחח על נושאים שר-
נים".

ומה שהכי חשוב בכל העסק הזה, זו
ההבטחה שלו:

"אני מבטיח לכותבת, שלא תראה דיסקר-
טק כל עוד נהיה ביחד!"

★ ★ ★

עצבות

בתקופת הילולת פורים האחרונה 55/71
ישבה בודדת ועצובה בבית. כשכולכם היק-
שם על הפטישים על הראשים, היא כב-
שה את ראשה בכר. עד שבוקר אחד היא
נעורה והחליטה שדי... נשפי יוסי-העצמי
אות כבר לא יפסחו עליה.
ולכן היא רוצה להכיר אותך, באשר הי-
נך ובאשר אתה. כל זאת בתנאי, שאינך
מלנכולי כמותה.

★ ★ ★

נאום הגבר

כה אמר 56/71: "אני חייל שעומד לפ-
ני שיחרורו, ומעוניין להכיר בנות צעירות
ונחמדות, ולא יסף.

המיני'צות שלי

רוני, "פולי לאללה". פרטים נוספים לא
טיפקה, אבל דנה ידעה ללחוץ לי למחרת
בבוקר: "אמא, הם רקדו סלאו".
רחמנא לצלן.

מכולת, והחזרתי את הפטיפון מהתיקון,
וקפצתי לחנות התקליטים לשכור רשימת
התקליטים שהיא רצתה למסיבה — רשימה
שהיא הכינה כמובן בעצמה, בלי עזרתי —
וביום שישי אחר הצהריים סילקתי מהחדר
את השטיח, הורדתי את הווילונות, הסעתי
את הטלוויזיה לחדר-השינה, וביקשתי מה-
שכנים מכל הצדדים לקנות צמריגפן לאור-

השבוע הגיע גם תורה של רוני לעשות
מסיבה בבית. חשבתי שהספקתי להתרגל
כבר מהמסיבות של אריק בכורי, אבל
חיפה. תמיד יש לך הפתעות בחיים.
"אמא, בישורתי משושעני בתחילת ה-
שבוע שעבר. "ביום שישי אני עושה מס-
בה לכיתה. את ואבא תמצאו לכם משהו
לעשות אצל חברים או משהו. אם אתם

מי סבה - בא

ניים או לנטוש את בתיהם, אבל בשום
פנים ואופן לא להיבחר, זאת סתם מסיבה,
ומי סבה — בא.

★ ★ ★

אני ובעלי החלטנו שמוותרים על התע-
נוג לחיות נצורים בחדר-השינה, ויצאנו
לחבריה.

כשחזרנו בחצות, המסיבה כבר נסתיימה.
רוני הית העטוקה בהחזרת הקירות למקו-
מם. לפי כמות ההריסות, החלטנו שה-
מסיבה היתה מוצלחת.

זה בערך גם מה שדיווחה הגברת בעצ-
מה. "איך היה?" שאלנו. "פגז", ענתה

לא רוצים, אתם יכולים לשבת בחדר-השינה.
אבל תדעי לך שזה יימשך אולי שלוש
שעות, אם לא יותר. ושלאל תבואו לסלון
להציץ כל רגע. אני לא צריכה שתעמדו
לי בצד כמו טיפשים ותגידו כל הזמן אוי,
כשאנחנו קיינו קסניה, אה שוועט לי?

★ ★ ★

בסח אני שומעת. איך אפשר לא ל-
מוע? רוני התעקשה להכין את המסיבה
לבדה, בלי עזרה. הסכמתי בחפץ לב.
במשך כל השבוע היא אירגנה את העסק,
ואני בסך-הכל, לבקשתה, קניתי כיבוד, ו-
שילמתי בשבילו, וסחבתי את הסלים מה-

דחל מדחלת על כל העולם

יורק הגדולה הן הצליחו לחזור ולמצוא אחת את השנייה, התפייסו, ופתחו יחד מוסד סוציאלי, שהפך תוך זמן קצר ללהיט.

ה"ספציאליטה" של המוסד הוא אי-רוע מסויים, בו נדרשת השתתפותן ה-פעילה של שלוש נפשות, שכלל וכלל אינן

אם אתה נוסע בקרוב לארצות-הברית, ומתגעגע לחברה טובה — במיוחד לחב-רה ישראלית טובה — אני בטוחה ש-

הלסביות הפכו

את התחביב לעסק

מחפשות מחבר. שתיים מהן הן הישר-אליות שלנו, השלישי הוא הלכות. ש-כמו תמיד, צודק גם הפעם: אין בקשה שלו השתיים אינן ממלאות. מאליו מובן שהמילה לקוח כוללת גם לקוחה. הישראליות שלנו אינן מפלות נשים לרעה. אדרבה. ומובן שאם בא כבר גם זוג לקוחות — גבר ואשה, גבר וגבר, אשה ואשה — אז גם הם מת-קבלים בזרועות פתוחות. פתוחות מאוד.

המוסד ששתי ישראליות פתחו בניו-יורק יעורר בך עניין. כל באי דיזנגוף הכירו בשעתו את שתי הישראליות: שתי ידידות לסביות, שהיו מעורבות בשערוריות אין ספור, וי-אשר נסתיימו לבסוף כאשר פרץ ריב גם בינו לבין עצמן. הן נפרדו — ובכעסן כי רב נטשו את הארץ. כל אחת לחוד. ברחו לאמריקה הגדולה, למצוא שם קצת שקט מהארץ. החדשות שהגיעו מהן השבוע: בניו-

ירח-דבש

בפאריס

ושבה השתתפו 600 איש, לפאריס — אבל כל אחד לבד. יורם במטוס של אייר פראנס בבוקר, ואירית במטוס של אולימפיק אחר-הצהרים.

הסיבה: אירית ניצלה את כרטיס הטיסה שזכתה בו באחת התחרויות הרבות שלה, ושאותו היא שמרה בדיוק לאירוע מסוג זה.

אני רק מקווה שהם ימצאו אחד את השני בפאריס. לא שזו תהיה בעייה. הם בסך-הכל צריכים להסתכל מעל לכתפי ההמון. עם ה-174 מטר של אירית, ושני המטר של יורם, — כן, ברור, הוא שיחק כדור-סל — קשה ללכת לאיבוד.

השניים הכירו לראשונה על שפת-הים. אירית היתה אז בין תחרות מלכת היופי לתחרות נערת ישראל, ויורם היה מה שי-הוא כל הזמן — מנהל בית-חרושת לש-קיות פלאסטיק. זה אולי נשמע פרוזאי קצת, לצד כל כתרי המלכות של אירית —

ראיתי כבר צורות הרבה של בילוי ירח-דבש, אבל ההתחלה של הירח של אירית לביא — נסיכת ים-כינרת, מיס-אלגנס,

אירית לביא

נערת-ישראל, סגנית מלכת-היופי שלנו וסג-נית מיס עולם — ובעלה יורם אורן — היתה באמת מקורית. הזוג הצייר טס אמר-גם, למחרת החופה שהתקיימה ביום שני

יורם אורן

אבל זה בדיוק מה שאירית חיפשה. סתם בן-אדם מן היישוב. לא כמו החבר הקודם שלה, אירי גרר, שכל הזמן ידע לא רק מה היא אומרת, אלא אפילו מה היא חושבת. הבן-אדם רו-צה גם קצת פרטיות בחיים. אצל יורם, יהיה לה.

גירושין

מביאי מזל

שהם הביאו לשניים דווקא מזל. למה?

כל זמן שהם היו נשואים, זכו שניהם רק בתפקידים קטנים כסטאמיסטים. עד שי-יום אחד סיפר אריה לאשתו שהוא נוסע לטיול לסיני לשלושה ימים. אבל במקום לנסוע, הוא נשאר בעיר, השובב, חזר הי-ביתה אחרי כמה שעות — ומצא את אש-תו עם יוסי גרבר. הוא סירב לראות זאת ברוח הידידות והסולידאריות, והלך להתג-רש.

אחרי הגירושין, השתנה מזלם של הי-גרושים. עליה זוכה להצלחה רבתי בהדירה של גיורא גורדיק, ואריה מצליח לא פחות במנדרגולה בתיאטרון החיפאי. בעיקבות ההצלחה, שכחו השניים את המתח שנוצר בעת הגירושין, וחזרו להיות ידידים טובים. מה גם שהידידות בין עליה ליוסי — נסתיימה. אז גם אתם חושבים שזה יהיה מצחק מאוד, אם הם יחזרו איש לחיק גרושתו?

עליה יצחקי

הזמינו אותי לניו-יורק, אבל זה לא אומר שיש לי כסף מיותר לבזבז. חבר שיש לו בוטיק בוויילי, פנה אלי והציע לי לעבוד אצלו מעשר בבוקר עד שתיים בצהרים תמורת מאה דולר ל-

אהוד מוזר ועופרה פוקס

שבוע. ובתוספת, גם לקבל שם בגדים בחצי המחיר. אז למה לא? מישוהו אמר שלא?

העבודה היא

חיינו - לפעמים

גם בשבילנו

זה אולי נשמע מוזר, אבל יש עוד אנשים שלא מתביישים בעבודה. גם בימינו.

כמו אהוד מנור, למשל. בארץ הוא כוכב גדול, מגיש ידוע ב"שידורי ישראל", אחד ממחברי הפזמונים הפופולריים, ועוד נשוי בנוסף לזאת לזמרת עופרה פוקס. בקיצור — איש חשוב מאוד.

חשוב, חשוב — אבל כשהיה בניו-יורק, הוא לא התבייש ללכת לעבוד שם בתור מוכר בבוטיק.

מספר לי אהוד: "לי אין אבא מיליונר לקחת ממנו כסף. בזמנו, כשלמדתי בניו-יורק ארבע שנים, עבדתי גם כן ב"סופרמרקט בוויילי בתור קופאי. כך הצלחתי להסתדר בלי שעופרה תצטרך לעבוד. הפעם, מפיקי, שיער' האמריקאיים

למרות שדליה לביא זוהרת תמיד, הרי שבאופן מיוחד היא זוהרת כאשר היא גומרת רומן. לא כליכך בגלל הרומן שנגמר, כמו בגלל הרומן החדש שמתחיל אז.

כך גם בימים אלו. לאחר שהיא נפרדה בו סופית מידידה האחרון, הצייר מנחם גפן, היא נראית בימים אלו מאושרת מאין כמוה. הרומן החדש שלה עם אמרגנה הי-צעיר והיפהפה מגרמניה משפיע עליה, ללא ספק לטובה.

ולא רק הרומן. גם ההצלחה פורחת אצ-לה. לפני חודשיים היא זכתה בפרץ איר-גון מפצי התקליטים, ככוכבת הזמר מספר 1 לשנת 70' בארץ זו. לפי החשבון שהיא מכרה בגרמניה בלבד כחצי מיליון תקלי-טים, ושאמרגנה הזרזי דאג לסדר לה חוזה נהדר לפיו היא מקבלת כלירה עבור כל תקליט — אתם יכולים לעשות בעצמכם את הסיכום. השילוב הזה של שותף אחד לענייני הלב והכספים גם יחד, הוא כנר-אה יעיל ביותר.

בקשר לשאלה העדינה, איך היא מרגישה לשיר בפני הגרמנים, טוענת דליה בהגיון רב. שקוני התקליטים שלה הם בני-נוער, שנולדו בכלל אחרי תקופת הנאצים. ובקשר לשאלה איך היא מרגישה לשיר בשפה הי-גרמנית, היא טוענת באותו הגיון רב, שהי-גרמנית הייתה גם שפתם של שילר וגטה. ואם היא היתה טובה בשבילם, היא טובה גם בשבילה.

אוקיי אוקיי — אני לא אמרתי כלום.

„נימאס ס'יגנון הכלמ'י'ח. אנו נביא לארץ זוהר אמ'י'ח'י'.

זיעה למען זוהר כדי להציג זוג מגפיים זה, את אוברול'הפסים שברקע, ואת שאר דגמי הזוהר שלהם, הדיעו שני היוזמים הצעירי רים בפרך מרגע שהתעוררו באחת בצהריים ועד חצות הליל, במשך שבועיים תמימים. בסופם, הראו לקהל קוני הכרטיסים שבא לטיפאנים מה זו אופנת זוהר אמיתית, לא סתם.

חוצ'ו ועק'י

כ פי שחוצ'ו ועקי רואים זאת, הציונות עוד לא אבדה מהארץ. היא רק החליפה מקום, מתגשמת כיום במועדון טיפאנים על שפת-ימה של תל-אביב. אבל חוץ מזה, נסיד יקר, הכל בסדר. הציונות שלהם מתבטאת בדאגתם לבניין הארץ. לרמת הזוהר שלה, ליתר דיוק, כפי שמסביר חוצ'ו:

„הזוהר כאן בארץ מאוד חלש. אין פה מה שנקרא ה'י' לייף. נראה בו שהדבר מעציב אותו מאוד.

„החתיכות כאן לא סחורה. בדינגוף הן מסתובבות עם שורטס ועושות דרווינים עם כל האופורים האלה. אבל כשאני ניזכר מ' איפה הן באו, ובכמה אוטובוסים הן נסעו עד שהגיעו לרוחל — נעשה לי חושך בלב. בחוץ לארץ יש חתיכות עם קלאס. טוויג'י. הנסיכה אן. כאן אין בשביל מי להתאמץ.

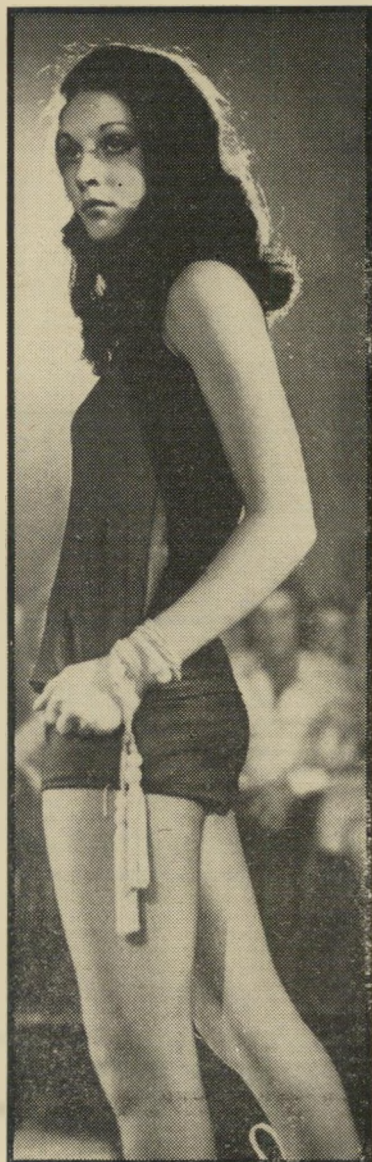

עקי וחוצ'ו עקיבא בוכבג (מ' ימיו) ויגאל לנגנס, 19 וחצי שניהם, מדגימים גם אישית זוהר, אמיתי, אתם מבינים, מכף רגל ועד ראש.

„בעוד שנה. נשנה את הארץ”

היא והוא קארין דונסקי מדגימה מערכת שורטס מג'ינס, תוצרת פאריס, המיועדת לשעות הבוקר, כי שבן-דוגה מדגמן חליפת בוקר בצבע בהיר.

שורטס ללילה חני פרי מדג' מנת שורטס וחולצה תואמת, בצבע כהה, תוצרת מכוני האופנה של פאריס, להופעה בשעות הערב.

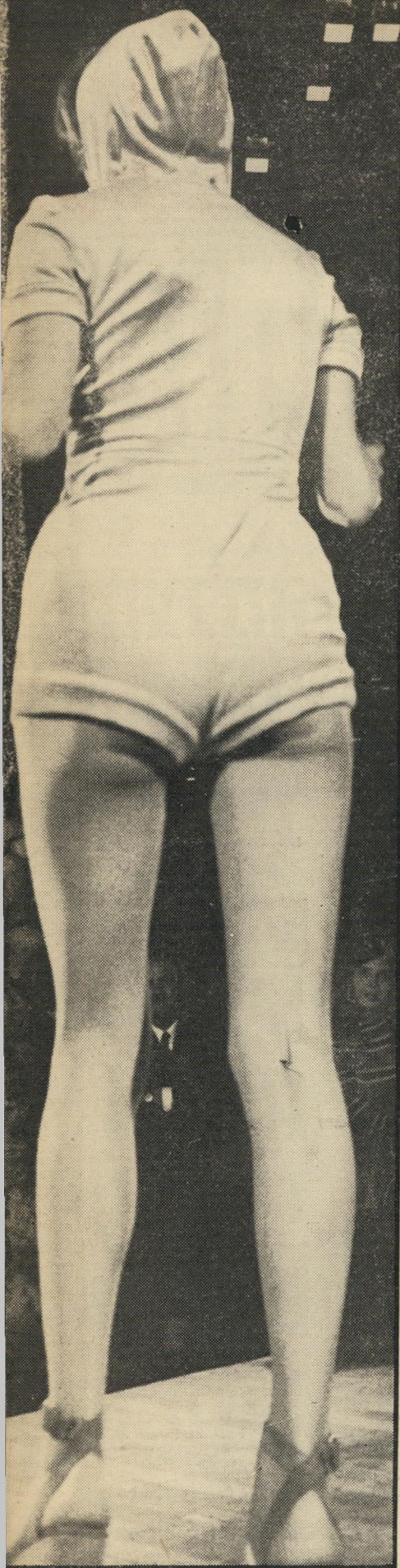
שורטס ליום חני פרי מציגה מערכת מיניכנס פירחוני לשעות היום, לראשה שורה הטב' עי, לרגליה משהו הנקרא: „סנדלי גיבורים”.

טרגדיה. בשלב ראשון, החליטו להראות לנו — רק כהדגמה, לא לשם רווח — מה זאת תצוגת אופנה אמיתית, לא סתם. עם נעליים, תסרוקות, איפור. ככתוב. עברו בבוטיקים התל-אביביים, שלפו משם את ה- פנינים והראו את התרגיל המוגמר לכל מי

עושיים ציונות

שמוכן היה לקנות כרטיס בטיפאנים? תשאלו, כיצד בא להם כל הידע הזה בוזה? אוהו, אל תשאלו. „תמיד אהבנו את כל הזוהר הזה”, נזכר חוצ'ו. עוד כשי' היו בגימנסיה — חוצ'ו בתיכון עירוני ה' ועקי ב„כל מיני בתיספר” — התחילו להתקדם למטרה הנכספת. היו תקליטנים במיני-מנדסי, ישבו הרבה ברזל, גידלו את השיער, והתמחו במקצוע. „אין ספק, למד' נו הרבה”, מאשר עקי.

★ ★ ★
תשאלו, למה שנה בעצם יהיה כלי-כך איכפת להם, המצב הנורא בארץ?

זוהר בקהל

חני פרי, בפיאת צמות מבהילה, מדגימה מערכת מכנסיים וסוודר ספורטיביים, תוצרת חוץ, בפני הקהל שבא לחזות בתצוגה. על הזוהר בקהל

מה זאת אומרת למה? "זאת המדינה שלנו", מסביר עקי, הלא הוא עקיבא בוכי-ברג. "אין מה לדבר. נקשרים אליה" מר-סיף חוצ'ו, הלא הוא יגאל לנגנס. אכן, אין מה לדבר. וישנה עוד סיבה: "After all — אין כאן אף אחד ש- יכול היה לעשות זאת במקומנו" אומר עקי. "כמה זמן אפשר עוד להיות בסיגנון הפלמ"ח? ואם יש כבר מישור שמנסה להביא קצת חוץ לארץ לכאן — אז הוא לוקח את זה בתור מיקצוץ. רפי שאולי למשל. דווקא בחור טוב. יש לו כחנות טובות בשטח הזוהר. אבל זאת הפרנסה שלו. זה לא סטייל. את פוקה הירש, לעומת זאת, אני לוקח בתור מבין אמיתי בוזהר. אבל הוא לא יכול להתגבר לבד על המצב."

הרטוב והרומנטי חני פרי (שמאל) בפיאה חסידית ומידי רומנטי, ולני אורן באוברול-שורטס במראה הרטוב. חוצ'ו ועקי הקפידו על יחסים נכונים עם הדוגמניות, שמרו על העיקרון החשוב: לא להחניף להן- ולא לפנקן.

בראש מכוסה קארין דונסקי

רולי-שורטס מבד סינטטי מבריק, תוצרת הי-ארץ. כשיורד גשם, אפשר לכסות את הראש בקאפוטון הצמוד. יעיל מאוד. מימין: קארין במערכת שורטס ובטלורס מתוצרת הארץ.

כדי לתת כתף, יצאו השניים למשימה, אירגנו, כתרגיל פתיחה, את תצוגת האופנה. שהייתה רק, כך מסתבר, השלב הראשון. "אנחנו מתכננים לשנות לגמרי את כל ה-אווירה האופנתית בארץ", מסביר חוצ'ו. הבחור הזה, הצניעות עוד תהרוג אותו יום אחד. "יש לנו המון תוכניות אחרות", אומר עקי. "בשלב זה, לא הייתי רוצה לדבר עליהן. אני לא רוצה שמישהו יגנוב לי את הרעיונות. אבל אני בטוח שבעוד שנה, הארץ הזאת תיראה אחרת". ברוררררר.

העולם הזה

המתפשטות של "הקמדי":

המצלמה
החשאית
של

השולם הזה

חושפת

את
תצלומי

העירום

הראשונים

של
"בכחאי"

הביקורת דפקה אותנו!